

mi regiam oppugnantem inducit. lib. 2. *Aeneid.*
Pērīphānēs, περιφάνης, Comici cuiusdam nomen: quod Latinè conspi-
cum significat, à verbo Græco περιφανής, quod est clarus & conspi-
cuis sum.

¶ Periphānes, nomen mercatoris Rhodii. Plaut. *Afin.* sc. 4. a. 2. 2. ¶ Item
nomen patris militis. Idem *Curc.* sc. 2. a. 5.

Pērīphētiā, verbum ex verbo Rotunditas, q. circumferentia, circumductio
περιφητία, περιφητία. GAL. *Circumference, rondeur.*

ITA. *Circonfrenza.* GERM. *Ein ombkreis.* HIS. *Redondez.* ANG.
The roundness of a circle. ¶ Periphēria circuli, hoc est, circuli ambitus:
Periphēria terræ, hoc est, terræ superficies. ¶ Interdum idem quod
hallucinatio, & pervagatio, à verbo Græco περιφρηάω, quod inter cæ-
tera significat erro, vago, palor, animūque variis cogitationibus
huc illuc ago.

Periphēroma, vide *Peripleroma.*

Pērīphōtēūs, περιφότης, Artemonis cuiusdam cognomen fuit, deliciis
adeo effeminati, ut nunquam nisi lectica pensili circumlatus, domus
sua limen transiret, ita dictus δὸς περιφότης, quasi circumlatilis.
Meminit hujus Plin. lib. 34. c. 8.

Periphragma, περιφραγμα, conseptum.

Pērīphrāsīs, περιφρασις, Latinè circumlocutio, vel circuitio. Figura est,
teste *Quint.* lib. 8. c. 6. quum id quod uno, aut certè paucioribus verbis
dici poterat, pluribus explicatur, Fitque interdum necessitatis cau-
sa, quoties dicitur deformia operimus: ut apud Salustium, quum requi-
sita naturæ, dixit, pro eo quod honestè unica dictione explicare non
poterat. Interdum etiam solius ornatus causa, quod genus frequentis-
simum est apud Poetas *Virg.* 1. *Aeneid.*

*Tempus erat quo prima quies mortalibus agris
Incipit, Et dono divinum gratissima serpit.*

Hæc ferè *Quintilianus*, licet non iisdem verbis.

Periplestomenes, nomen senis. Plaut. *in Milit.*

Pērīplērōmā, περιπλήρωμα. Figura est quam ex Grammaticis non-
nulli Supplementum vocant, quum scilicet particula aliqua ad
sensum minimè necessaria carminis causa adjicitur: à Græco verbo
περιπλήρωω, quod est expleo. Exemplum potest esse illud apud *Virg.*
Sic fortè precatur. Vbi FORTE particula vacat, teste *Servio*, ad
solum versus hiatus fulciendum ingelta. Latini id genus redundan-
tes particulas tibicines solent appellare: translatione sumpta ab ædi-
ficis, in quibus columellæ quædam tecta sustententes, tibicines ap-
pellantur.

Pērīplūs, περιπλος, Latinè circumnavigatio dici potest: quo nomi-
ne ex Geographis nonnulli opera sua inscripserunt, oræ alicujus ma-
ritimæ lustrationem continentia.

Pērīpnēumoniā, περιπνευμονία. GAL. *Inflammation, exulceration de
poumons.* ITA. *Inflammatione, esulceratione del polmone.* GERM. *Lun-
gensucht so einem schwerlich mache zu athmen.* HIS. *Dolencia de los pul-
mones.* ANG. *An inflammation or disense in the lightes.* ¶ Est inflam-
matio pulmonis cum febris acuta, & difficultate spirandi.

Pērīpnēumātīcus morbus, dicitur à *Cels.* lib. 4. c. 7. & qui hunc morbum
patiuntur, Peripneumonici dicuntur. περιπνευμονικός. GAL. *Qui a les
poumons. ulcerez.* ITA. *Chi ha tal malattia.* GERM. *Lungenstuchig/der
so von wegen eines geprästen ider lungen schwerlich argmen kan.* HIS.
El doliente de los pulmones. ANG. *Pursey, or that breath hath paine fullie
for the exulceration of the lightes.* ¶ Plin. lib. 22. c. 24. Mellis quidem
ipsius natura talis est, ut putrescere corpora non sinat jucundo sapo-
re, atque non aspero, alia quàm salis natura, faucibus, tonsillis, angi-
næ, omnibūque oris desideris utilissimum, arecentique in febribus
linguæ. Iam verò peripneumonici pleuriticique decoctum.

Pērīpsēmā, quod Græci περιψημα scribunt à περιψάω quod est circum-
rado, vel circumlino, abstergo, & repurgo. Propriè linatura, sive rāsu-
ra, scobis, tamentum, vel putgamentum dicitur. Antiqui olim, peste
aliove malo grassante, quum sacros homines quos in expiationis
usum alebant, in victimatum morem redimitos, ex loco præcipiti in
mare dejiciebant, Neptuno immolantes: inter dejiciendum, solennia
verba effari solebant, περιψημα ημῶν ψηῖ, sis pro nobis peripsema: ac
si dixisset, Sis pro nobis piaculum: esto luitio nostra & servatrix ur-
bis victima: id quod *Suidas* annotavit. Quod itaque apud *D. Paulum*
1. ad *Corinth.* cap. 4. περιψημα legitur, nos piaculum vertere possumus,
ut sit, Nos tanquam piacula mundi facti fuimus & succidaneæ pro
populo victimæ. Ac si diceret, Non minus apud Gentium vulgus de-
testabiles sumus quàm illi qui diris execrationibus onerati atque ob-
rut, pro salute publica abjici olim solebant. Quæ sententia congruit
iis quæ præcedunt. Peripsema enim etiam ramenta veltigiorum signi-
ficat, quæ ut sordida abjiciuntur. Hæc *Bud.*

Peripterus, a, um, περιπτερος, or, circumquaque pennas habens.

Periscius, a, um, περισκεύς, or, quasi circumumbra, e, qui circa se umbram
habet.

Pērīssēmā, tis, dici potest, quod abundantia rerum suppetit. Hinc περι-
σσεύω copia rerum superare significat. Est congiarium propriè quod
plebi datur, sicut quod milicibus donativū. *Ælian* *Spartianus* in *Ælio*
Vero, & *Iul. Capitolinus* in *Pio*. Solebant autem ultra stipendium dari
liberalitatis causa, ut milites magis addicti Imperatoribus essent. *Al-*
ciat. *C. de annon. civilibus.* l. centum perisseumatis lib. 11.

Pērīscēllis, idis, περισκελλίς. Ornamenti genus cir-
ca cura, quo mulierum gressus componi solebant, ut docet *Porphy.*
enarrans illud *Horat.* lib. 1. *Epist.*

*Nota refero meretricis acumina, sape catellam,
Sape periscellidem raptam sibi flentis.*

Fit autem ex περι circum, & σκελλος crus.

Pērīssōlogiā, περισσεολογία, sermonis redundantia, quum scilicet super-
flue repetitur quod jam dictum est. περισσεον enim Græci superfluum
dicunt, sive redundans, & λόγος sermonem. *Virg.* 1. *Aeneid.*

— faciem mutatum & ora

Cupido.

Vbi *Servius* Et ora, perissologia est.

Pērīssōn, περισσην, herba est ex *Strychni* generibus, quæ alio nomine do-
rycnium appellatur, vulgò *Solatum mortale*. Vide *Plin.* 1. 21. c. 31. &
Calpini Pars II.

suprà in dictione *Dorycnium*.

Pērīstēiōs, vel Peristereon, is. περιστεριός. GAL. *Herbe appellee verveinez
que les pigeons aiment fort.* ITA. *Verminacola, verbena.* GERM. *El sen
frant.* HIS. *Verbena.* ¶ *Dioscorid* Herba est, quam alio nomine
Verbenam & Verbenacam appellamus: ita dicta quod *Columbæ* uni-
ce hac herba delictentur. *Plin.* lib. 25. cap. 10. Peristereos vocatur caule
alto, foliato, cacumine in altos caules se spargens, columbis admodum
familiaris: unde & nomen. Idem lib. 26. cap. 4. *Alexa* folia habet simi-
lia verbenacæ, quæ & peristereon cognominatur. *Diosc.* duo ejus facit
genera, περιστεριον & υπηρον, hoc est, rectum & supinum. *Plin.* matrem & læ-
minam vocat.

Pērīstērotrophium, Columbarium, locus in quo columbæ aluntur,
περιστεροτροφίον. GAL. *Vn Columbar.* ITA. *Colombain.*
GERM. *Ein taubhaus.* HIS. *Palomar.* ANG. *A place or house to he-
re doves are soday dove cote.* ¶ Columbarium tamen significat propriè
loculam etum in peristertrophio singulis columbarum paribus præ-
paratum. *Varr.* lib. 3. de re rust. cap. 7. Duo genera earum in peristertro-
phio esse solent, unum agreste, quod habetur in turribus ac cul-
minibus villæ.

Pērīstētrōn, περιστεριόν. GAL. *Colombier, pigeonier.* ITA. *Colombain
columbia.* GERM. *Ein taubhaus / ein ort in welchem man tauben zeucht.*
HIS. *Palomar, lugar de palomas.* ANG. *A dove cote.* ¶ Idem quod pe-
ristertrophiam hoc est, locus ubi columbæ educantur, quas Græci
vocant περιστερας. *Varr.* de re rust. lib. 3. cap. 7. Incedunt in locum unum,
quod alij vocant peristereon, alij peristertrophium, in quo uno sæpè
vel quinque millia sunt inclusa. Peristereon fit ut testudo, magnâ
camera tectus uno ostio angusto. ¶ Est præterea Peristereon herba
columbis gratissima, quam & verbenam & verbencam dicimus. Vide
Peristereos.

Peristertropullon, columbæ pullus, columba. L. g. b.

Peristethion, rationale superhumeralis, fascia pectoralis. Poll.

Peristitia, lustratio. *Suid.*

Peristarchi Athenis, qui conciones, theatræque lustrabant, quasi circito-
res. Hæc lustratio facta Catharsis, id est, minutulis porcellis peripoll
dicti militiæ. *Rh.*

Pērīstōmā, peripetasma, aulæum, quasi circumstratum. περι-
στρώμα. GAL. *Tapiserie.* ITA. *Raxzo, tapexxaria.* GERM. *Ein sūrang/
herdenschwyert/oder dergleichen tucher so man auffhenct ein ort damit zu
zieren.* HIS. *Paramiento de cama, coigadura.* ANG. *Tapiserie.* ¶ *Plaut.* in
Pseud. Ita ego vestralatera loris faciam ut variè varia sint, Vt ne pe-
ristromata æque picta sint cæpanica. *Cic.* 2. *Philipp.* Conchyliaris *Quæ*
Pompeij peristromatis servorum in cellis lectos stratos videres.

Pērīstylum, περιστύλιον. GAL. *Vn lieu environné de piliers ou colonnes,
comme les cloistres.* ITA. *Chiostro, claustra, luoco circondato di colonne.*
GERM. *Ein gebero das zu ring umbher saulen vnd schwoibogen hat.* HIS.
El spatio entre las columnas. ANG. *A cloister, a place seroith piliers.* ¶
Locus est columnis clausus, circumquaque porticum habens, vel sal-
tem à tribus lateribus. Peristylum dictum, quasi circumcolumnium,
δὸς περιστύλιον, hoc est, columnis circumquaque dispositis. *Vitr.* libro 5.
cap. 11. In palæstris peristilia quadrata, sive oblonga ita sunt facien-
da, uti duorum stadiorum habeant ambulationis circuitionem. Pro eo-
dem etiam peristylum per quatuor syllabas legitur. *Gic.* in *Orat.* pro
domo, In palatio pulcherrimo prospectu porticum conclavibus pav-
mentatam tacentum pedum concupierat, amplissimum peristylum, cæ-
tera ejusmodi, facile ut omnium domos & laxitate & dignitate supe-
raret, *Varr.* 3. de re rust. cap. 5. Igitur testudo (ut peristylum tectum ce-
gulis, aut reti) sic magna, in qua millia merularum ac turdorum inclu-
di possint, *Ex Budæo.* Et *Suet.* in *Aug.* c. 82. Ac sæpè in peristylis sa-
lienti aqua cubat. Apud *Varronem* aliquoties legitur peristylum.

Perithalasso, litus. L. g. b.

Pērītō, vide *Perico.*

Pērītōnaxum, περιτόναξ. Membrana est tenuissima, sed firmissima omnia-
bus tum visceribus, tum intestinis, reliquisque partibus inferioris ven-
tris circumtensa: unde & nomen accepit, δὸς περιτόναξ, quod est
circumquaque extendi.

Pērītūs, a, um, Experientia valens: Nomen est ab antiquo verbo Perio
derivatum, ut quidam existimant, unde & compositum Experior esse
existimant, Experiens, doctus. περιτὸν ἰσθμῶν. GAL. *Expert &
savant.* ITA. *Ammaestrato, perito, docto.* GERM. *Erfaren/wohlbeichtz*
HIS. *Sabio, docto y experimentado.* ANG. *Cuning, perfect in a science.* ¶
Interesse tamen non nihil inter doctum & peritum ex *Nonio* disci-
mus. Doctum, inquit, & peritum quum simile videatur, à *M. Tullio* di-
sceretur est: ut sit peritum plus quam doctum. *de Offic.* lib. 5. Itaq; quū
sceretur est: ut sit peritum plus quam doctum. Hæc *Nonius*. ¶ Con-
struitur aliquando cum genitivo. *Plin.* *Epist.* 22. Quam peritus ille &
privati juris & publici. ¶ Aliquando cum accusativo cum præpositio-
ne *Ad. Cic.* pro *Font.* Ad usum, ad disciplinam peritum, ad consilia
prudentem. Aliquando cum ablativo cum præpositione de, *Varr.* 1. de
re rust. cap. 2. Qui de agricultura Romanus peritissimus existimatur.
Cum ablativo sine præpositione, *Cic.* pro *Cluentio*. Quis *P. Octavio*
Balbo ingenio prudentior, jure peritior? *Hircius de bello Africano*, Mi-
rabili, inquit, peritus scientia bellandi. *Gall.* c. 8. l. 4. Peritus disciplina
militari. *Sueton.* in *Aug.* cap. 95. Peritorum nemo, (de *A. uspicibus*)

Pērītū, adverbium, Scitè, doctè. περιτῶς. GAL. *Bien avisement, en bom-
me entendu.* ITA. *Sabiamente, da huomo esperto.* GERM. *Deifendilich
geschicklich.* HIS. *Sabiamente.* ANG. *Skillfullie, cuninglie.* ¶ *Cic.* 2. de leg.
Quod institutum peritè à *Numa*, posteriorum Pontificum negligenti-
a dissolutum est.

Pērītū, a, Scientia. περιτὴ δαδῶν ἰμπερία, πείρα, τελέη. GAL. *Experien-
ce, savoir.* ITA. *Scienza & esperienza grande.* GERM. *Erfarung.* HIS.
Sabiduria con experiencia. ANG. *Cuning, skillfulness in any science.* ¶
Plin. lib. 14. c. 1. Aliæ peritia domini amplo discursu atria media com-
plentes.

Pērītūcundūs, a, um, Valde jocundus. περιτὸν ἰσθῶν, ἀφῶδρα χαρῆς. GAL.
Fort plaisant & recreatif. ITA. *Molto grato & caro.* GERM. *Gam, siebich
oder furtzweilig.* HIS. *Muy placentero.* ANG. *Vario pliant, and spore
full.* ¶ *Cic.* ad *Lentulum.* l. 1. Cui quidem tuæ literæ, quas *Proxime* mi-
R 4 *seras;*

seras, quod facile intellexerim, pei iucunda fuerunt.
Perjucundē, adverbium Valde iucundē. ἔπειν ἰδύς. GAL. Fort joyeu-
 sement. ITA. Com piacer molto, dolcemente molto. GERM. Nuyweillich/
 gang lieblich. HISP. Muy alegramente. ANG. Very pleasantie ani merilitie. Cic.
 ad Attic. lib. 13. O hospitem mihi tam gravem ἀμφιμίλιον. fuit
 enim perjucundē.
PERJURUS, qui iurandum violat, vel qui jurando jus pervertit. ἑπίρην
 ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Parjure, qui a fausse son serment. ITAL. Che non
 offerva il giuramento. GERM. Meineydig cyd brüchig. HISP. El que se
 perjura. ANG. Perjur that swearerh un ruely. 3. ut Qui perjurum con-
 venire vult, mitto in Comitium. Plaut. *Carc. sc. 1. a. 4.* Hic neque
 perjurus leno est, nec meretrix mala. Idem *Capt. prologo*, Perjurum ca-
 put (de lenone.) Idem *Pseud. sc. 1. a. 2. Viug. 12. Æneid.*
Talibus insidius, perjuri que arte Simonis,
Silius lib. 16.
Perfidiam fugio, & perjuram ab origine gentem.
 Ovid. 2. *Amor. Eleg. 29.*
Quarar uvarus opes, & que lassarit eundo
Aquora, perjero naufragus ore bibat.
 Perjurius comparativum. Plaut. *Milt. sc. 1. a. 1.* perjuriorum hoc ho-
 mine si quis viderit, (i. mendaciorem.) Cic. 1. *de nat. deor.* perjurior hoc
 homine non est. Perjurissimus superlativum. Cic. *pro Rosc. Comia d.*
 Nam Ballionem illum improbissimum & perjurissimum lenonem quum
 agit Chæream. Plaut. *Pseud. sc. 3. a. 1.* Quantum terra tegit homi-
 num perjurissimum.
PERJURIAM, i. est iurandum violatum, aut juramentum falsum. ἑπίρην
 ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Parjurement. ITA. Giuramento falso, sperjuro.
 GERM. Ein meineydig. HISP. Falso juramento. ANG. Perjurie, breaking of
 an othe. Quid autem sit iurandum, Cic. *lib. 3. Offic. declarat.* di-
 cens quod sit affirmatio religiosa. *Ibidem*, Regulus non debuit condi-
 tiones pactioelque bellicas hostiles perturbare perjurio. Ovid. 5.
Fastor.
Abne prateviti perjuria temporis.
 inquit Plautus *Milt. sc. 1. a. 2.* Herus plenus perjurij, & adulterij.
 Idem *Afin. sc. 3. a. 3.* Ut pugnando perjuris nostris, potiti sumus
 eas legiones. Idem *Menach. sc. 2. a. 4.* Fœnore & perjuris rem partam
 habere.
PERJURIOSUS, a, um, qui pejerat. ἑπίρην ἰπύροε. GAL. Accoustumē de se par-
 jurer. ITA. Avozzo a sperjurare. GERM. Meineydig, der falsch cyd schwert.
 HISP. Acofumbado de perjurarse. ANG. That is accustomed to break
 his othes. 3. quod Salust. in Cic. Dixit Perjuris delibatum. Plaut. in *Truc.*
 Procacior estis vos, sed illi perjuriosi.
PERJURO, as, Pejero. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Se parjurer, fausser
 son serment. ITA. Giurare il falso. GERM. Ein falsch cyd schwerten/oder
 meineydig werden. HISP. Perjurar. ANG. To swearer untrulie, to be
 perjured. 3. Plautus in *Bacch.* Ne perjurem cura. Horat. 2. *Serm. Sa-
 tyr. 3.*
 ——— quare
 Si quid vis, satis est, perjurus, surripis, auferis
 Unūque.
 Plaut. *Afin. sc. 2. a. 3. bis.* Vbi verbis conceptis sciens libenter perjura-
 ris. Idem *Afin. sc. 2. a. 2.* Pernegabo, obdurabo, perjurabo, denique. Idem
Pseud. sc. 3. a. 1. Perjuravisti scelestē. Et *sc. 5. a. 4.* Perjuravisti conceptis
 verbis.
PERJURATIO, ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Parjurement. ITA. Spergiuro.
 GERM. Ein meineydig oder fasther cyd schwirt. HISP. Falso juramento. ANG.
 The breaking of an othe. 3.
PERJURIA, i. iunctura, diminutivum. ἑπίρην ὀλέθ. Plaut. in *Sticho*, Ac perjura-
 tiunculas parastiticas.
PERIZOMATA, tis. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Des brages. ITA.
 Brache. GERM. Ein bruch/cin icles so man umblegt die scham zu decken.
 HISP. Las bragas. ANG. A breecht. 3. Dicitur omne quocumcunq-
 gim pudendorum velamen, quod a Varrone etiam dicitur sustibū-
 lum, a Cicrone subligaculum. Vnus est hac voce interpret Genesios,
 Fecerant (inquit) sibi perizomata.
PERIZOMIUM, i. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε, palliolum præinctum, quo nudæ virgines in-
 fra papillas præcinguntur. Hoc & Præinctorium, & Castula dicitur.
 Sipontinus.
PERIABOR, eis, Lapsu ingredior, incedo, vehor, penetro. ἑπίρην ὀλέθ. GAL.
 Couler & glisser parm. ITAL. Passare scorrendo. GERM. Durchfallen/
 durchfahren. HISP. Delzarse, a delezarse. ANG. To slide and slip or fall
 to rove. Cic. 2. *de nat. deor.* Per quas lapsus sanguis, ex hoc ipso lo-
 co in eam venam, quæ cava appellatur, confunditur: perque eam ad
 cor confectus jam coctusque perlabitur. Virg. 1. *Æneid.*
Atque rojis summas leuibus perlabitur undas.
PERIATIS, vehementi letus. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Fort joyeux.
 ITA. Molto allegro. GERM. Gar fröhlich. HISP. Muy alegre. ANG. Very
 glade. Liv. 10. *ab Vrbe*, Supplicatioque perlata fuit.
PERIATEUS, Valde latus: unde perlate. ἑπίρην ὀλέθ. GAL. Fort largement
 ITA. Largissimamente. GER. Dast breyt oder weit. HISP. Muy larga-
 mente. ANG. Very breade. 3. Adverbium: ut, Perlate patere. Cic. 2. *de
 Orat.* Idque in sermone nostri consuetudine perlate patet.
PERIATEBRA, a, x, Heccebra, a perlicio. ἑπίρην ὀλέθ. GAL. Allobement, & at-
 trait. ITA. Carezza, lusinghe. GERM. Nureitung zu wollust / einloca.
 fung. HISP. Halagos. ANG. Alluring, intyment. Plaut. *Afin. sc. 2. a. 1*
 te peidam ego & filiam, Percelebra, pernicies, adolescentum exi-
 tium.
PERLECTO, vide Perlicio.
PERLEGO, is, A principio ad finem usque lego. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Lire
 attentivement, emterement, achever de lire. ITA. Leggo-
 re perfettamente. GERM. Durchlesen. HISP. Acabar de leer. ANG. To read
 over and to the end. Plaut. *Afin. sc. 1. a. 4.* lege perlege. Idem *Pseud. sc.
 1. a. 1.* Tace dum tabellas perlego. *Ibid. sc. 2. a. 4.* Propria hanc perlegere
 epistolam. Item perlegere Senatū Liv. *lib. 8. a. 4.* Quint. Quod vi-
 dete non est satis, sed perlegendam erit. Perlegere oculis, oculis om-
 nia contemplati & intueri. Virg. 9. *Æneid.*
 ——— quin proximus omnia

Perlegerent oculis.
PERLEPIDUS, a, um. In primis lepidus. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Fort
 plaisant, de bien bonne grace. ITAL. Molto piacevole, molto grato. GERM.
 Gar hstlich / lieblich oder holdtsallich. HISP. Muy gracioso en donnyres.
 ANGL. Very pleasant, and of a good grace. Plaut. *Pseud.* Euge perlepide
 Charine, me meo ludo lamberas. Ita idem *ibid. sc. 3. a. 4.* Vulgō, Iam
 beas. Lamberare autem, teste Festo, est scindere, laniare. Hic jocis
 lacessere, sive petere aliquem significat. Item hic quoque non perle-
 pidē, sed pellepide scripsit, Plaut. Et ita legunt, Andr. Turneb. Iul.
 Scalig. Lambin. Passer.
PERLEVIS, Valde levis ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Fort leger & soudain
 ITA. Liggerissimo & presto. GERM. Ganz leicht vnd gering. HISP.
 Muy ligero. ANGL. Very ligh and swift. Cic. *de lege Agr.* — An
 ignoratis cetera illa magnifica populi Romani vectigalia perlevi sa-
 pe momento fortunæ, inclinatione temporis pendere? Livius *lib. 24.*
 Quibus ea quæ hostes ingenti mole agerent, ipse perlevi momento
 iudicaretur. Idem *lib. 21.* Et inclyti populi regēque perlevi momen-
 to victi sunt.
PERLEVITER, Valde leviter. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Fort leger-
 ment, fort soudainement. ITA. Molto liggeramente. GER. Gar leicht-
 lich. HISP. Muy presto, y ligeramente. ANGL. Very lighlie and sedai-
 nelie. Cicero *ad Quint. frat. lib. 2.* Quod perleviter permotus
 fuerat.
PERLIBET, Plaut. *Capt. sc. 1. a. 4.* Perlibet hunc hominem colloqui,
 (alias Perlibet alloqui.)
PERLIBENS, Minimē invitus, πείνο ἐσπύροε.
PERLIBENTER, adverbium, Admodum libenter. ἑπίρην ὀλέθ. GAL. Fort
 volonziere. ITAL. Spontaneamente. GER. Dast gern. HISP. De muy buena
 gana. ANG. with right good voill. Cic. *ad Attic. lib. 8.* Sed ut supra dixi
 tecum perlibenter loquor. Idem *de Univeris.* Perlibenter & Nigidium
 vidi & cognovi Ctatippum.
PERLIBERALIS, e, Admodum liberalis. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Fort liberal,
 fort honeste. ITAL. Molto franco e liberale. GERM. Dberaus freygdig.
 HISP. Muy franco y liberal. ANG. Very liberall and
 free harted. Terent. *Hecyr.* Perliberalis visa est.
PERLIBERALITER, adverb. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Fort libera-
 lement. ITAL. Molto liberalmente. GER. Dberaus freygdiglich. HISP.
 Muy francamente. ANG. Very, liberallie. Cic. *ad Att. lib. 10.* Hoc lo-
 co multa perliberaliter.
PERLIBRO, as, Diligenter, perfecte atque exacte mensuro, & ad libram æ-
 quo, sive æquale facio. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Nivel-
 veler. ITA. Nivelar. GERM. Eigentlich vnd fleißig abmessen. HISP. Nivelar.
 ANGL. To weigh diligentlie. Colum. *lib. 3. cap. 13.* Nam stella quam
 diximus Græcæ literæ faciem obtrincere, pariter imæ fossæ solum
 metitur, atque perlibrat: quia sive prohum, sive resupinium est, po-
 sitione machinæ deprehenditur. Et paulo post, Sic permensum, & perli-
 bratum opus in similitudinem veracti semper procedit. Interdum
 accipitur Perlibrare, pro librando torquere. Silius *lib. 15.* jaculum æ
 tergo perlibrat ad ossa. Col. 2. *c. 2.* campestre terrenum, non æquif-
 sima situm planitie, nec perlibratum, sed exiguè pronum.
PERLICIO, cis, perlexi, perlectum, perlicere (quod frequentius Pellicio
 dicitur Euphoniæ causa) Allice, inducere. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL.
 Attraire, allecher. IT. Attrahere, adescare. GERM. Einem
 eowa zu reghn oder socken. HISP. Attraher con halagos. ANG. To allure,
 to intyse. Liv. 4. *ab Vrbe*, Ciboque obijciendo ratum victorem finiti-
 morum omnium populum in servitutem pellici posse, *Ibid.* ut quos
 quisque posset ex collegio tribunorum ad intercessionem perlice-
 rent. *lib. 35.* Quas neque vi expugnate ad eam diem poterat, neque
 conditionibus in amicitiam pellicere.
PERLICIOSUS, frequentativum. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Allecher souvent.
 ITA. Sovente adescare. GERM. Mit fleiß oder offte zu ein ding reiget
 oder socken. HISP. Attraher por halagos muchas vezes. ANG. To allure
 often. Cic. *pro Flac.* Egentes & leves, spe legationis, & viatico publi-
 co, privata etiam benignitate perlectar.
PERLIGO, as, Constringo. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Lier fort & estraindre.
 ITA. Constringere. GERM. Zusammen binden / zuschnüren. HISP. Apretar.
 ANG. To tie fast and streit. Plaut. *Bacch.* O perligatum
 pectus.
PERLINIO, perlinivi, perlinitum, perlinire. Totum oblinire, perungere.
 ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Oindre fort. ITA. Unger molto. GERM.
 Durchsalben gar bestrecken. HISP. Mucho untar. ANG. To an oyne or
 smere over. Col. *lib. 9. c. 9.* Protinus custos novum loculamentum
 in hoc præparatum perliniat intus prædictis herbis.
PERLINO, nis, perlini, perlinivi, vel perlevi, perlitum, pen. cort. Perlinio.
 Col. *lib. 7. c. 5.* Mox ulcera lavantur aceto, & tunc pice liquida cum
 adipe suilla perlinuntur.
PERLITUS, a, um, participium. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Fort oinct. ITA. Molto un-
 to. GERM. Doff gesalbet. HISP. Mucho untado. ANG. Anoynted or si-
 mred over. Plaut. *Casi.* Senecta ætate unguentis perlitus ignavè in-
 cedis. Apul. *lib. 1.* Et oleo perlitus.
PERLITO, as, Perfecit lito, sacrificium absolvo. πείνο κακίτιον. GAL.
 Impetret & obtener sa demande par sacrifices. ITA. Impetrare la sua
 dimanda con sacrificij. GERM. Das offer vollbringen vnd Gott versünen.
 HISP. Alcanzar lo que pedimos con sacrificios. ANG. To obtine a
 request by sacrifice. Gell. *lib. 1. cap. 7.* ex Valerio Antiate. Si hæ res
 divinæ factæ, nitæque perlitatæ essent, Atuspices dixerunt omnia
 ex sententia processura esse. Liv. 7. *ab Vrbe*, Diu non perlitatum
 tenuerat Diætorem, ne ante meridiem signum dare posset, Idem
lib. 26 & lib. 1. d. 5.
PERLONGUS, a, um, Admodum longus. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Fort
 long, ou loing. ITA. Molto longo. GERM. Dast lang. HISP. Muy largo.
 ANG. Very long. Cic. *ad Attic. lib. 5.* Perlonga & non satis tuta via,
 Plaut. *Trinum.* nunc si operiri vis adventum Charinidis, Perlongum est.
 Quasi dicat, diu tibi expectandum est.
PERLONGE, adverbium. ἑπίρην ὀλέθ. ἰπύροε. GAL. Fort loing. ITA
 Molto lontano. GERM. Dinstich fern. HISP. Muy lexo. ANG. Very farre
 9. 3

of. 3 Ter. Eunuch. Perlonge est, sed tanto ocyus properemus, id est longius distat.
Perlonginquus, a, um, Valde longinquus. *Ἐπ' αὐτὸ μακρὰν ἀπέχει.* GAL. Fort. lointain. ITAL. Forte lontano. GERM. Dast ferr oder weitt geldagen. HISP. Muy de lejos. ANGL. Very farre of. 3 Plaut. Bacch. Non tibi beneficias, pol id quidem esse haud perlonginquum.
PERLUBET, Vehementer lubet, *πᾶσι ἀπίουσι.* Plautus Capt. Perlubet hunc hominem colloqui: hoc est, vehementer cupio hunc alloqui.
Perlubens, pen. corrept. participium aut nomen ex participio. Cicero ad Quint. frat. lib. 2. Sed hoc incommodum consolantur quotidie damnationes inimicorum, in quibus me perlubente Servius allisus est, ceteri conciduntur.
Perlucēo, es, perluxi, perlucere, Translucere, & lucem transmittere. idem quod pellucere. *Ἐπιφανῆς* mophiāh. διαφανῆς. GAL. Luire fort, rendre grande lueur, luire à travers. ITAL. Tralucere. GERM. Durchscheinen. HISP. Trasluzir, alguna cosa clara que luce. ANGL. To shyne, to give a great light. 3 Plin. lib. 10. c. 54. Si contra lumen cacumine ovorum apprehenso una manu purus & uniusmodi perlucet color, sterilia existimantur esse. Quint. Perlucent mores ex actione. Martial. lib. 2. Sic tua suppositis perlucet prala laternis.
Vitatus tamen pro eodem Pelluceo, r in l, commutato, euphonia causa dicitur.
Perlucidus, a, um, & pellucidus, a perlucēo, vel pelluceo per mutationem r in l, sicut perluo, & pelluo, pellicio & perlicio. *Ἐπιφανῆς* mophiāh. διαφανῆς. GAL. Diaphano, clair, luisant. ITA. Lucido, chiaro. GERM. Durchscheinig, Durchleuchtig. HISP. Claro, luzido. ANGL. That giveth a great light or shyneth through. 3 Est autem pellucidum, idem quod translucidum quod scilicet per medium lucem transmittit, ut aqua, laterna, vitrum. Col. lib. 11. cap. 2. Quidam quum coloratas & perlucidas vvas animadvertissent, &c. Martial. lib. 12. Crine nitens, niger unguento, perlucidus ostro.
Ovid. Epist. 21.
 Est nitidus vitroque magis perlucidus amnis.
Membranae oculorum perlucidæ, Cic. 2. de nat. deor. Ovid. 3. Metamorphos. Fons sonat à dextra tenui perlucidus unda.
Horat. 1. Carm. Ode 18.
 Arcanisque fines prodiga perlucidior vitro.
Perlucidulus, diminutivum *διεφανιστός*. Catul. in Rufum, Epigram. 64. Non si illam raræ labefactes muncere vestis, aut perluciduli deliciis lapidis.
Perlucuosus, a, um, Valde luatuosus. *Ἐπαύθ' ἰσχυρῶς, πολυπεπῆς.* GAL. Fort douloureux, fort plein de dueil. ITAL. Molto pieno di pianto. GERM. Dast leidlich, oder trüglich. HISP. Cosa llena de lloro. ANGL. Full of sorrow and douleur. 3 Cic. ad Quint. frat. lib. 3. Serani domestici filij finus perlucuosum.
PERLUDO, is, Ludo. *Ἐπαίζω.* GAL. Parjouer, jouer un jeu entier. ITAL. Giuocare, scherzare. GERM. Schimpffen, turyvoellen. HISP. Jugar, à bur-lar. ANGL. To playt soen or all about. 3 Propert. lib. 4. Eleg. 4. Vidit arenosis Tatiūm perludere campis, Pactaque per flavas arma levare jubas.
Perlusorius, a, um, pro Collusorius, ut perlusorium iudicium quod collusionis causa institutum est, cum aliud agitur, aliud simulatur. Vlp. lib. 4. D. de appel. Si perlusorio iudicio actum sit adversus testamentum an jus faciat iudex videndum. Exheredatus filius querelam inofficiosi si adversus institutum per collusionem moverat, ut cum inofficium esse testamentum per institui conniventiam ac dissimulationem probasset, & legata & libertates interciderent. Budæus tamen *Prolusorium* corrigendum putat; & de prolusione multa tractat, sed nihil ad mentem Vlpiani. Hoc ex Hotomano,
Perluis, Multum lavo. *Ἐπὶ λῶω.* GAL. Fort laver & nettoyer. ITAL. Lavare molto. GERM. Wol waschen. HISP. Mucho lavar. ANGL. To wash over all and much cleane. 3 Columell. lib. 6. c. 8. Tum vino perluitur os. Ovid. 4. Metam. Sed modo fonte suo formosos perluit artus.
Idem 5. Epist.
 Quumque manus puræ fontana perluit unda.
Horat. Epist. 15.
 Gelida quum perluit unda
 Per medium frigus,
Ovid. 4. Fast.
 Vivo perlue rore manus.
Perluis, a, um, participium. *Ἐπὶ λῶω.* GAL. Fort lavé. ITAL. Molto lavato. GERM. Wol gewaschen. HISP. Muy lavado. ANGL. washed all over. 3 Cel. lib. 9. c. 16. Exp. esse favorum reliquias posteaquam diligenter aqua dulci perlutæ sunt, in vas æneum conjiciuntur.
Perlustro, as, Diligenter lustro, peragando perspicio, omnia lustro *Ἐπιφανῆς* mophiāh. GAL. Regarder de tous costez. ITAL. Risguardare da ogni banda. GERM. Wol besichtigen, Durchlustren. HISP. Mirar de todas partes. ANGL. To behold all about diligently. 3 Liv. 7. ab Vrbo, Perlustavit que hostium agros, nulla arma, nullam nec vim apertam, nec insidiis expertus. Idem lib. 25. Ut discernerent circa vias perlustraruntque omnia oculis, nequis, &c. 3 Interdum idem quod recensio, *Ἐπιφανῆς*. Liv. lib. 1. ab Vrbo, Hercules ad primam auroram exitus quum gregem perlustrasset oculis. 3 Transfertur & ad animum. Cicero. in part. Hujus igitur materia ad argumentam subjectæ, perlustrandæ animo partes erunt omnes: & ad id quod agetur ex singulis conjectura capienda.
Permacet, ra, rum, Valdè macer. *Ἐπὶ αὐτῷ ἰσχυρῶς, σφικτόδης.* GAL. Fort maigre. ITAL. Molto magro. GERM. Sar mager. HISP. Muy magro. ANGL. Verie leane. 3 Plin. lib. 18. cap. 6. Omnis creta coquit, nisi permacra.
Permadefacio, is. Plaut. Most. sc. 2. a. 1. Permadefecit cor meum amor.
Permadeo, es. Totus madeo, unde permadeo, totus madidus fio. *Ἐπιφανῆς* mophiāh. GAL. Estre fort moise. ITAL. Essere del tutto humido. GERM. Ganz naß sein, HISP. Ser mojado del todo. ANGL. To be very wet or

through wet. 3 Col. lib. 2. c. 19. Quod si permaduit, inutile est vdim movere, Mart. lib. 5.
 Et effuso permaduisse croco
Col. lib. 2. cap. 4. Nisi si magnis (ut fit nonnunquam) ac subitanis imbribus, quasi hybernis flaviis terra permaduerit.
Permagnus, a, um, Ingens, Valde magnus. *Ἐπιφανῆς* mophiāh. GAL. Fort grand. ITAL. Molto grande. GERM. Dast groß. HISP. Muy grande. ANGL. Very great. 3 Cic. 1. de finib. Fieri tamen per magna accessio potest, si, &c. Idem pro Roscio Amer. Vide ne tibi defis: tua quoque res permagna agitur, idem 5. Verr. Quid? tu ista permagno ultimas. Ter. Heaut. si certum est tibi sic facere, illud permagni referte a bitior, ut nescientem sentiat te id sibi dare.
Permansio, es, Vtque ad finem maneo, persisto, persevero. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. GAL. Demeurer jusques à la fin, perseverer, continuer. ITAL. Durare, perseverare. GERM. Verbleiben bis zu dem end bleiben. HISP. Quedar hasta el cabo. ANGL. To abide un to the end, to persist, or persevere. 3 Plin. junior, Tunc demum lentè cunctantèque veniunt, nec tamen permanent, sed ante finem recedunt. Cic. de Amic. Aliter enim Amicitia stabiles permanere non possunt, Ovid. 14. Metam. contempto munere Phæbi, Ianuba permansio.
Per translationem ponitur pro perseverare. Terentius in Hecyr. Unde ira inter ea intercessit, quæ tamen haud permansit diu. Cæc. 8. bell. Gall. Solusque ex Heduis ad id tempus permanserat in armis. Idem 5. bell. Gall. Consolatus Induciomarum, hortatúsque est ut in officio permaneret.
Permansio, nis, Cic. Lentulo lib. 1. Epist. Nunquam præstantibus in Re-pub. gubernanda viris laudata est in una sententia perpetua perman-sio. 3 Alguam. GAL. Perseverance. ITAL. Perseveranza. GERM. Verbleib bung, verharung. HISP. Aquella obra de perseverar y quedar hasta el cabo. ANGL. A continuing or abiding in a place. 3
Permano, as, Manando penetro, aliquo pervenio: & habet ferè post se accusativum cum aliqua hærum præpositionum, ad vel in. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. GAL. Coulor parmi & descendre jusques. ITAL. Colare scendere. GERM. Durchstieffen durchringen. HISP. Manar por otra cosa. ANGL. To flow through and unto. 3 Cicero lib. 1. de natur. deor. Nec est quod ab his ad hominum vitam permanere possit. Idem 3. Tusc. Nam quum est concupita pecunia, nec adhibita continens ratio, quasi quædam Socratica medicina, quæ sanaret eam cupiditatem, permanat in venas, & inhæret in visceribus illud malum, id est, descendit & penetrat. Idem 2. de Orat. Ut ad eorum mentes, apud quos agitur, movendas permanere possint. pro Cluent. Celerius potuit comelam, quam epotum in venas atque in omnes partes corporis permanere. Lucret. 1. 3. Permanere animam nobis per membra colere, Plaut. in Capt. sc. 1. a. 2. Vetussta translatione usus est pro divulgari. Ne a bitii dicta nostra a bitrari queant, neve permanet palam hæc nostra fallacia. Terent. in Adelph. — ne si magis irritatus fiet, Aliquæ ad patrem hoc permanet, atque ego tunc perpetuo perierim: id est, ne pater resciscat.
Permanans, tis, particip. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. GA. Qui passe d'un lieu à autre, de l'un à l'autre. ITAL. Chi passa da uno ad un' altro luoco. GER. Durchstieffend: HISP. Que mana por otra cosa. ANGL. That geeth frome one to another. 3 Cic. 3. Tusc. Conclusivuncula non permanentes ad sensus.
Permanantèr, adverb. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. GAL. En passant de l'un à l'autre. ITAL. Passando da uno ad un' altro. GERM. Mit durchstieffen oder durchtringen. HISP. Manando por otra cosa. ANGL. By going frome one to another. 3 Lucr. lib. 6. Vtque aded permanantèr vis pervolet eius, de magnete.
Permanescō, is. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. GA. Venir à la connoissance de quelqu'un. ITAL. Venire à notizia d'alcuno. GERM. Einem sùrfommen, inuen werben. HISP. Venir al conocimiento de alguno. ANGL. To come in know. edg. of any one. 3 Plaut. Trin. Id solus, solum per amicitiam, & per fidem fens obsecravit. Suo ne gnato crederem, neve cuiquam unde ad eum id posset permanescere, id est, unde posset resciscere.
Permarimum Larium ædes. Liv. lib. 10. dec 4.
Permaturo, is, Profus matutus fio. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. GAL. S'achever de mourir. ITAL. Drvenir perstamente maturo. GER. Sar zeitig roeden. HISP. Acabar de madurar. AN. To waxe verie ripe. 3 Col. lib. 2. c. 10. Et hoc quidem semen Cilicia, Syriaque regionibus ipse vidi mense Junio Iulioque conseci, & per autumnum quum permatuerit, tolli. Ovid. 2. Metam. Nam color in pomo est, ubi permatuivie ater.
Permatutus, a, um, adject. profus maturus. Cels. lib. 6. c. 13. Vitile est etiam pyra, aut mala non permatuta mandere.
Permediocris, e, Admodum mediocris. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. GAL. Fore mediocre, bien mesuré. ITAL. Molto mediocre. GERM. Sar mittell wasig. HISP. Muy mediano. ANGL. In very good measure. 3 Cicero. 1. de Orat. Partim qui tolerabiliores volunt esse, & ad veritatem vitæ propius accedere, permediocies ac potius leves motus debere esse dicunt.
Permeo, as, are, Transeo, penetro, Permano, perago. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. GAL. Passer outre, passer parmi. ITAL. Passare, penetra-re. GERM. Durchgehn, durchtringen. HISP. Penetrar andando. ANGL. To passe over to go beyond. 3 Cicero. 4. Academ. Erit persuasum etiam Solem, Lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse, quod quædam animalis intelligentia per omnia ea permeet & transeat. Ovid. 4. de Ponto Eleg. 1. Dum tua pervenit, dum littera nostra recurrens, Tor maria & terras permeat, annus abir.
Plin. lib. 3. cap. 4. Quoniam Alpheus in ea insula sub ima maria permeet.
Permeido, Fædo, conspurco. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. *Ἐπιμονῆς* mophiāh. Albinus, Pueri omnia permingunt atque permerdant, Petrotus.
Permesius, es, fluvius Bœotia ex Helicone, Phæbo & Musis sacer & juxta Haliartum in lacum Copaidem influens, teste Strabone.
 R 5 lib. 9.

lib. 9. Virg. in Sileno, Tum canit errantem Permessi ad flumina Gallum. Declinatus etiam hic Permessis, idis, vel idos. Mart. lib. 1.

Quid tibi cum Cyrrha? quid cum Permessidos unda?

Permessior, iris, Meteor. § 770 madhadh. διαμετρησις. GAL. Mesurer. ITAL. Misurare. GERM. Mäßen. HISP. Meder. ANGL. To measure. Cic. 4. Acad. Vos ergo hujus magnitudinem, quasi decempeda permessi refertis Liv. lib. 5. Simul altitudinem muri quantum proximè conjectura poterat permessus. Virg. 3. Aeneid.

Nos tumidum sub te permessi classibus aquor.

Iter durum permessus, Stat. 1. Syl.

Permessus, passivum § 770 namádh. διαμετρηθείς. GAL. Mesuré. ITAL. Misurato. GERM. Gemessen. HISP. Medido. ANG. Measured. § Col. lib. 3. c. 13. Sic permessum & perlibratum in similitudinem veruacti semper procedit.

Permessus, is, Valde metuo. § πάντο φοβέμαι, περιφοβέμαι. GAL. Craindre fort. ITAL. Temere molso. GERM. Heftig forchten/entsetzen. HISP. Mucho temer. ANGL. To feare greatly. § Virg. 2. Aeneid.

Et pennis Danaum, & deserti conjugis iras Permetuens.

Permessitare, Vlpian. D. lib. 27. tit. 1. l. 9. Si Triaulus in cohortibus praetoriis Permessitaverit.

Permessivus, a, um, Valde exiguus. § πάντο λεπτός, κισχρίαιος. GAL. Fort menu. IT. Molto minuto. GE. Sar klein. HISP. Muy menudo. ANGL. Very litle and small. § Cic. Tuscul. Ut omnia praeterea quae bona corporis & fortunae putantur, perexigua, & perminuta videantur.

Permessivus, a, um, Magnopere admirandus. § πάντο θαυμάσιος, θαυμάσιος ὄσος. GAL. Fort émerveillable, fort merveilleux. ITAL. Da maravigliar senso molto. GERM. Sar wunderbar/oder wunderbar. HISP. Muy maravilloso. ANGL. Very wonderful. § Cic. 2. de div. Ut mihi permissum videatur, quendam extare qui etiam nunc credat iis quorum praedicta quotidie videat. Cic. ad Appianum lib. 3. Illud verò permissum mihi accidit, tantam temeritatem fuisse in eo adolescente.

Permessio, es, Miscendo confundo. § βάλω balal. τὸν masach. μεταμίγνυμαι. GAL. Mester fort. ITAL. Miscere, meschiare. GERM. Vermischen/ durch einander mischen. HISP. Mucho mezclar. ANG. Co mixe or mingle all together. § Cic. 4. Verr. Non modò illa quae erant ætatis, ordinis, quæstusque permiscuit, sed etiam in his duobus generibus civium novorum, veterumque delectum, ordinemque turbavit. Idem in Orat. Ego autem sentio omnes in oratione quasi permiscere & confusos pedes. Idem in Vatin. Nec tuas sordes cum clarissimorum virorum splendore permisceas.

Permessivus, a, um, participium. § βάλω balal. ἀναμύγος, καταμύγος. GAL. Mesté. ITAL. Mescolato. GERM. Vermischet. HISP. Mezclado. ANG. Mingle. § Cic. 1. de divin. Sic animi hominum, quum aut somno soluti vacant corpore, aut mente permoti per se ipsi liberi incitati moventur cernunt ea quae permiscuit cum corpore animi videre non possunt.

Permessivè, adverb. Confusè. § μίγδω, καταμύγνυμι, ἀναμύγδω. GAL. Pestemeste, l'un parmi l'autre, tout ensemble. ITAL. Mescolatamente, insieme, una cosa con l'altra. GERM. Vermischet/ durch einander. HISP. Mescladamente. ANG. Mixtly, without order. § Cic. 1. de invent. Paucitas in partitione servatur, si genera ipsa reum ponuntur, neque permiscere cum partibus implicantur.

Permessio, nis, Confusio. § βάλω mezlegb. κρᾶσις, ἀμύγος. GAL. Mistion, mélange. ITAL. Mistura, mescolanza. GERM. Vermischung. HISP. Mescla, mezcladura. ANGL. A mingling all together. § Cic. de Universitate, In qua omnem animum universae naturae temperans permiscebat, superiorisque permissionis reliquias fundens æquabat. § Permissio tertæ. Salust. Jugurth. 85. moveri civitas, & dissensio civilis, quasi permissio tertæ orti cepit.

Permessivus, e. § πάντο μέλιχος, μελιχίος. GAL. Fort doux. ITAL. Molto benigno. GER. Sang milt. HISP. Muy cortés y dulce. ANGL. Very myld and meek. Valde mite, & perfecte maturum significat. Col. lib. 12. c. 41. Et integra mala dulcia granata, quae Punica vocantur, & foiba non permittit dividit exemptis seminibus.

Permittito, is, longè mitto, incito. Est & Concedo, sive tolero. § ἵκνω hinniacb. ἰάω. GAL. Permettre, & laisser faire, donner congé. ITAL. Permettere, concedere. GER. Nachlassen/ oder zulassen/ gestatten. HISP. Permitir, y consentir. ANGL. To suffer, to give leave. § Cic. 1. Tuscul. Praclare id quidem, qui & amico permiscuit, & se ostenderit, de hoc toto genere nihil laborare. § Interdum dedit, ἵκνω πρὸς, παρὰ, ποσειδῶναι ἕδοται, ἀνατίθημι. Curr. l. 1. Sexaginta dierum inducias pacti, ut nisi intra eos auxilium Darius ipse misisset, dederent urbem, postquam nihil inde praesidij mittebatur, ad praestitutum diem permiscere se iegi. Aequè autem dicitur, & Permittere se fidei alicuius, & permiscere se in fidem. Cæf. 2. bell. Gall. Se, suaque omnia in fidem, atque potestatem populi Romani permiscere Liv. lib. 6. d. 4. Permittere se in fidem. Et l. 10. d. 4. In ditionem se permiscere. Et l. 2. d. 5. Permitti in fidem. Idem 7. ab Vrbe, Nos ipsos nost. aequè omnia cognita permittimus fidei. Sueton. in Galba c. 14. Permittere se alicui abutendum. Idem in Tiber. cap. 19. Permittere e minimum fortunæ. Senec. cap. 6. de consol. ad Marc. Permittere namq. tempestat. Idem cap. 8. ibidem. Multum interest utrum tibi permittas mœrere, an imperes. Quintilian. Permittunt se libero cælo aves. Plaut. Curc. se. 3. a. 5. Si vultis quod decrero facere. C. Tibi permittimus. (de arbitrio.) Tibull. lib. 4. Effulus habenas equo tardo permiscere. § Item, cum praepositione ad. Gell. cap. 15. lib. 6. Permittere se ad famam rei alicujus. § Interdum immitto, incito. ἵκνω. Liv. 3. ab Vrbe, Concitant equos, permittuntque in hostem. Iterum lib. 10. bell. Punic. & lib. 10. d. 4. Siscena lib. 3. ad Numium. Et inde equum concitatum princeps ad hostium permittit aciem. § Interdum praecipito. καθίημι. Idem lib. 4. Multi praemissis armis ex summo se permiscerent. § Interdum committo. Salustius, Ea potestas per Senatum more Romano magistratui maxima permittitur. Idem, M. Petreio legato exercitum permittit. § Est etiam permiscere idem quod transmittere. Col. lib. 8. cap. 8. Hoc genus calci potest etiam trans maria permiscere.

Permittivus, impersonale. Plin. l. 4. c. 14. Si conjectate permittitur, haud

multum orae deerit Graecorum opinioni & longitudinis ab Agrippa traditæ.

Permissus, a, um, participium. § συγχωρηθείς, ἀναμύγος. GAL. Permiss. ITAL. Permissio. GER. Nachgelassen. HISP. Permittedo. ANG. Permitted, suffrad. § Cic. Planc. in Epist. ad Attic. lib. 16. Quibus ex lege & Senatusconsulto permissum erat ut de Cæsaris actis cognoscerent. Lucan. lib. 1.

Pontifices sacri, quibus est permissa potestas.

Permissus, us, ui, nomen singulari numero, quartæ declinationis: in plurali secundæ. § Πρωτῆς ἰσχυρίας. GAL. Permission, congé. ITAL. Permissione, concessione. GER. Nachlassung/ erlaubniß/ gestattung/ vergönnung. HISP. Permissio. ANGL. Permission or sufferance. § Permissa orum. Cic. 1. Offic. Quum enim Annibalis permissu exisset e castris, rediit paulò post. Tacit. lib. 2. Veritis, nisi permissu, ingredi Senatoribus.

Permissio, nis, Permissus, nomen. § Πρωτῆς ἰσχυρίας, ἄφρασις. Livius lib. 37. Aut ex summa pecunia demerent, aut permissionem extra civium corpora fieri iuberent. Idem lib. 7. d. 4. Permissio, deditio, ad Herennium lib. 3. Plus valet permissione sanctio. Est permissio figurata Rhetorum. Lib. 4. ad Herennium, Permissio est cum ostendimus in dicendo nos aliquam rem totam tradere, & concedere alicujus voluntati.

Permodestus, a, um, Admodum modestus. § ἐνυπερῶ, λίαν ἐπιτακός. GAL. Fort modeste. ITA. Molto modesto. GER. Sar züchtig. HISP. Muy modesto y templado. ANGL. Very modest and demure. § Tacit. lib. 1. Verba edicti fuerit pauca, & sensu permodesto Cic. ad Attic. lib. 4. Satis enunacutus, & permodestus, ac bonæ fugi.

Permodicus, a, um, Vnde permodicè, adverbium, Col. lib. 5. c. 11. Permodicè findito, hoc est, valde parum. § ὀλίγοι, ὀσος. GAL. Fort peu. IT. Pochissimo. GER. Sar wenig. HISP. Muy poco. §

Permodestus, a, um, Vchementer molestus. § πάντο χαλεπός, λίαν δυσχερής. GAL. Fort facheux. ITAL. Molto molesto. GER. Heftig überlägen. HISP. Muy enfadoso, y pesado. AN. Very grievous, that vexeth mucho. § Cic. ad Att. lib. 1. Atque hi (nolo enim te permoveri) non sunt permodestissimi: sed tamen insident & urgent, & nullius amantis consilio aut sermone quieteunt.

Permodestè, adverbium, Admodum molestè, admodum ægè. § πάντο χαλεπός, δυσχερής. GAL. Fort facheusement, avec grand ennuy & facheux. IT. Molestissimamente. GER. Sar beschwerlich oder verdrieslich. HISP. Muy enfadosamente, có mucho enojo. AN. Very grievouslie. § Cic. ad Atticum lib. 15. De Pletorio vicino tuo permodestè tui quinquam prius audisse quàm me.

Permolere, & molere etiam, κακισφάτος obscenèque sumuntur. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.

Non alienas permolere uxores.

Plaut. in Trucul. meret. iculis mollendus (sic legend. non molliendus) rem coëgit. Varro apud Non. Hic alius tibi molit ac desit. Nam desere etiam obscenium. Catull.

permi prædespuit (legitur male perdespuit) ipsam uxorem. Sic μέλιχος apud Theocrit. est subijcere, παρῆσιν. Vnde mullare pro fure: & mullei calcei. Et subulones sunt Pædicones, apud Auson.

Lucili vatis subulo, puli premo.

Permoveo, es, Vchementer moveo, commoveo. § ψυγῆ hiphifh. ἰζάγα. GAL. Emouvoir fort. IT. Movere grandemente. GER. Erwecken/ bewegen. HISP. Mucho mover. AN. To move greatly. § Cic. 5. Verr. Quod si quis lociorum incommodis minus moveretur, si quem aratorum fugæ calamitates, exilia, suspendia denique non permoverent. Cæf. 1. bell. Gall. His rebus adducti, & autoritate Oigentorigis permoti, constituerunt ea quae ad proficiscendum pertinerent, comparate. Cic. in Orat. Miltiatioe mens iudicium permovenda est.

Permovius mente, quasi de mente motus, insanis, de mentis statu dejectus. § ψυγῆ mesbunghah. ἰεσάλιας. Qui est mis hors de son entendement hors de sens. ITAL. Cavaco di sentimento, impazzito. GER. Van sinna gebracht/ dem die vernunft entwegt ist. HISP. Loco, sin seso. AN. Mover, stirre up, enraged. § Cic. 1. de divin. Quod maximè contingit aut dormientibus, aut mente permotis.

Permotio, nis, verbale. ψυγῆ rahafh. παρόρρησις, κατακίνησις. GAL. Emotion. IT. Movimento. GER. Bewegung. HISP. Movimiento, obra de mucho mover. AN. A moving and stirring up. § Cic. 4. Academ. Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. Idem 2. de divinatio. Mentis permotione magis quàm natura hæc sentimus, permotio & Conciliatio, contraria. Idem 2. de Orat. Illa autem quæ aut conciliatio causa leniter, aut permotionis vehementer aguntur, contrariis commotionibus inferenda sunt, ut odio benevolentia: misericordia invidia tollatur.

Permulceo, es, Lenio, mollio, mitigo, leniter attrito. § ἴκνω herach phnt hechelik. καταψάω, καταμύγω. GAL. Adoucir & traiter en mignotant/ flater fort. IT. Mitigare, ammolire. GER. Befensstigen/ emilieren/ hüpftlich streichen. HISP. Mucho alagar. AN. To mitigate or appease, to touch softly or to stroke. § Cic. Concione Metelli permulsa atque recitata. Salustius lib. 4. hist. Dein lenita jam ira, postera die liberalibus verbis permulsi sunt. Cic. de senectute, Præterita enim ætas, quamvis longæ, quum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset stultam senectutem. Ovid. 4. Fast.

Terge manu permulsi eum, tria carmina dixit.

Senec. cap. 6. de consol. ad Marc. Non permulceo te (sup. blanda consolatione.) Liv. lib. 9. Permuleret iram. Cell. lib. 4. cap. ult. Corpus permulcere unctis manibus. Cic. in Orat. Sonus & numerus permulcent aures. Gell. c. 11. lib. 1. Permuleret animus sono mitiori, ne inmodicè ferociret.

Permultus, a, um, Valde multus. § πάρα πολύς. GAL. Beaucoup. IT. Molto affai. GER. Vast vil. HISP. Muy mucho. AN. Very much or very many. § Cic. 4. Acad. Ad has visiones inanes Antiochus quidem, & permulta dicebat. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.

Camparum in morbum in faciem permulsa iocatus.

Permulto, adverbium. § πάρα πολύ. GAL. Beaucoup. ITA. Molto. GER. Sar

Per vil. **HIS.** *Muy mucho.* **ANGL.** *Very much or greatlie.* Cic. *de divinac.* Praesertim quum Chryssippus Academicos refellens permulto clariora, & certiora esse dicat quae vigilantibus videantur, quam quae somniantibus.

Permultum, aliud adverbium n. Cic. *1. offic.* Sed in omni iustitia permultum interest, utrum perturbatione aliqua animi (quae plerumque brevis est, & ad tempus) an consulto & cogitato fiat iniuria.

Permundus, a, um, Valde mundus. $\xi \rho \alpha \nu \nu \kappa \epsilon \lambda \alpha \rho \sigma$. **GAL.** *Fort net.* **ITAL.** *Molto mundo.* **GERM.** *Sanz sauber vnd rein.* **HISP.** *Muy limpio.* **ANGL.** *Very cleane.* ξ Varro *3. de re rust. cap. 7.* Permundae sunt enim hae volucres: de columbis.

Permunio, is, Valde munio, munimentum absolvo. $\xi \gamma \alpha \beta \text{ bisser. } \kappa \alpha \tau \alpha \phi \rho \alpha \tau \omega$, **GAL.** *Fortifier.* **ITAL.** *Fortificare.* **GERM.** *Wol versähen oder besefligen.* **HISP.** *Fortalecer.* **ANGL.** *To fortifie.* ξ Liv. *10. belli Punici*, Et quae munimenta inchoaverat permuniit, Tacitus *lib. 5.* Locorumque opportuna permuniuit.

Permunitus, a, um, participium, Valde munitus. $\xi \gamma \alpha \beta \text{ mebutsar. } \alpha \gamma \tau \omega \nu \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$, **GAL.** *Fortifié.* **ITAL.** *Fortificato.* **GERM.** *Wol besefliget vnd bewart.* **HISP.** *Fortalecido.* **ANGL.** *Fortified.* ξ Liv. *7. ab urbe,* Permunites quum ante moenia sua castris permunitis confedissent, vocatis ad concionem militibus, &c.

Permutatio, as, Mutatio, commutatio. $\xi \eta \mu \text{ } \eta \mu \text{ } \eta \mu$ *hemir* $\eta \eta \eta \eta$ *hecheliph.* $\alpha \nu \mu \alpha \rho \lambda \sigma$ *mut.* **GAL.** *Echanger, troquer, permuter.* **IT.** *Mutare, cambiare, permutare.* **GER.** *et Droanden/verenderen/verwechßten.* **HIS.** *Mudar, permutar.* **AN.** *To change.* ξ Cic. *in Cat.* Si Catilina sententiam permutaverit. Idem *1. Offic.* Effectumque, ut dando & accipiendis; & permutandis facultatibus nulla re egeremus. ξ Permutare pecuniam, est curare ut per trapezitam, aut argentarium alio in loco reddatur. Idem *lib. 3. Epist.* Aut se curasse ut cum quaestu populi pecunia permutaretur. ξ Permutare Republicam, pro perturbare. idem *3. de legibus*, C. vero Gracchus ruinis & emissicis quas ipse projecisse in forum dixit, quibus digladiarentur inter se cives, nonne omnem Reipublicae statum permutavit? Quis non videt corruptum Ciceronis locum à Calpurnio eiusque concinnatore adductum! Ruinis & fisis alij legunt. Quam recte docti viderint. Festus ista distinguit inter commutare & permutare, ut permutari proprie id dicatur, quod ex alio loco in alium transfertur: commutari vero, quum aliud pro alio substituitur, quam tamen differentiam fatetur etiam sua aetate fuisse confusam. ξ Legitur interdum permutare pro emere, quod ante emptionem introductam, & ante res signatam non emerit, sed rem cum re permutarent. Plin. *lib. 11. c. 8.* Singulis millibus permutantibus congios pene binos. Idem *l. 9. cap. 55.* Qui coenis triumphalibus Caesaris Dictatoris sex millia numero murænarum mutuo appendit: nam permutare quidem pretio noluit, aliave merce. ξ Permutare inter manus, sive trajicere inter manus. Cels. *lib. 7. c. 16.* Permutatis inter manus acubus. Infra, acubus semper inter manus trajectis. Suprà sic seipsum exposuit, simul utraq; parte trajecta permutandæ acubus inter manus sunt, ut ea sit in dextra, quæ fuit in sinistra, ea veniat in sinistram, quam dextra continuit.

Permutatio, nis, Commutatio, varietas. $\xi \eta \mu \text{ } \eta \mu \text{ } \eta \mu$ *temuráb.* $\delta \iota \alpha \mu \alpha \nu \eta$, $\tau \delta$ $\delta \iota \alpha \mu \alpha \nu \eta$. **GAL.** *Echange, changement.* **ITAL.** *Cambio, permutazione.* **GERM.** *Ein verenderung/abwechßlung.* **HISP.** *Cambio.* **ANGL.** *A changing.* ξ Cic. *in Parad.* Quanti est aestimanda virtus, quæ nec eripi, nec sumipi potest: neque naufragio, neque incendio amittitur: nec tempestatum, nec temporum permutatione mutatur.

Perna, a, a pede, vel à Græco. $\xi \pi \text{ } \rho \eta \nu \alpha$. **GAL.** *Pied, ou iambe de porceau, iambon.* **ITA.** *Prosciutto.* **GER.** *Ein sühoham.* **HISP.** *El pernil de tocino.* **ANGL.** *A peistell of a porke.* ξ Dicuntur autem pernae tam priores, quam posteriores coxæ porcinae salitæ, cum toto pede: quas Martialis petasiones appellat. Plin. *lib. 8. cap. 51.* Castrantur foeminae sic quoque uti cameli, post bidui in ediam suspensæ pernis prioribus. Plaut. *Curc. scen. 3. a. 2.* Pernam, abdomen, glandium suis. Idem *Pseud. sc. 2. a. 1.* pernam, callum, glandium, lumen. Idem *Menaech. sc. 3. a. 1.* Suillam, Latidam, pernam, aut sinciput. Iterum *Capit. sc. 2. a. 4.* Iube prætinatum abire pernam & ophthalmiam. *Ibid. sc. 2. a. 4.* Pernis auxilium feram, &c. Apud antiquos, testibus Nonio & Festo, perna pedem significabat: (quod vocabalo Hispani nunc vulgò utuntur) unde & Compernes duntur, qui longis sunt pedibus, geaibusque plus æquo conjunctis. ξ Ab hujus pernae similitudine, piscis quoque genus perna dicitur, ex concharum genere, circa Pontias insulas frequentissimum, quod stet veluti suillo crure longo in arena defixus, vide Plin. *lib. 32. cap. 11.* Perna etiam in arboribus dicitur. Idem *lib. 18. cap. 10.* Avulsisque arboribus stolones vixere. Quo in genere & cum perna sua avelluntur, partemque aliquam è matris quoque corpore auferunt secum subriato corpore.

Peruago, as, est per totum aliquem tractum navigo. $\xi \delta \iota \alpha \pi \lambda \iota \alpha$. **GAL.** *Naviger tout le long d'un lieu.* **IT.** *Navigare tutto un viaggio.* **GER.** *Durchschiffen.* **HIS.** *Navegar hasta el cabo.* **ANGL.** *To sayle over all.* ξ Plin. *lib. 2. c. 67.* Sub eodem sidere pars tota vergens in Caspium mare pernavigata est Macedonum armis.

Perneccelsarius, a, um, admodum necessarius, ut, Tempus perneccelsarium, quo maxime oportet aliquid fieri. $\xi \alpha \nu \kappa \alpha \iota \sigma$, $\xi \pi \text{ } \eta \nu \delta \iota \sigma$. **GAL.** *Fort necessaire.* **IT.** *Molto necessario.* **GERM.** *Hoch notwendig.* **HISP.** *Muy necessario.* **ANGL.** *Very necessarie.* ξ Cic. *4. Atticum lib. 5.* Non esse Romæ meo tempore perneccelsario, submolestè fero. ξ Perneccelsarius, valde conjunctus & propinquus, $\xi \pi \text{ } \rho \alpha \nu \nu \kappa \epsilon \nu \nu \sigma$, $\xi \pi \text{ } \eta \nu \delta \iota \sigma$. Idem *pro Flacco.* Contendisse à Lælio paterno amico, ac perneccelsario, ut hunc hoc judicio accerferet.

Pernego, as, Vehementer, vel omnino nego. $\xi \delta \rho \sigma \phi \alpha \rho \kappa \alpha$. **GAL.** *Nier forte & ferme.* **IT.** *Negare del tutto.* **GER.** *Verleugnen/heffrig leugnen.* **HISP.** *Mucho, ò del todo negar.* **ANGL.** *To devie utterly.* ξ Terent. *in prologo.* *Enmich.* — sed eas fabulas factas prius Latinas scisse sese, id vero pernegat. Plaut. *Menaech. sc. 4. a. 2.* Hercle opinor pernegari non potest. Tibull. *lib. 1. Eleg. 6.*

Sic etiam de me pernegat illa viro.
Item, Quæ vides, ea pernegat. Plaut. *Menaech. sc. 2. a. 4.* Tu nega. Sup. Pernego, Idem *Amphitr. sc. 4. a. 4.* Pernegabo atque obdurabo. Idem *Asin. sc. 2. a. 2.* Item, Vbitibi creditum quod si tibi datum esse perne-

garis. *Ibid. sc. 2. a. 3.* Cur negas? L. Fernego. Idem *Aul. sc. 6. a. 2.*

Pernegatur, impersonale. Cic. *6. Verr.* Itaque illo tempore, ac primo istius adventu pernegatur.

Pernicies, ei, & antiquè pernicij in genitivo: sic dij, pro diei, & facij pro faciej; acij, pro aciej, &c. dixerunt veteres, ut docet Gell. *cap. 14. lib. 9.* mors, interitus, exitium, à perneco, as: neco autem à nec, necis: $\xi \gamma \text{ } \eta \nu$ *edh.* $\delta \lambda \theta \epsilon \rho$. **GAL.** *Mors & destruction, dommage pernicieux, ruine.* **IT.** *Morte, rovina.* **GER.** *Ein verderbnus; tödtlicher schad.* **HISP.** *Muerte destrucción.* **ANGL.** *Death, greath. damage, destruction.* ξ Nonius, Pernicies, periculum, exitium. Terent. *in Adelph.* Leno sum, fatcor, perniciies communis adolescentum. Sic Plaut. *Pseud. sc. 3. a. 1.* Pernicies adolescentum. (Leno) Idem *Asin. sc. 2. a. 1.* Pernicies, (de Lena & meientice.) Idem *Mostell. sc. 1. a. 1.* Egredere herilis perniciies ex ædibus.

Pernicialis, quod perniciem affert, exitialis, perniciosus. $\xi \delta \lambda \theta \epsilon \rho$. **GAL.** *Pernicieux, mortel.* **ITAL.** *Ch'apporta morte, ò ruina.* **GERM.** *Verderlich, tödtlich.* **HISP.** *Cosa que mata, ò destruye.* **ANGL.** *Pernicious, That bringeth death or destrucción.* ξ Plin. *lib. 24. cap. 1.* Pernicialia brassicæ cum vite odia: Perniciales morbi, exitiales. Liv. *lib. 27.* Eo anno pestilentia gravis incidit per urbem agrisque: quæ tamen magis in longos morbos, quam perniciales evasit. Plin. *lib. 15. c. 18.* Cato perniciali odio Carthaginis flagrans.

Perniciabilis, Ad necem omnia & interitum trahens. $\xi \text{ } \eta \nu \delta \theta \epsilon \rho \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$. **GAL.** *Pernicieux, mortel.* **IT.** *Pernicioso, cosa di morte.* **GER.** *Sanz schädlich / zum verderben reichend.* **HISP.** *Cosa que mata, ò destruye.* **ANGL.** *Pernicious, deadlie.* ξ Quintus Curtius *lib. 7.* Multos exanimavit rigor nivis insolitus, multorum exussit pedes, plurimorum oculis præcipud perniciabilis fuit. Tacit. *lib. 4.* Id perniciabile reo.

Perniciosus, a, um, Pernicialis, exitialis. $\xi \delta \lambda \theta \epsilon \rho$. **GAL.** *Pernicieux, mortifere.* **ITAL.** *Pernicioso, mortifero.* **GERM.** *Tödtlich/verderlich, das mercklich chennachtheil bringt.* **HISP.** *Cosa que mata, ò destruye.* **ANGL.** *Pernicious, deadlie.* ξ Cic. *1. de Inventione.* Is inutilis sibi, perniciosus civis patriæ alitur. Horat. *2. Serm. Satyr. 7.*

Obsequium ventris mihi perniciosum est, cur?
Cic. *antequam iret in exilium*, Quæ tamen omnia jam non sunt tam calamitosa quod mihi sunt subeunda, quam perniciofa quod in Republicam sunt introducta. Ovid. *2. Trist.*

Numina cultori perniciofa suo.
Sic idem *Eleg. 1. lib. 4. Trist.* Auctori perniciofa suo, carmina.

Perniciosè, adverbium, Damnosè exitialiter. $\xi \delta \lambda \theta \epsilon \rho \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$. **GAL.** *Pernicieuxment.* **ITAL.** *Perniciosamente.* **GERM.** *Schädlich/ verderblich.* **HISP.** *Matanado, ò destruyendo.* **ANGL.** *Perniciouslie.* ξ Plin. *lib. 17. cap. 22.* Sic perniciosè luxuriat Cic. *de legibus*, Quo perniciosius de Republica mereatur vitiosi principes, quod non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in civitatem.

Pernicitas, Velocitas. $\xi \eta \mu \text{ } \eta \mu \text{ } \eta \mu$ *meheráh.* $\delta \nu \nu \sigma$. **GAL.** *Legereté, soudaineté, vitesse.* **IT.** *Velocità.* **GER.** *Schnelle/geschwindigkeit.* **HISP.** *Ligeroza.* **ANGL.** *Swiftnesse speed, hastin esse.* ξ Plin. *lib. 7. c. 2.* Alibi cauda villosa homines nasci pernicitatis eximia. Liv. *9. ab Urbe*, Pernicitas pedum inerat, quæ cognomen etiam dedit. Tacit. *l. 18.* Adempta equorum pernicitate. Plaut. *Manech. sc. 2. a. 5.* Pernicitas deserit, Plaut. *Men. sc. 2. a. 5.* Equis facite in flexu sit pedum pernicitas.

Pernigèr, a, um, adject. Valde niger. $\xi \delta \lambda \theta \epsilon \rho \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$, $\xi \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$. **GAL.** *Fort noir.* **ITAL.** *Molto nero.* **GERM.** *Sar (schwarz).* **HISP.** *Muy negro.* **ANGL.** *Very black.* ξ Plaut. *Pænu.* Specie venusta, ore parvo, atque oculis pernigiis.

Pernimium, adverbium. Nimio, plus satis. $\xi \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$, $\xi \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$. **GAL.** *Par trop, plus qu'il ne faut.* **ITAL.** *Molto troppo.* **GERM.** *Sar zu viel.* **HISP.** *Muy demasadamente.* **ANGL.** *To much.* ξ Terent. *Adelph.* Nimium inter vos Demca. (Ac non quia ades præsens,) ideo hoc pernimum interest.

Pernio, nis, morbus pedum, ex nimio frigore proveniens, & calcaneum infestans præcipud. $\xi \chi \nu \mu \text{ } \theta \lambda \sigma$. **GAL.** *Vno engleure aux mains ou aux pieds, une mule au talon.* **ITAL.** *Podignone.* **GERM.** *Ein geprästten der vossen an süßen so von grosser kälte herkömpt.* **HISP.** *Sarvañon.* **AN.** *A kibe.* ξ Plin. *lib. 20. cap. 3.* Rapum domesticum, pernioens fervens impositum sanat, & crudum tufum cum sale prædest cuicunque vitio pedum.

Perniunculùs, diminutivum. $\chi \nu \mu \text{ } \theta \lambda \sigma$. Idem Plin. *lib. 26. cap. 11.* Perniunculos curat & cotylydon cum axungia.

Pernix, icis, à Pernitor, ris, Laboriosus, celer, qui multum nititur, & diu in re aliqua perseverat. $\xi \eta \mu \text{ } \eta \mu \text{ } \eta \mu$ *mahir.* $\rho \alpha \lambda \nu \rho \nu \sigma$, $\xi \pi \text{ } \rho \nu \nu \sigma$ $\kappa \alpha \tau \alpha \phi \rho \alpha \tau \omega$. **GAL.** *Laborieux, viste, prompt, leger.* **ITAL.** *Laborioso, leggiero, pronto, perseverante.* **GERM.** *Arbeitsig/oder arbeitum vortig.* **HISP.** *Trabajador, ligero.* **ANGL.** *Quicke swift and speedie.* ξ Virg. *3. Georg.*

& inter
Dura iacet pernix instrato saxa cubili.
Horat. *lib. 2. Carm.* Pernix uxor Appuli. Plaut. *Psc. sc. 7. a. 4.* Quam, videsis, pernix est. Aliquando sumitur pro celeri. Virg. *lib. 4. Æneid.*

pedibus celerem & pernicibus alis.

Pernicièr, adverb. Celeriter. $\xi \alpha \nu \kappa \alpha \iota \sigma$, $\xi \rho \alpha \nu \nu \kappa \iota \sigma$. **GAL.** *Legerement, promptement.* **ITAL.** *Legermente, speditamente: prontamente.* **GERM.** *Schnelliglich.* **HISP.** *Ligeramente y prestamente.* **ANGL.** *Quicklie, speedie.* ξ Plin. *l. 8. c. 14.* Ut supervolantes quamvis alte perniciterque, alites haustu raptas absorbeant. Liv. *lib. 26.* Et vehi post sese, & defilire perniciter, ubi datum signum esset. Plaut. *Amphit.* Alterum altera apprehendit eos manu perniciter.

Pernobilis, e, admodum nobilis. $\xi \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$, $\xi \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$. **GAL.** *Fort noble.* **ITAL.** *Molto nobile.* **GER.** *Vast edel oder berümpft.* **HISP.** *Muy noble.* **ANGL.** *Very nobile.* ξ Cic. *6. Verr.* Nam tum ipsa fuit egregiè facta, tum epigramma Græcum pernobile incisum habuit in basi.

Pernocto, vide Pernox.

Pernosco, is, Perfectè nosco. $\xi \eta \mu \text{ } \eta \mu \text{ } \eta \mu$ *hicchir.* $\alpha \gamma \tau \omega \nu \text{ } \rho \epsilon \nu \nu \sigma$, $\alpha \pi \text{ } \rho \nu \nu \sigma$ $\delta \iota \delta \alpha$. **GAL.** *Conoistre parfaitement.* **ITAL.** *Cognoscere perfettamentee.* **GERM.** *Wol fennen/ eigentlich vnd vollkommenlich fennen.* **HISP.** *Mucho conoscer.* **ANGL.** *To know perfectly.* ξ Plaut. *Merc.* Vbique amici qui infideles sient, nequeas pernoscere. Terent. *Andr.* Non satis me pernostic etiam qualis sum, Simo. Cic. *de Fato*, Qui se profitebatur hominum mores natu

naturaeque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscere. Horat. 1. Satyr. 4.

Est opera pretium duplicis pernoscere juris Naturam.

Plaut. Aul. sc. 1. a. 3. Ut matronarum facta pernoxit probè.

PERNOTESCO, is, e, unde Pernotuit impersonale, pro perfectè & certò cogitum est. Tacit. lib. 14. Atque ubi incolumem esse pernotuit.

PERNOX, etis, generis omnis, Per totam noctem durans. Qui dure toute la nuit. Ital. Che dura tutta la notte. GER. Durchnächig, oder übernächig. HIS. Cosa que dura toda la noche. ANG. That indureth all the night. Unde pernox vigilia dicitur, quæ per totam noctem continuatur. Gell. lib. 2. c. 1. Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu pernox, à summo lucis ortu, ad solem alterum orientem, inconnivens, immobilis, iisdem in vestigiis, & ore, atque oculis eundem in locum directis, cogitabundus, tanquam quodam secèssu mentis atque animi factò à corpore. Sic Luna pernox dicitur, quum per totam noctem lucret. Plin. lib. 2. cap. 9. Crescens semper, aut senescens, & modò curvata in cornua, modò ex æqua portione divisa, modò sinuata in orbem, maculosa, eademque subitò prænitens, immanis orbe pleno, ac repentè nulla, aliàs pernox, aliàs sera, & parte diei lucem Solis adjuvans, deficiens, & in defectu tamen conspicua. Liv. lib. 3. ab Vrbe. Præliumque ante lucem (sed luna pernox erat) commissum est, & haud incertius diurno prælium fuit.

PERNOCTO, as, Noctem totam aliquo in loco transigo. Demourer toute la nuit, passer la nuit. Ital. Star di notte, passare tutta la notte in una impresa. GER. Übernachten sein, durch die ganze nacht etwan sein, die nacht verschleiffen. HISP. Durar toda la noche. ANG. To stay or passe the night. Teient, in Adelp. Sed si hic pernocto, causæ quid dicam Syre? Idem in Hecyr. Nam negabas nuptiam filiam te tuam posse pati cum eo qui meretricem amaret, & pernoctaret foris. Cic. pro Cluentio, Quum esset adolescens apud mulierculam quandam, atque ibi pernoctaret, id est, per totam noctem moraretur. Idem pro Archia. Adolescentiam alunt, senectutem oblectant, secundas res ornant, adversis per fugium atque solatium præbent, delectant domi, non impediunt foris, pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur. Idem pro domo sua. Propter inopiam tecti in foro pernoctans, id est, dormiens, sive per totam noctem morans. Pomponius, Pernoctare extra urbem, dicitur, qui nulla parte noctis in urbe sit. Compositum item Abnocto, quod significat per noctem, sive noctu absum, de quo vide supra suo loco.

PERNUMERO, as, are, Numero, recenseo, enumero. Conter, acher, denombre. Ital. Anoverare. GER. Sar zehlen. HISP. Cuental. ANG. To reckon to thend. Plau. Epid. Age, age, abfolvè, atque argentum numera, ne comites moreis. Penummeratum est, Catal. ad Lebiam Epigr. 7. Quæ nec pernumerare curiosi possunt. Liv. lib. 28 Paucos moratus dies, dum imperatam pecuniam Illergetes pernumerarent. Idem 7. ab Vrbe. Sotem aliam ferre, de capite deducite quod usuris pernumeratum est: jam nihilo mea turba quam ullius conspector erit.

PERO, nis genus calceamenti rustici ex corio crudo, contra nives, imbielique, & frigora. Romani cives iis antiquitus utebantur. Guejres ou triquehoufes. Ital. Buosoga. GER. Ein bumbes schuch. HIS. Avanca, calçado de cuero crudo. ANG. A high shoe of rawe leather called a stert up. Iuven. Satyr. 14. quem non pudet alto per glaciem perone tegi. Virg. lib. 7. priscos Latinos perone in bellis usos ostendit, vestigia nuda sinistri Instituerè pedis, crudus tegit altera perone. Budæus, Perones, tibialia sunt laxa, quibus nostrates rustici utuntur: sic dicta (ut arbitror) quod peræ modò sint informia. Peram autem veteres appellabant facculum ex aluta à collo ad lumbos dependentè.

PERONATUS, a, um, Peronibus calceatus. Navim si poseat sibi peronatus arator.

PERO, Nelei filia ex Chloide filia Amphionis, soror Nestoris & Periclymeni, eximia pulchritudine: quæ quum multi certatim præci uxore sibi deposcerent, Neleus qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule dissidebat, negavit se cuiquam illam desponsurum, nisi boves Herculis abactos ad se adduxisset. Vide Homerum. 11. Odyss.

PEROBSCURUS, a, um, Valde obscurus. Fort obscur. Ital. Molto oscuro. GER. Sar finster oder dunckel. HISP. Muy oscuro. ANG. Very dark an obscure. Cic. 1. de nat. dcor. Tum perdifficilis Biute (quod tu minimè ignoras) & per obscura quæstio est de natura deorum.

PERODIOSUS, a, um, Valde odiosus. Fort odieux. Ital. Molto odioso. GER. Sar hâstlich. HISP. Muy odioso. ANG. Very odious or hatid. Cic. ad Attic. lib. 10. Crebèd reficit lip-pitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamen quæ impediatur scriptio-nem meam.

PEROGIGAMUS, qui admittit, ut saliat equam, eo enim adjuvante equa alligata celerius admittitur. Varr.

PEROLEO, es, Valde oleo. Sentir fort, rendre une forte odeur. Ital. Olorare molto. GER. Starck schmecken. HISP. Mucho oler. ANG. To have a strong savour. Lucil. lib. 30. Quis totum si corpus tam peroleffe bisulcis.

PEROLEFFE, peroleville Lucil.

PEROPPORTUNUS, a, um, Valde opportunus. Fort opportun, fors à propos. Ital. Molto opportuno. GER. Sar komlich end rootgeldgen. HISP. Cosa con mucha sason, è tiempo. ANG. Very fite for the purpose. Cic. 2. de Orat. sed tamen defessus jam lab ore, atque itinere d' sputationis meæ, requiescam in Cæsaris sermone quasi in aliquo peropportuno diversorio.

PEROPPORTUNE, adverbium, valde opportunè. Fort opportunement, fors bien à point. Ital. Opportunissimamente, molto à tempo. GER. Sar komlich / eben zur gelâgen zeit. HISP. Con mucha sason è tiempo. ANG. In very good season. Cic. 7. Verr. Peropportune fortuna te obtulit. Liv. 1. ab Vrbe, Per opportune ad præsentis quietem status, &c.

PEROPUS, est, pro Valde opus est. Il est grand besoin, il est fort necessaire & requis. Ital. E molto necessario. GER. Benjlich von nöten. HISP. Es mucho necesario. ANG. Very necessary and need fulle. Ter. in Andr. Sed nunc peropus est aut hunc cum ipsa, aut me aliquid de illa adversum hunc loqui.

PERORIGA, æ, qui equos admittit. Celuy qui fait saillir une jument à un cheval, un harnasser, le maistre du harnas. Ital. Chi ha cura di far coprire il cavallo supra la cavalla, armentiero di cavalle. GER. Der die stuten zufürt das sie von denhengsten geritten werden. HISP. El yeguerizo, que echa garañon. ANG. That letteth horses and mares do the act of generation. Varr. lib. 2. de re rustica. cap. 7 Peroriga enim appellatur quisquis admittit, eo enim adjuvante equa alligata celerius admittit, neque equi frustra cupiditate impulsu semen injiciunt. paus post Quum equus matrem ut saliret adduci non posset, & cum capite obvoluto peroriga adduxisset, & cœpisset matrem inire, quum descendenti velum dempsisset ab oculis, ille impetum fecit in eum; ar mordicus interfecit. Et Plin. lib. 8. c. 42. In manuscriptis codicibus legitur preriga, in pruriga, qui admissarios ad veneris prurium prorit.

PERORNARE, Valde ornare. Fort orner. Ital. Ornare molto. GER. Wol zieren. HISP. Mucho ornar y afeytar. ANG. To mak very trimme. Tacit. lib. 16. Detrahere potius senatus, quam perornavisset, infamiam tanti flagitij.

PERORNATUS, participium, seu nomen ex participio. Fort orné. Ital. molto ornato. GER. Mol gezier oder gar zierlich. HISP. Muy ornado. ANG. Very trimme. Cic. de clar. Orat. C. Iustus in dicendo & perornatus & brevis.

PERORARE, as, Orationem finio, orationem ad exitum duco absolvo, finem dicendi facio. Faire fin à son oraison. Ital. Concludere. GER. Aufreden / die red enden vnd beschloffen / die beschlusfred thung. HISP. Orar hasta el cabo, concluir. ANG. To mak an end of an orison. Compositum est ab ORO, quod significat dico, vel orationem habeo. Cic. pro Quint. Hæc tria quum docuero, perorabo. Idem 4. Acad. Quoniam satis multa dixi, est mihi perorandum. Idem 2. de Orat. Alij jubent antequam peroretur, orandi, aut augendi causa digredi, deinde concludere ac perorare. Perorare orationem, est sermonem institutum sive scribat quis, sive verba faciat, usque ad finem ducere sine ulla interruptione. Cic. de Legib. Video Platonem idem fecisse, omnemque orationem eius de Legibus peroratam esse uno æstivo die, id est, dialogum totum die uno æstivo peractum, inquit Budæus, Cic. pro Quint. Queritur, priore patrono causam defendente, nunquã perorari potuisse. Perorare, pro Affectus commovere. Quint. lib. 6. declam. At ista legem recitat, & in cadavere filij perorat, id est, indignationem commovet, Perorare non semper absolute, sed etiam cum accusativo ponitur, ut Perorare orationem Perorare causam aliquam. Cic. pro Quintio, Mihi perdifficile esse contra tales eratores non modò tantam causam perorare, sed omnino verbum facere conari. Aliquando accusativum habet cum præpositione. Ita Plin. lib. 29. cap. 1. Eademætas, Neronis principatu ad Thossalum transilivit, delentem cuncta majorum placita, & rabie quadam in omnis ævi medicos perorantem. Perorare rem aliquam, interdum est tam in peroratione pertractare, & de ea dicere. Cic. 5. Verr. De qua quum dixero, totum hoc crimen decumanum perorabo.

PERORATIO, dicitur finis & conclusio orationis. La fin ou la conclusion d'une oraison, ou d'un plaidoyé. Ital. Conclusione d'un parlare. GER. Ein beschlusfred. HISP. La conclusion de la oracion. ANG. The conclusion or end of an orison. Cic. de clar. Orat. Extat eius peroratio, qui epilogus dicitur. Quintilian. lib. 4. cap. 7. At cum ille, qui plerisque perorationibus petitur, fletus erumpit, non palam dicta sententia est?

PERORUS, Plin. lib. 5. c. 8. Populi Æthiopum in sinu Mauritaniz: qui, ut idem testatur lib. 6. cap. 30. quadrupedum ferarum modo vagi sunt, carumque visceribus vescuntur.

PEROSUS, a, um, ex per, & osus, Exosus, odio persequens. Qui hait fort. Ital. Chi ha in odio. GER. Sar verhas st heftig hassend. HISP. Cosa que aborroco. ANG. That hateth or enueth much. Osus autem participium esse puto verbi Odio, pro quo defectivum odi mansit in usu. Nam sicut à prandio, pransus sum (quum tamen & prandi dicamus) ita & osus sum ab odio capimus, cujus loco nunc in usu est odi præsentis & præteriti perfecti temporis. Ter. in Adelp. & illudrus nulla alia causa tam malè odi, nisi quia propè est. Plaut. in Capt. Odi ego autum, multa multis sæpe persuasit peperam. Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Dea signum crudelia facta perosa.

Idem Eleg. 6. lib 1. Trist. Crimina nostra perosus. Sunt autem osus, exosus, & perosus activæ significationis participia, quod ostendit osurus participium futuri temporis. Festus, Osi sunt, ab odio declinasse antiquos, testis Cajus Græchus in ea oratione quæ est de lege Minutia: Mihi, inquit, si quid his injuriæ sit, semper eos osi sunt. Quod postea addita Præpositione, per, in usu esse cœpit. Hactenus Festus Col. lib. 10. Neque ea curatorem fraudulentum tantum, sed etiam immundam segnitiam perosa est. Quint. lib. 1. Qui modò legitimam disciplinam non sint perosi. Plaut. in Amph. simplici usus est, inimicos semper osa sum. Hinc deducitur verbale Olor, qui rem aliquam odio persequitur. Idem in Asin. Madidum, nihili, incontinentem atque osorem uxoris suæ. Exosus eiusdem significationis. Virg. lib. 5. Jupiter omnipotens si nondum exosus ad unum Troianos.

PERPACCO, as, Tranquillum & pacatum reddo. bischbit bischbin. Gal. Appaiser du tout, rendre du tout paisible. Ital. Placare, far tranquillo. GER. Sar besridigen oder stillen. HISP. Aplacar, sosegar. ANG. To mak great quietness and calmness. Liv. lib. 39. Paucòque per dies omnibus perpacatis, sine ullius noxæ Plin. de viris illustr. M. Curius Dentatus primò de Samnitibus triumphavit, quos usque ad mare superum perpacavit.

PERPARERE, adverbium, Admodum parè. Fort chichement ou echarfement. Ital. Molto paracemente. GER. Sar Fun / diglich.

biglich. HISP. Muy escassamente, avaramente. ANGL. Very niggardlie or sparinglie. Terent. in Andria, & quod dicendum hic fiet, Tu quoque perparce nimium.

Perparum, adverbium, Valde parum. ἄπειρα μικρὸν, ἀλίγιστον. GAL. Fort peu. ITAL. Molto poco. GERM. Sar wenig oder lutzel. HISP. Muy poco. ANGL. Very little. Cic. 5. Verr. Perparum ex illis magnis lucris ad sese pervenit.

Perparvus, a, um, Admodum parvus. ἄπειρα μικρὸς. GAL. Fort petit, bien petit, petit. ITAL. Molto picciolo. GERM. Sar flein. HISP. Muy pequeño, ANGL. Very little. Cic. 1. de Legib. Quæ & quum adsunt, perparva sunt: & quandiu affutura sint, certum sciri nullo modo potest. Lucr. lib. 3. Ergo animam totam perparvis esse necesse est. Similibus nexam per venas, viscera, nervos.

Perparvulus, diminutivum. ἄπειρα μικρότατος, ἀλίγιστος, ἴν μάλα μικρός. GAL. Fort perior, ves petit. ITAL. Picciolissimo. GERM. Oberauf flein. HISP. Pequeñissimo. ANG. That is very little. Cic. 6. Verr. Duo tamen sigilla perparvula tollunt.

Perpaucus, a, um, Minimè multus. ἄλίγιστος, ἀλίγιστος, ὄστος. GAL. Fort peu. ITAL. Molto poco. GERM. Vast wenig. HISP. Muy poco. Ter. Eunuch. imò sic homo est Perpaucoerum hominum Cic. 4. Academ. Erat quidem si perpauca mutavisset, germanissimus Stoicis.

Perpauculus, diminutivum. ἄπειρα μικρὸς ἀλίγιστος. Cic. de Leg. Deduxitque in Academiam perpauculis passibus.

Perpavescio, is, Pavorem incutio, & valde pavescio. ἔκστασις. GAL. Fort épouvanter, fort éconner. ITAL. Spasimare molto. GERM. Sar erschrecken in ängsten oder schrecken in den busce legen. HISP. Mucho atemorizar. ANG. To astound and feare one. Plaut. Stich. Perplexabiliter carum hodie perpavesciam pectora.

Perpaulum, adverbium, ex per, & paulum, quod à parum derivatur. ἄλίγιστος ὄστος. GAL. Fort peu. ITAL. Molto poco. GERM. Sar wenig. HISP. Muy poco. ANG. Very little. Cic. 1. de finib. Declinare dixi atomum perpaulum, quo nihil posset fieri minus.

Perpaululum, diminutivum, ἄλίγιστος ὄστος. GAL. Tant soit peu, si tres peu que rien. ITAL. Pochissimo. GERM. Sar meniglin. ANGL. Very little. Cic. 1. de Orat. Inter ing-nium quidem & diligentiam perpaululum loci reliquum est arti.

Perpaulillum, aliud diminutivum. ἄλίγιστος ὄστος. Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. sed si paulillum potes contentus esse. B. n. x. perpaulillum modò.

Perpauper, a, um, Valde pauper. ἄπειρα πτωχὸς, ἀλίαν πτωχὸς. GAL. Fort pauvre. ITAL. Molto povero. GERM. Vast arm. HISP. Muy pobre. ANGL. Very poor. Cic. ad Atticum lib. 6. de Ariobarzane, Erat enim rex perpauper.

Perpallium, vide Perpaulum.

Perpello, is, Induco, impello, cogō. ἰσχυρὸν ἔπεισθαι, ἐπάγω. GAL. Pousser & induire à faire. ITAL. Indurre, spingere, sforsare. GERM. Etwa zu messen oder bringen. HISP. Mucho constreñir. ANG. To compel, to constrain or move one to do a thing. Plaut. Bach. Calliclis dolis compuli & perpuli, mihi omnia ut crederet Ter. in Andr. Suadete, orate usque adeò donec perpulit. Liv. lib. 1. ab Vrbe, Incensam multitudinem. Perpulit ut imperium regi abrogaret. Idem 2. ab Vrbe, Nec tamen perpelli potuerit ut acie dimicaret.

Perpendiculum, instrumentum fabricorum, quo plumbo à filo & gnor-mone pendente, rectitudo, seu obliquitas operis perpenditur, id est, examinatur. ἰσχυρὸν ἀνάχ. ἀνάχ. GAL. Le plomb d'un Masson ou Charpentier. ITAL. Piombo del muratore. GERM. Ein bleiwag oder senckel so die werckent brauchen das sie schant schlecht oderschnutrichtig bauwen. HISP. El plomo del albañil. ANG. Alcevell, lyne, or carpenters rule. Alconius Perpendiculum linea laterum aequalitatem à summo ad imam altitudine probans. Vitruvius lib. 7. Longitudines ad regulam & lineam altitudines ad perpendiculum, anguli ad normam respondent exigitur. Cic. 2. Academ. non citat Nonius, Atqui si id crederemus, non egeremus perpendiculis, non normis, non regula. Perpendiculi inventor fuit Dædalus, teste Plin. lib. 7. cap. 56.

Perpendiculâris, e, Geometria vocant quod ex superiore loco in inferiore demittitur ea rectitudine qua plumbum propendet ex perpendiculo, ἰσχυρὸν ἀνάχ. Vnde radios Solis perpendiculares habere dicuntur, qui solem habent rectâ supra caput imminentem.

Perpendiculus, is, qui perpendiculo utitur, ut faber materiarius, vel cementarius. Sext. Aurel. Victor in Adriano. Nam quæ ad specimen legionum militarium, fabros, perpendiculatores, architectos, genâque cunctum extruendorum mœnium, seu decorandorum in cohortes centuriaverat.

Perpendo, is, Probè examino, diligenter considero, quasi valde pendo. ἰσχυρὸν βιβχάν ἰσχυρὸν τὰχάν. ἰσχυρὸν ἀζω, εὐδωμῶμαι. GAL. Peser & considerer diligemmen: quelque chose. ITAL. Considerare con diligenza. GERM. Wol erwâgen/ steifsig bedenken. HISP. Pesar con diligencia. ANGL. To weigh and considerer diligentlie. Cic. pro Murana. Hæc omnia ad rationem civitatis si dirigas rectâ sunt, sin perpendere ad disciplinæ præcepta velis, reperientur pravissima. Ibid. Cato vitam ad certam rationis normam dirigens, & diligentissimè perpendens momenta officiorum omnium. Iudicio acri perpendere. Lucan. lib. 2.

Perpensatio, is, Gell. lib. 2. c. 2. Cum summa (dij boni) honorum atque officiorum perpensatione.

Perpensus, participium. ἰσχυρὸν βιβχάν ἰσχυρὸν τὰχάν. ἰσχυρὸν ἀζω, εὐδωμῶμαι. GAL. Peser, considerer diligemmen. ITAL. Pesato, considerato diligentemente. GERM. Wol erwâget oder betrachtet. HISP. Pesado, considerado con diligencia. ANG. weighed and considered diligentlie. Colum. lib. 2. cap. 3. Ut autè perpensum & exploratum habeamus, an locupletet patremfamilias vinearum cultus.

Perpensè, adverbium. Examinatè, ponderatè. ἰσχυρὸν βιβχάν ἰσχυρὸν τὰχάν. GAL. Considerement. ITAL. Ponderatamente, consideratamente, maturamente. GERM. Mit steifiger erwâgung. HISP. Consideradamente. ANG. with weighing and diligent considering. Cujus non reperi exemplum.

Perpensè, is, Dioscoridi herba quæ à nonnullis vocatur Bacchar, βάχχαρις. Plin. lib. 21. c. 9. Bacchar in medicina usu est. Quidam ex nostris perpensam vocant. Auxiliatur contra serpentes, capitis dolores, fervorèque.

PERPERAM adverbium, Perpetuo modo, pravè, prave, perverse,

corruptè, vitiosè. ἄκακὸς, ἀνομιῶν. GAL. A tort, faussment, mal. IT. Malamente, viciosamente. GERM. Eñ, fâsschlich, vbel. HISP. Malamente y falsamente. ANG. Amisse, oversbroartlie wronglie. Plaut. Qu dñi? semper agit perperam. Rectè & perperam contraria. Cic. pro Cacin. Seu rectè, seu perperam facere cœperunt. An qui perperam insanire me aiunt, ipsi insaniant. Plaut. Menach. sc. 5. a. 5. Qui me te periam perplexo nomine appellies. Idem Milit. sc. 5. a. 2. Perperam falso insinulatam Ibid. sc. 4. a. 2. Nunquam etiam quicquam adhuc verborum est proloquutus perperam, Idem Amph. Autum multa suasit perperam. Idem Capt. sc. 2. a. 2.

Perpero, perperam facio. Perotus, Perpero, depravo, quasi nimis exactè paro. Sed, si à paro esset: vellem per esse perversionis notam. Verum est ἄκακὸν ἀνομιῶν.

Perperus, a, um, teste Nonio, Indoctus, stultus, rudis, insulsus, seu, ut alij interpretantur, pravus, procax, temerarius, præceps, aut etiam levis & inconstans. ἄκακὸν ἀνομιῶν. GAL. Ignorant, indocte. ITAL. Ignorante, rozzo. GERM. Ungelehrt/ unversendigt/ torechng oder ombestendig. HISP. Malo, falso, indocilo. ANG. Foolish, rashe. Accius in Pragmat. apud eundem Nonium, describere in theatio perperos populares.

Perperitudo, Pravitas stultitia. ἄκακὸν ἀνομιῶν. GAL. Mechanceté, sortise. IT. Malvagità, rozzezza. GERM. Bosheit/ unversand, totheit. HISP. Maledad y falsdad. ANG. Rashness, foolishness. Accius in Pragmaticis. Et eo plectuntur Poëtæ, quàm suo vitio sæpius ductabilitate nimia vestra, aut perperitudine.

PERPES, etis generis omnis, continuus, ut perpes dies, perpes nox, opera perpes, vox poëtica, inde perpetuus, continuus, non interruptus. ἄκακὸν ἀνομιῶν. GAL. Perpetuel, continuel. IT. & HISP. Perpetuo, continuo. GERM. Ewig. ANG. Perpetual. Plaut. in Amph. Ibi cœnavi atque ibi quievi in navi nocte. n. perpetem. Idem in Amph. Neque ego hac nocte longiorem me vidisse censeo. Nisi item unam, verboratus quam pependi perpetem.

Perpetim, adverbium, perpetuò. ἄκακὸν ἀνομιῶν. GAL. Perpétuellement, continuellement, sans cesse. IT. Perpetuamente. GERM. Ewiglich. HISP. Continuadamente. ANG. Perpetually. Plin. lib. 2. c. 4. Ita vocatur ulcus aciem hebetans, & in angulo oculi perpetim humore manans.

Perpetior, eris, perpeffus sum, Patior, sive fero. ἄκακὸν ἀνομιῶν. GAL. Endurer & souffrir. IT. Patire, sopportare. GERM. Erleyden. HISP. Padecer, sufrir. AN. To suffer and indure. Terentius Eunuch. An potius ita me compatem, Non perpeti meetricum contumelias? Cicero ad Calium lib. 2. Nonne tibi affirmavi, quidvis me potius perpeffurum quàm ex Italia ad bellum civile me exiturum? Idem 1. de finib. Idem etiam doctem sæpe perpetiuntur. Ne si id non faciant, incidant in majorem. Tuam qui possim perpeti petulantiam? Plaut. Menach. sc. 1. a. 5. Non ista flagitia possum perpeti. Ibidem. Colaphos perpeti. Idem Capt. sc. 1. a. 1. Vnum hunc diem perpetere (sup. mecum amica tuâ esse. Idem Asin. sc. 3. a. 5. An te nuptam possum perpetiam sis abitura à viro? Idem Menach. sc. 1. a. 5.

Perpeffu, posterius supinum à verbo perpetior. Cic. 4. de finibus. Fortior è in patiendo dolorem si eum asperum atque difficilem perpeffu & contra naturam, quàm si malum dixerò. Idem 2. Tusc. O multa dictu gravia, perpeffu aspera.

Perpeffus, participium, à verbo perpetior. ἄκακὸν ἀνομιῶν. GAL. Qui a endure & souffrir. IT. Che ha patito. GERM. Etitten. HISP. El que ha padecido. AN. That suffred. Cic. 12. lib. Epist. Ut mihi tam multa pro te perpeffo, atque defuncto hoc concederet. Idem perpeffus, vide paulò infra.

Perpeffio, onis, Actus ipse perpetiendi. ἄκακὸν ἀνομιῶν. GAL. souffrance. ITAL. Sopportamento, patienza. GERM. Erleydung/ erdulung. HISP. Aquella obra de padecer/ sufrimiento. ANGL. A suffering. Cic. 2. de Invent. Patientia est honestatis, aut utilitatis causa rerum arduarum ac difficultium voluntaria ac diuturna perpeffio.

Perpeffivus, adjectivum, qui patiendo assuefactus est, Senec. Epist. 54. Levis motiuncula decipit: sed ubi creverit, & verâ febris exaruerit, etiam duro & perpeffio confessionem accipit.

Perpetro, as, ex per & patro, Efficio, consummo, plenè patro, vox media. ἄκακὸν ἀνομιῶν. GAL. Venir à bout de quelque entreprise, lachever & mettre à fin. ITAL. Compire, mandare ad effetto. GERM. Volbringen oder begeben sonderlich etwas böses. HISP. Acabar de hacer. ANGL. To do as comme an ill act. Plaut. in Cas. Nam tur non id perpetre quod occipit nubat mihi? Idem Trucul. Malè quod mulier incepit, nisi efficere perpetrat. Id illi morbo, id illi senio est. Idem. Pseud. sc. 1. a. 5. Postquam opus meum perpetravi. Et Gell. cap. 3. lib. 7. Vbi perpetrari nequit. Suet. in Calig. 46. Liv. lib. 4. bell. Pun. perpetrato bello. Idem lib. 8. bell. Maced. Item, perpetratum bellum (i. confectum.) Idem lib. 4. a. 5. & lib. 1. ab Vrbe. bis. Idem 2. ab Vrbe, Posteaquam juvenes perpetrata eade peregere ad gratulantes vidit, exemplo, &c.

Perpetrat eade peregere ad gratulantes vidit, exemplo, &c. Nonnunquam accipitur & in bonum, ut, Sacrificio ritè perpetrato, apud eundem 4. decad. 5.

Perpetuus, a, um, Continuus, & minimè interruptus. ἄκακὸν ἀνομιῶν. GAL. Perpétuel. ITAL. & HISP. Perpetuo. GERM. Ewigig. merwarend. AN. Perpetual. Ovid. 1. Metam. primaque ab origine mundi Ad m. a. perpetuum deducite tempora carmen. Plautus in Asin. Opto mihi hunc annum perpetuum hujus operas. Cicero 3. in Cas. Atque ut in perpetua pace esse possitis, providebo, hoc est, ne pax vestra interruptatur. Accipitur etiam perpetuum pro perenni, hoc est, pro eo quod nunquam perit. Cicero 4. Cæcilin. Iguem Vestæ perpetuum & sempiternum. Plautus in Cistell. Ut sunt humana, nihil est perpetuum datum. Nonnunquam etiam ponitur pro perpetuo verum & observandum. Celsus lib. 2. c. 10. Quum sit autè minimè crudo sanguis mittendus, non tamen id quid in perpetuum est hoc est, non usquequaque verum est. Paul. 1. quum hereditas, ff. ad senat. Trebell. Quum hereditas ex fideicommissi causa restituta est, si autè cum hæredè compromissum sit. puto fideicommissarium cavere debere hæredè. Nam quod dicitur, retinere eum oportere, non est perpetuum hoc est, non perpetuo verum. Hæc qui gaudet, gaudet suo

suo semper perpetuo bono. Plaut. *Mos.* sc. 3. a. 1. Serva me tibi perpetuum amicum. Plaut. *Cap.* sc. 3. a. 2. Bono & amplo auctare perpetuo lucro. Idem *Amphitr.* prolog. Nullum est homini perpetuum bonum. Idem *Curt.* sc. 3. a. 1.

Indurat Boreas nivem, perpetuamque facit.

Ovid. *Eleg.* 10 lib. 3. Trist.

Castos

Perpetua servans virginitate focos.

Idem *Eleg.* 2. lib. 4. Trist. Non videor sarcire posse ædes, quin totæ perpetuæ ruant. Plaut. *Mos.* sc. 2. a. 1. Perpetui temporis officia Cæli. 3. de bell. civ. In perpetuum. Suet. in *Aug.* c. 65. ¶ In perpetuum, i. perpetuo. *Cic.* lib. 6. c. 15. Gingivarum verò ossa, quæ hebetia sunt, in perpetuum ustione nudantur. ¶ Perpetua mensa longa à capite ad finem cœnaculi excurrans, Virg. ¶ Perpetuus modus, id est, infinitivus, apud Probam.

Perpetuum, adverbium, Assidue, semper. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Perpetuellement, à perpetuité, continuellement. ITAL. Sempre, continuamente. GERM. Immerdar/stäts on vnderlass. HISP. Siempre, continuamente. ANGL. Perpetually. ¶ Plaut. in *Epist.* Quid agis? perpetuum valuisti? Pro eodem dicitur Perpetuo. Idem in *Menach.* Sed meliore est opus auspicio, liber perpetuo ut siem.

Perpetuo. Plaut. in *prolog. Amph.* Nam me perpetuo facere ut sit Comædia Idem *Men.* sc. vlt. a. 5. Vide in vocabulo præcedenti.

Perpetuo, as, peteno, continuo sine intermissione. ἄνωγ tamadh. ams, ams. GAL. Continuer, perpetuer ITAL. Continuare, perpetuare. GERM. Stäts vnd ancinander beharren/nimmer vnderlassen HISP. Continuar, perpetuar. ANGL. To continue. Plaut. in *Pseud.* sc. 3. a. 1. Non est iustus quisquam amator, nisi qui perpetuat data. Nævius, Miserum me, cui datum est ut hanc solus perpetuem laborem.

Perpetuális e, Universalis. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Perpetuel, qui est general & universel. ITAL. Universale. GERM. Allgemein / vnd stäts vntig. HISP. Universal. ANGL. Universal and perpetuall. ¶ Quint. l. 2. c. 14. ἄνωγ tamidh. ams, ams. i. (ut dicamus quo modo possumus) universalia, perpetua.

Perpetuális, teste Budæo in *titulum de locat. prad. civ. vel fisc.* Conductorem & colonum significat, qui perpetuo rem conduxit Prædia domus nostræ si semel iure perpetuo apud aliquem fuerunt, ad alium transferre perpetuatum non oportet. Et subinde eodem modo. Sunt etiam alibi fundi perpetuarij, ad distinctionem (ut videtur) emphyteuticorum. Hæc ille. Quod falsum videtur esse. Nam perpetuatum ius dicitur pro emphyteusi, *oro. tit. C. de locat. prad.* Quia scilicet ea lege ager fruendus datur, ut quoad conductio solvatur, nunquam ad dominum redeat. Perpetuarius mulio dicitur *Sen. in ludo de morte Claudij.* qui sine intermissione labori semper est intentus

Perpetuális, perpetuitatis. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Perpetuité, durée à toujours, continuation. ITAL. Perpetuita, continuatione GERM. Onannderlassung / immerwöhrung / ewigheit. HISP. Perpetuidad continuatione ANGL. Perpetuity. ¶ Cic. 2. de *finib.* qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est ne aliquando amissis illis sit miser. Sermonis perpetuitas. Cic. 2. de *Orat.* Idem 3. de *Orat.* Perpetuitate & quasi conversione, verborum utendum non semper est Senec. de *consol. ad Marc.* De perpetuitate liberorum, sed nec de diuturnitate promissum est. ¶ Perpetuitas pro immortalitate. Cic. de *Virtutibus*, Neutiquam tamen dissolvemini, neque vos ulla mortis fata periment, nec fraus valentior quam consilium meum, quod maius est vinculum ad perpetuitatem vestram, quam illa, quibus cratis tum quum gignebamini, colligati.

Perpictus, a, um, participium, à verbo perpingo, Exactè pictus. διάρρητος. Ovid. 10 *Mecam.* Lilia, perpictasque pilas, &c.

Perplacéo, perplaces, Valde placeo. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Fort plaire. ITAL. Piacer molto. GERM. Wol gefallen. HISP. Mucho plazer. ANGL. To please vexte vvall. ¶ Ter. *Hæmulegomet* habeo propemodum. Quam volo. s. nunc laudo gnate. GL. Archonidis filiam. s. Perplacet. Cic. *Attic. lib. 3.* Sed si est aliquid in spe, vide legem quam T. Fabio scripsit T. Velleius: ea mihi perplacet.

Perplexus, a, um, involutus, implicitus. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Entremislé & barboimilé parmi, douteux. ITAL. Intricato, involuto. GERM. Dervicklet / oervort. HISP. Enredado, impedido. ANGL. Twisted together, avd to be losed, doubtfull. ¶ Plin. lib. 9. cap. 2. Perplexus, & in se nec aliter atque aliter nunc flatu, nunc icu convolutis seminibus. ¶ Per translationem accipitur pro obscuro, & ita involuto ut commodè intelligi non possit. Livius *bell. Maced.* Ex his Menippus ignorare se dixit, quidnam perplexi sua legatio haberet. Idem 10. *bell. Maced.* Singulos amicorum patris tentare sermonibus perplexis instituit.

Perplexus, adverbium, Obscurè, implicitè. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Douteusement. ITAL. Dubiosamente. GERM. Dervicklich / zweifelhaff / tiglich HISP. Dudosamente. ANGL. Intricately, obs. urette. ¶ Ter. in *Eunuc.* Perplexus scelesti mecum perplexè loqui? Liv. ab *Urbe.* Defectionem sui quisque populi haud perplexè iudicavere. Idem 10. *bell. Pun.* Perplexè respondebant legati.

Perplexim, aliud adverbium, ἄνωγ tamidh. ams, ams. Plaut. in *Sticho.* Vtrum ego perplexim lacessam oratione, &c. apud Non. c. 11.

Perplexor, ais, Aliquid perplexum facere, & in dubium vocare. ἄνωγ tamidh. ams, ams. Plaut. in *Aul.* sc. 4. a. 1. At scio quo vos pacto soleatis perplexari.

Perplexabilis, adiectivum, Perplexus, quum scilicet aliud audiat aliud sentiat. ἄνωγ tamidh. ams, ams. Plaut. in *Asin.* Neque ullum verbum facia perplexabile.

Perplexabilior, adverbium, Perplexè ἄνωγ tamidh. ams, ams. Plaut. in *Sticho.* perplexabiliter hodiecum pavcfaciam pcto: a.

Perplexus, ἄνωγ tamidh. ams, ams. Interiecta coniunctione per tmesim extulit Lucr. lib. 2. At magis humatis inter se, perque plicatis.

PERPLYO, is, etc, Transmittere pluviam. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Pleuvir à tyau. s. on parmi. ITAL. Trarpiovere. GERM. Durch hin regnen. HISP. Envellover. ANGL. To rnyne shrough or into. ¶ Quint. l. 6. c. 3. Cum cœnaculum perpluerat, i. per medium pluviam admitteret. Plaut. *Mos.* sc. 3. a. 1. Venit imber, Layat parietes, perpluunt ligna, putrefacitque ope-

ram fabri. ¶ Perpluit in pectus per translationem. Idem *ibid.* Hæc illa tempestas mea, mihi quæ molestiam omnem Detexit, tectus qua fui: quàm mihi Amor & Cupido In pectus perpluit meum. Idem *Trinum.* Benefacta aliis pertegito, ne perpluant.

Perplus, perpluris, penultima producta, omnis generis. Plin. lib. 23. c. 24. Spondetque iugero eius annuos perplures, vel mediocri solo reditus. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Beaucoup plus. ITAL. Molto piu. GERM. Vast vil. HISP. Mucho mas. ANGL. Much more. ¶

Perpluim, adverbium. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Tresfort. ITAL. Assai. GERM. Oberaus vil HISP. Muy, mucho. ANGL. Very much. ¶ Vt plurimum icfcit. Plin. lib. 2. cap. 54.

Perpol, adverbium esse iurandi quidam putavere, apud Plautum in *Ca. fina.* Perpol, sæpe peccas: ita fit ubi quid tanto opere expetas. Et apud Terentium *Hecyr.* Perpol, quàm paucos reperias meretricibus Fideles evenire amatores. Verùm Donatus in hunc locum sic ait, Ordo est, Pol perquam paucos reperias: nam perpol non est Latinum, sed ἄνωγ tamidh. ams, ams. perquam, id est, nimio. Ex quibus Donati verbis videre est apud Plautum in præcedenti exemplo ordinem esse talem, pol per sæpe peccas.

PERPOLIO, is, Valde polio, absolvo, ac supremam manum addo. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Polir & mettre au net, polir parfaitement. ITAL. polire molto. GERM. Wol auspolieren / wol gubuzen oder aufsbuzzen. HISP. Mucho polir. ANGL. To polish perfectly, and bring to an end or perfection. ¶ Cic. 2. de *Orat.* Tractu Orationis lævi, & æquali perpolivit illud opus. Idem *Attic. lib. 4.* Librum meum illum ἀνέδειξον nondum ut volui, perpolivi. Idem 1. de *Orat.* Perfecisti in dicendo & perpolitum homines. Plin. l. 3. cap. 4. Nec ullum absolutius aurum est, cursu ipso tritūque perpolitum. Velleius, Perpolitus calce & arena.

Perpolitio, nis, Absoluta exornatio ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Poliffure, polissement. ITAL. Effo polire. GERM. Aufsbuzung. HISP. Obra de mucho polir. ANGL. A perlyt polishing. ¶ Ad Herenn. lib. 4. Verborum exornatio est quæ ipsius sermonis insignita continetur perpolitione.

Perpopulor, ais, Totum populor & vasto. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Piller, gaster & destruire tout. ITAL. Depredare. GERM. Gar vel vorderbun / durch vnd durch berauben vnd zerschleiffen. HISP. Robar y destruire el campo. ANGL. To voust and destroy over all. ¶ Liv. l. 22. Annibal emissus è manibus perpopulatur Italiam, vastandoque & urendo omnia ad Romana mœnia pervenit. Tacit. l. 4. Cædibus & incendii perpopulatus.

PERPOTO, as, Totum tempus in potationibus consumo. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Ne faire autre chose qu'yvrogner. ITAL. Crapulare, attendere à bevère. GERM. Mit sauff n vnd zutrincken verschleiffen. Item Gar trincken. HISP. Mucho beber, à hasta el cabo. ANGL. To spend much tyme in drinking. ¶ Cic. 7. *Verr.* Similiter totos dies, in litore tabernaculo posito, perpotabat. *Ibid.* prætere tot dies cum mulierculis perpotante Luciet. l. 1.

interca perposes amarum

Abynthi lacicem.

Plaut. *Pseud.* sc. 2. a. 5. perpotavi cum filio tuo. Perpotatio, nis, ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Yvrognerie ordinaire. ITAL. Imbricamento ordinario. GERM. Day stätig / sauffend gutrincken. HISP. Embriaguez continua. ANGL. Drongennesse. Cic. in *Pison.* Quid cura tuis sordidissimis gregibus intemperatissimas perpotationes prædicem?

Perprospër, a, um, Suet. in *Claud.* c. 31. Valetudine sicuti olim gravissimè princeps perprospèra usus est.

Perpürisco, is, Admodum pürio. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Se demanger fort ITAL. Pizzicargli. GERM. Heffig beiffig oder trängig sein HISP. Tener mucha começen. ANGL. To ich mucho. ¶ Plaut. *Sticho.* — & suavem cantationem aliquam occipito Cinædicam, ubi perpruriscamus ulque ex unguiculis.

Perpulcher, Valde pulcher. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Fort beau. ITAL. Molto bello. GERM. Vest hüpsch. HISP. Muy hermoso, y bello. ANGL. Very faire and beautiful. ¶ Terent. *Eunuch.* Perpulchra credo dona, haud nostris similia.

Perpürgo, as, Totum, ac planè purgo. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Purger tout au net. ITAL. Purgare perfettamente. GERM. Gar reinigen oder seuberen. HISP. Alimpiar à purgar asta el cabo. ANGL. To mak very cleame. ¶ Cic. 2. de *natura deorum.* Ceteraque ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ selesis dicitur. ¶ Perpurgatis auribus, per translationem dixit Plaut. in *Milite.* — accipe à me rursus rationem doli, Quam institui. PL. perpurgatis ambo damus tibi operam auribus. ¶ Perpurgare locum aliquem, per translationem, pro absolvere & perficere Cic. 2. de *divin.* Quumque fundamentum esset philosophiæ positum in finibus bonorum & malorum, perpurgatus est is locus à nobis bis quinque libris.

Perpüsillus, a, um, Admodum pusillus. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Tres-petit, le moins du monde, si peu que rien. ITAL. Molto picciolo. GERM. Vast klein. HISP. Muy poquillo. ANGL. Very liew. ¶ vt, Perpusillus homo. A quo perpusillum, adverbium. Cic. 2. de *Orat.* Hic ille, non accusabis, perpusillum rogabo.

Perpütö, as, Perfecitè pütö, declaro, vel potius profero. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Mettere au net, & esclaircir, donner à entendre. ITAL. Dare à intendere perfettamente. GERM. Wolletkären oder etklären. HISP. Declarar perfectamente. ANGL. To leit one understand perfectly. ¶ Plautus *Cistell.* — nunc operam date, Vt ego argumentum vobis hoc plene perputem.

Perquam, Composita dictio, ferè semper nominibus positivis adiungitur & verbis, significatque maximè. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Bien, fort. ITAL. Molto grandemente. GERM. Eben heffig oder gar HISP. Muy grandemente. ANGL. Very much greatlie. ¶ Plaut. in *Rud.* Perpulchris indignis modis. Plin. *Epist.* 147. Perquam velim scire an esse phantasmata, &c. Gell. c. 13. lib. 12. Plura vide in dictione PER. ¶ Aliquando tamen invenitur iunctum cum superlativo. Curtius lib. 4. Perquam maximo potest exercitu comparato.

Perquiesco penitus quiesco. Apul. lib. 8. Totam perquiescimus noctem.

PERQUIRO, is, Diligenter quæro, ubique & per omnia loca quæro. ἄνωγ tamidh. ams, ams. GAL. Chercher diligem

ligement ITA. Cercare diligentemente. GERM. Durch suchen/mie fleiß ersuchen. HISP. Buscar diligentemente. ANGL. To search for diligentlie. & Cæsar. 6. bell. Gall. Aditus viâque in Suevos perquirir. Ovid. 3. Met. Quum pater ignarus natam perquirere Cadmo Imperat. Cic. 5. de fin. videmûsque ut pueri, ne verberibus quidem à contemplandis rebus, perquirendisque deterreantur. Perquirere pro interrogare. Idem pro Calio, Possunt etiam illa, & cæterorum patronorum & mea consuetudine ab accusatore perquirere.

Perquiritur, Cic. pro Cluent. Ne multa, perquiritur à coactoribus, invenitur ea ferrula ad Stratonem pervenisse.

Perquisitûs, a, um, participium. Exquisitus, ἑκπετής nechtûs ἑκπετής mechtûs. GAL. Cerché diligentement. ITA. Cercato diligentemente. GERM. Durchsucht. HISP. Buscado diligentemente. ANG. Searched for diligentlie. Plin. lib. 18. c. 4. Et postea iuventis omni curâ perquisitis, causâque rerum & ratione simul erudita.

Perquisitè, adverbium, Exquisitè, diligenter, ἑκπετῶς GAL. Avec soin soigneusement. ITA. Con diligente inquisitione. GERM. Mit durchs suchung/mie fleißigem nachsuchen. HISP. Con diligente busca. ANG. with diligente searching. Cic. 1. de Invent. Quæ pertinere autem ad dicendû putamus, ea nos commodius quàm cæteros attendisse non affirmamus, sed perquisitûs & diligentius conscripsisse pollicemur.

Perquisitor, exquisitor, ἑκπετής ἑκπετής deresch. ἑκπετής, ἑκπετής. GAL. Chercheur diligent & soigneux. ITA. Chi cerca con diligenza. GERM. Ein durchsucher. HISP. Diligente buscador. ANG. A diligent searcher. Plaut. Stich. Malevoli perquisitores auctionum perierint.

Perrarûs, a, um, Valde rarus, ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Fort rare. ITA. Molto raro. GERM. Gar selten. HISP. Muy raro. ANGL. Very selde and thinne. Plin. lib. 3. c. 3. Perratum est, ut levior sit aliqua. Liv. 6. ab Vrbe. Tum quod perratæ per eadem tempora litteræ fuerit.

Perrarè, adverbium, Valde rarè ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Fort rarement. ITA. Molto raramente. GERM. Gar selten oder sehtamlich. HISP. Muy raramente, raras vezes. AN. Very seldom. Cic. de finibus. Istorum enim verborum amore quæ perrarè appellantur ab Epicuro, sapientiæ, fortitudinis, &c. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. Perrarè hæc alea fallit, Cic. pro Roscio Amor. Perrarè venit in oppidum.

Perrèpo, is, Rependo transeo, vel rependo aliquod pervenio, & æquè de inanimatis ac de animatis dicitur. ἑκπετής GAL. Ramper ou grimper ou gravir à travers. ITA. Rampare, andar carpone. GERM. Durch kriechen/durchschleichen/erwanhin schleichen. HISP. Gatear, andar gateando. ANGL. To creep through or into. Col. lib. 8. cap. 15. Sed ea tota materies opere tectorio lævigatur extra intraque, ne felis, aut vipera perrepat. Idem lib. 4. c. 24. At si longius quam ritus agricolarum permittit, & à capite vitis emicuerit, & brachiis in aliena iugorum compluvia perreperit, &c. l. 6. c. 5. Cavendum quoque est ad præsepia sus, aut gallina perrepat. Tibull. lib. 1. Eleg. 2.

Non ego tellurem genibus perreperere supplex, &c.

Perrèpto, as, frequentativum, Tatè, & cum labore perambulo. ἑκπετής GAL. Se couler ou trainer souvent cheminer avec peine. ITA. Caminare con fatica. GERM. Embsig vnd mit arbeit durchkriechen oder durchstreichen. HISP. Caminar con asan. ANGL. To creep about in everie corner. Terent. in Adelp. perreptavi usque omne oppidum, ad portam, ad lacum. Plaut. Amph. sc. 1. a. 4. Nam omnes plateas perreptavi.

Perrhæbi, περρηβοί, alij Περρηβοί. Homerus autem lib. 1. Iliad. per simplex & scribit. Populi fuerunt Thesaliæ, qui Lapitharum potentia fracti fugerunt in Ætoliz montana Pindo monti proxima: quæ regio ab ipsis Perrhæbia dicta est: ipsæque Pindus cognominatus est Perrhæbus Propertius.

Aut qui Perrhæbi eimnere cacumina Pindj.

Perridicvlvs, a, um, Valde ridiculus, ἑκπετής ἑκπετής, πᾶν γαλί. GAL. Fort ridicule. ITA. Molto ridicolo. GERM. Gar lâcherlich vnd spöttlich. HISP. Cosa de quien se haze mucha burla. ANGL. Very foolish to be laughed at. Cic. 4. Verr. Quid in provincia futurus esset perridiculi homines augurabantur. Idem 2. de Orat. Sed tamen eorum est doctina, quantum ego iudicare possum, perridicula.

Perridiculè, adverbium. ἑκπετής ἑκπετής πᾶν γαλί. GAL. Fort ridiculement. ITA. Da ridere. GERM. Gar lâcherlich vnd spöttlich. HISP. Con mucha burla. ANGL. Very scornfullie. Cic. 1. de Orat. In quo non modò illud præcipitur, neque insulsè, sed etiam si quid perridiculè possis, vitandum est oratori utrumque, ne aut scutillis iocus sit, aut mimicus.

Perròdo, is, Rodendo penetro. ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Ronger tout à fait. IT. Rodare molto. GERM. Durchnagen/ zernagen. HISP. Mucho roer. ANGL. To gnore through or about. Plin. lib. 44. cap. 18. Valet purgare, sistere, excalescere, perròdere. Idem l. 30. c. 16. Vngulas tantum mulatum repertas, neque aliam ullam materiam quæ non perròderetur à veneno Stygis aquæ.

Perrògo, as, Ad exitum rogo. ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Demander l'opinion aux assistants, inges ou conseillers. ITA. Dimandare l'opinione di un giudice, ddi un consigliere. GERM. Dmsfragen / alle nachinander fragen. HISP. Pedir el parecer, d las opiniones à los consejeros y juez. Tacit. lib. 20. Quum perrògarem sententias Consules. Plin. Epist. 87. Quum sententiæ perrògarentur, dixit Iunius. Maucius non esse restituendum Viennensibus agona.

Perrògatus, a, um, hinc Perrògatæ sententiæ dicuntur cum omnes sententiam dixerunt, ut videre est ex Livio lib. 9. belli Punici, & lib. 2. d. 4.

Perrvmpo, is, Per medium rumpo, vado, invado. ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Rompre tout à travers, entrer par force. ITA. Rompere nel mezzo, intrare con impetu. GERM. Durch brächen/ gerbrächen. HISP. Romper entremidas, entrar con arremetida. ANGL. To break in the middes or a sunder. Col. lib. 2. Sic omnes radices herbarum perruptæ necantur. Liv. lib. 8. Qui aliquoties impetu capto perrumpere non poterat hostium agmen. Aliquando ponitur pro irrumpere vi, & violentia intrare. Cæsar. 6. bell. Gall. Perrumpere conantur. Idem lib 7. Ut si eam paludem Romani perrumpere conantur hæsitantes premerent ex loco superiore. Iungitur aliquando

accusativo cum præpositione ad, Liv. lib. 26. Nec per castra eorum perrumpi ad Capuam posse. Aliquando etiam cum præpositione In. Idem 3. ab Vrbe, iam in vestibulum templi perruperant. Perrumpere leges, id est, violare, effringere. Lucan. lib. 1. Perrumpere milite leges.

Perfæ, arum, Plaut. Curc. sc. 1. a. 3. Perfæ & Paphilagonas subegit. Gelli. c. vit. lib. 6. Asportavit in Perfæ.

Perfæpè, adverbium, Valde sæpè. ἑκπετής ἑκπετής, ὄς πὲ πᾶν. Fort souvent. ITA. Molto spesso. GERM. Gar offtermal/ oft vnd dicit. HISP. Muchas vezes. ANGL. Very often. Cic. de amicitia. Rectè etiam præcipi potest in amicitia, ne quis intemperata quadam benevolentia (quod perfæpe fit) impediatur magnas utilitates amicorum. Horat. Epod. 14.

Qui perfæpe cura testudine flevit amorem.

Persalsûs, a, um, Valde falsus. ἑκπετής ἑκπετής, σφαδῆ χάρις. GAL. Fort salé, dit par moquerie & en raillant. ITA. Molto falso & gratiofo. GERM. Vast gesalzen oder lieblich. HISP. Muy salado, y donoso. ANGL. Very salt, that is made by mockerie. Cic. de Orat. Persalsum illud est apud Mævium, Quid ploras pater.

Persalsè, adverbium. ἑκπετής ἑκπετής, λῖν χάρις. GAL. En se moquent. ITA. Molto accptamente. GERM. Gars lchimpflich / vnd holdstelliglich. HISP. Escarneciendo con donnyres. ANGL. Very satlie or taunt mglie. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. Trebatium quod ad se miserim persalsè & humaniter etiam mihi gratias agit.

Persalûto, as, Fiequenter saluto, vel ad unum omnes saluto. ἑκπετής ἑκπετής, ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Fort saluer. ITA. Molto salutare. GERM. Oftt grüssen oder alsamengrussen. HISP. Mucho saludar. ANGL. To halfe often or imbrase. Cic. pro Flacc. Et qui ita sit ambitiosus, ut omnes vos, nôsque quotidie persaluter. Senec. c. 22. de tranquill.

Persancè, adverbium, valde religiosè. ἑκπετής ἑκπετής, πᾶν ὄρις. GAL. Fort saintement. ITA. Molto santamente, religiosamente. GERM. Gar hoch vnd theur. HISP. Muy santamente. ANGL. Very holye. Ter. Hecy. Philippe, Bacchis dejerat persancè. Plaut. Idque persancè iuravit se facturum.

Persano, Omnino sano. ἑκπετής ἑκπετής, ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Fort sanare. ITA. Sanare perfettamente. GERM. Gar heilen. HISP. Acabar de sanar. ANGL. To heall utterly or persillie. Plin. lib. 20. cap. 22. Vomitas rumpere, purgare, persanare promittens.

Persapiens, tis, omnis generis, Valde sapiens. ἑκπετής ἑκπετής, πολὸφράνι. GAL. Fort sage. ITA. Molto savio. GERM. Vast weis. HISP. Muy prudente y sabio. ANGL. Very wise. Cic. de provin. consular. Quod magni cuiusdam hominis, & persapientis videtur.

Persapienter, adverbium, Admodum sapienter. ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Fort sagement. ITA. Molto saviamente. GERM. Vast weislich. HISP. Muy sabiamente. ANGL. Very wiselie. Cic. pro Milone. Et si persapienter, & quodammodo tacitè dat ipsa lex potestatem defendendi.

Persciënter, adverbium, Admodum scienter & industriè. ἑκπετής ἑκπετής, ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Fort scianter. ITA. Molto scientemente, en homine bien expert & entendu. ITA. Accortamente, prudentemente, industriosamente. GERM. Gar kunstlich. HISP. Sabiamente. ANGL. with great skill and understanding. Cic. de clar. Orat. Et ad infirmitatem laterum perscienter contentionem omnem remiserat: sic ad virium imbecillitatem dicendi accommodabat genus.

Perscindo, is, per medium scindo. ἑκπετής ἑκπετής, ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Couper par le milieu. ITA. Fendere nel mezzo. GERM. Durchschneiden. HISP. Cortar entremidas. ANGL. To cut in the middet. Liv. lib. 21. Nam nec explicare quicquam, nec statuere poterant, nec quod statutum esset manebat, omnia perscendente vento. Tibull. lib. 1: Eleg. 13.

Sit satis è membris tenuem perscindere vestem.

Lucret. lib. 6.

Ergo servidus hic nubem quum perscidit atram.

Ibidem.

Interdum perscissa furit petulantibus auris.

Perscribo, is, Perfecitè, absolutè, & ad finem usque scribo. ἑκπετής ἑκπετής, ἑκπετής ἑκπετής. GAL. Escribe tout au long, fort escrire. IT. Scrivere molto, scrivere al longo il tutto. GE. Gar auffschreiben / lang nacheinander beschreiben. HISP. Escribir hasta el cabo, mucho escribir. ANGL. To write to the end or through. Liv. in Prasat. lib. 1. Facturusne sim operæ pretiû, si à primordio urbis res gestas populi Romani perscripsero. Aliquando est in tabulas publicas, in actaque referre, quod in registro scribere, vulgò dicunt, vocabulo à regestis corrupto, Cic. ad Planc. Id ex ipso senatusconsulto poteris cognoscere: ita est enim perscriptum, ut à me de scripto dicta sententia est. Ita sæpe perscripta Senatus autoritas. Idem de Orat 3. Et eundem, id quod in autoritatibus perscriptis extat, scribendo affuisse, Cic. 6. Verr. Primum mihi literas publicas quas in ætario sanctiore conditas habebant, proferunt: in quibus ostendant omnia quæ dixi ablata, esse perscripta. Invenimus etiam aliquando perscribere cum accusativo, cum præpositione In: ut, Perscribere in tabulas publicas: eadem forma qua Referre in tabulas publicas. Cic. 5. Verr. In tabulas publicas ad ætarium perscribenda curavit. Perscribere pecuniam, aliquando pro pecuniam creditori restituere. Ter. in Phorm. Ne ego perscripsi potò illis quibus debui. Vbi Donatus, Perscripsi, multis per scripturam reddidi, multis debui. Suet. in Cas. 42. Si quid usuræ nomine numeratum, aut perscriptum fuisset, (i. restitutum esset.) Perscriptum dicitur quod literis obsignatum est, & monumentis antiquis continetur. Cic. de Ariusp. respu. Quamquam hoc si minus civili iure perscriptum est, lege tamen naturæ, communi iure gentium sancitum est, ut nihil mortales à diis immortalibus usucapere possint. Perscribere, item pro præscribere. Idem. t. Academ. Ex hac descriptione, agendi quoque aliquid in vita, & officij ipsius initium reperiebatur quod erat in conservatione earum quas natura perscribet. Fortasse legendum præscribet.

Perscriptio, Actus ipse perscribendi. ἑκπετής ἑκπετής, ἑκπετής ἑκπετής. GAL. enregistremet. IT. Effo scrivere. GERM. Beschreibung oder auffschreibung. HISP. Aquella obra de escribir assi. ANGL. A writing out unto the end registering. Cic. ad Metell. lib. 5. iam illud Senatusconsultum quod eo die

intra usque, *sub* *aut* *intra*. ¶ Personati proprie Attellani vocantur, quod soli hi non poterant cogi in scena ponere personam, quod ceteris histionibus pati necesse erat. Suetonius in Ner. c. 11. Personati tragedias cantabant. ¶ Personatus pater dicitur ab Horatio, Comicus pater inductus in Comedia sub persona histionica, *intra* *intra*, *in* *Serm.*
quivis stomachetur eodem

Quo personatus patet pater.
 Personalis, personales actiones. L. g. b.

Personalis, e, quod ad personam pertinet. *ἑσθητικόν*. GAL. *Appartenant à personne*. ITA. *Pertinente à persona*. GERM. *Das zu einer person gehöret*. HIS. *Perteneciente à persona*. ANG. *Pertaining to a person*. Unde personalis actio, quæ in personam datur: cui opponitur Actio in rem. ¶ Personale verbum quod per personas distinguitur: cuius contrarium est Impersonale; Grammaticorum vox.

Personaliter, modo personali. Gell. c. 13. lib. 15. Non personaliter dicitur pigitum est.

Personata, genus herbae nascentis iuxta rivos & flumina. *ἑσθητικόν*, *ἑσθητικόν*. de qua Col. l. 6. c. 16. Venena viperæ depellit super scarificationem ferro factam herba, quam vocant personatam, trita, & cum sale imposita. Officinæ, teste Ruellio, vocant *Lappam maiorem*. Hæc eadem Personata vocatur. Plin. lib. 21. cap. 15.

PERSONO, as, Valde sono, perfecte sono, perstrepo, sonando transeo. *ἡμῶν* *hamah*. *ἡμῶν* *hamah*. GAL. *Faire ou rendre son, resonner, retentir*. ITA. *Sonare perfettamente, sonare grandemente*. GERM. *Durchschönen/gang und gar ertönen*. HIS. *Mucho ó perfectamente sonar*. ANG. *To make a great noise and noise, to cry loudly*. Cic. pro M. Calio, Ille vero non loquuntur solum verum etiam personant, huc unius mulieris libidinem esse prolapsam, ut ea, &c. Virg. Eclog. 1.
cihara crinitus Iopas

Personat aurata, docuit qua maximus Atlas.
 Idem 6. Aeneid.
Cerberus hac ingens latratu regna trifauci
Personat, ad verso recubans immanis in antro.

Horat. 2. Serm. Satyr. 6.
Simul domus alta molossis
Personat canibus.

Hinc, adiecti. Personus Valer. 4. Argonaut.
hac procul Io,
Speñat ab arce poli iam diva addita, iamque
Aspide cincta comas, & ovanti persona sistro.

PERSONO, & PERSONO, & personam facio, do ut sit persona. Sunt verba Scholasticorum.

PERSONO, es, Totum sorbeo. *ἑσθητικόν*. GAL. *Humer tout & boire en attirant*. ITA. *Sorbire il tutto*. GERM. *Durch etwas supffen*. HIS. *Sorber todo*. ANG. *To suppe out all*. Plin. lib. 31. c. 11. Alias ex his mares existimare, tenui fistula, spissiorque, persorbentes, & quæ tinguntur in deliciis, aliquando & purpura.

PERSPECULOR, perspecularis, perspeculari, Diligenter speculo, & omnia intueor. *ἑσθητικόν*. GAL. *Guetter soigneusement & diligemment*. ITA. *Speculare con diligenza*. GERM. *Steißig besichtigen/ durch schauwen*. HIS. *Diligentamente mirar y contemplar*. ANG. *To viewe, behold and look about diligently*. Plin. lib. 8. c. 26. Assidua namque satietate obelus exit in litus, recentes arundinum castris perspeculatus. Hircius de bello Africo, Quum de vallo perspecularetur. Suet. in Cas. c. 58. Exercitum neque per insidiosa itinera duxit unquam, nisi perspeculatus locorum situs.

PERSPEGO, is, Aspergo, is. *ἑσθητικόν*. GAL. *Esandre & arroser fort*. ITA. *Aspergere*. GERM. *Sar besprengen*. HIS. *Derramar ó rociar*. ANG. *To sprinkle and cast liquor over all*. Cic. 1. de Orat. Libandus est etiam ex omni genere vrbanitatis facitiam quidam lepos, quo tanquam sale aspergatur omnis oratio. Caro. cap. 130. Codicillos oleaginos, & cætera ligna amara cruda perspegito, & in sole ponito.

PERSPICIO, is, Ad plenum video, cognosco. *ἑσθητικόν*. GAL. *Plainement voir & cognoistre, appercevoir clairement & manifestement*. ITA. *Vedere, conoscere à pieno*. GERM. *Durchsâhen/wol ersâhen und erkennen*. HIS. *Mirar y conocer*. ANG. *To behold perspicie and understand*. Plaut. Aul. sc. 2. a. 1. Perspexi salva esse intus omnia. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Os est mihi sublitum, nec id perspicere quivi. Idem Cure. sc. 2. a. 1. Perspicio vos nihili meam gratiam facere. Mulier hæc stulta est, quantum perspexi modò. Idem Men. sc. 4. a. 2. Cic. in Lal. Quidam sæpe in parva pecunia perspiciuntur quam sint leves: quidam vero quos res parva movere non potuit, cognoscuntur in magnis. Ter. in Phorm. Cuius tu fidem in pecunia perspexeris. Verec verba credere? Cæsar. 2. bell. Gall. Qua de causa discederent, nondum perspexerat. Horat. de Arte.
quem perspexisse laborent,
An sit amicitia dignus.

PERSPECTUS, a un, interdum participium, Cognitus, exploratus. *ἑσθητικόν*. GAL. *Veu & apperceu clairement*. ITA. *Veduto, cognoscinto à pieno*. GERM. *Eigentlich ersâhen/wol erkent oder erkundiget*. HIS. *Mirado y conocio claramente*. ANG. *Knarwen, tried*. Cæsar. 4. bell. Gall. Eorum dictum consuetudine itineris & exercitus nostri perspecta. Interdum nomen fit ex participio, & comparatur: significatque id quod diligenter animadvertum est. Cic. ad Quint. frat. Ut hic tertius annus Imperij tui, tanquam tertius actus perspectissimus, atque ornatissimus esse videatur.

PERSPECTE, adverbium. Diligenter, doctè. *ἑσθητικόν*. GAL. *Diligemment & doctement*. ITA. *Diligentemente, doctamente*. GERM. *Sâr sichtiglich*. HIS. *Doctamente y diligentemente*. ANG. *Diligentlie cunninglie*. Plaut. in Mil. Fit pol illud ad illud exemplum: ut doctè perspectè sapit.

PERSPECTO, as, frequenterativum. *ἑσθητικόν*. GAL. *Regarder de tous costez & diligemment*. ITA. *Guardare d'intorno con diligenza*. GERM. *Steißig umblich sâhen/durch alle ort sâhen*. HIS. *Mirar de todas partes diligenter*. ANG. *To viewe, to behold and look diligently*. Plaut. in Milit. Sinite me prius perspectate, ne uspiam insidiae sient.

Suet. in Aug. c. 98. Perspectavit certamen gymnicum honori suo institutum, (i ad extremum spectavit.)

PERSPICIENTIA. *ἑσθητικόν*. GAL. *Claire cognoissance*. ITA. *Cognoscenza Chiara*. GERM. *Heitere erfâhung/ erkantnuss*. HIS. *Conocimiento claro*. ANG. *Perspicere knowledge full perceiving*. Cic. l. 1. Offic. Sed omne quod est honestum, id partium quatuor oritur ex aliqua, Aut enim in perspicientia veri, solertiæque versatur, i. perfecta cognitione.

PERSPICUUS, a, um, Pellucidus, translucidus. *ἑσθητικόν*. GAL. *Fort clair & manifeste, à travers de qui on voit, diaphane*. ITA. *Chiario, lucido, manifesto*. GERM. *Durchsichtig/ klar/ offenbar/ scheinbar*. HIS. *Claro, manifesto, cosa que se trasluce*. ANG. *Clear and manifest, plain*. Mart. lib. 4. de calice vitreo.
Prodant perspicuus ne duo vina calix.

¶ Per translationem pro claro, manifesto, ac minimè dubio. Plin. Tum claras perspicuasque sententias, Cic. pro Quintio, Est quædam tamen ita perspicua veritas, ut eam infirmare nulla res possit. Idem pro domo sua, Legeram clarissimos nostræ civitatis viros, se in medios hostes ad perspicuum mortem pro salute exercitus iniecit. Sic dicimus perspicuam orationem, *ἑσθητικόν*, id est, claram & apertam.

PERSPICUITAS, atis, Splendor ac facilitas, evidentia. *ἑσθητικόν*. GAL. *Evidente, clarè*. ITA. *Facilità, chiarezza*. GERM. *Klarheit/ scheinbare/ heitere*. HIS. *Clarezza, facilidad*. ANG. *Plainesse, evidencie*. Cic. 4. Academ. Propterea quod nihil esset clarius energia, ut Græci, perspicuitatem, aut evidentiam nos, si placet, nominemus, fabricemusque, si opus erit verba. Quintilianus. l. 2. c. 3. Nam & prima est eloquentiæ virtus perspicuitas.

PERSPICUE, adverbium, Evidenter, *ἑσθητικόν*. GAL. *Clairment, evidentement*. ITA. *Chiaramente, evidentemente*. GERM. *Klarlich/ heiter/ scheinbarlich*. HIS. *Claramente manifestamente*. ANG. *Plainelie, evidencie*. Plaut. in Aul. Anus hercle hoc iudicium fecit de auro, perspicue palam est.

PERSPICAX, Consideratus, acutus. *ἑσθητικόν*. GAL. *Qui voit bien argument, & entend fort subtilement*. ITA. *Perspicace, acuto*. GERM. *Scharpsichtig/ oder scharpsinnig*. HIS. *Agudo que mucho mira*. ANG. *That sees quickly, quick witted*. Ter. in Heaut. Patrem nosti ad eas res quam sit perspicax. Cic. 1. Offic. Id quod acutum & perspicax natura est.

PERSPICACIA, æ, Acumen, evidentia. *ἑσθητικόν*. GAL. *Acumen, evidentia*. Cic. Att. lib. 15. Quod ipsum perspicaciam aliquam significat.

PERSPICACITAS, atis, Acumen, ingenium. *ἑσθητικόν*. GAL. *Bonne & claire venè, quand on voit & entend fort argument*. ITA. *Acutezza, perspicacia*. GERM. *Scharpsinnigkeit*. HIS. *Agudeza de mirar*. ANG. *Quickness of sight and understanding*. Cic. Attic. l. 1. Etsi ex his quæ stripimus (tanta es perspicacitate) etiam à me non scripta perspicis.

PERSPISSO, adverbium Tardè. Plaut. Quia quod bene pronittunt Aruspices, perspissò evenit. Nonius alij legunt pro spisso.

PERSPINO, is, Totum sterno. *ἑσθητικόν*. GAL. *Courrir & parer tout*. ITA. *Coprire, lastricare del tutto*. GERM. *Sar bespreiten oder bedecken*. HIS. *Cubrir y derribar mucho*. ANG. *To spread all over*. Livius 10. ab Vrbe, Eodem anno ab Aedibus curulibus qui eos ludos fecerunt, damnatis aliquot pecuariis, via à Martis silice ad Bovillas perstrata est.

PERSTIMULO, as, Stimulo, extimulo, valde stimulo. *ἑσθητικόν*. GAL. *Esquillonner fort, inciter fort*. ITA. *Stimulare*. GERM. *Heftig supffen,reiben oder bewegen*. HIS. *Agujonear ó incitar*. ANG. *To stirre or prick up*. Tacit. lib. 4. Agrippinæ quoque proximi illiciebantur, pravis sermonibus spiritus tumidos perstimulare.

PERSISTUO, as, emo. Vide Prastino. Onom. Persistino *ἑσθητικόν*. i. sufficiens sum, duro, permaneo. Ergo vult persistinare esse idem atque firmiter stare in re aliqua. *ἑσθητικόν*. GAL. *Acheter*. ITA. *Comprare*. GERM. *Kausfen*. HIS. *Comprare*. ANG. *To buy*. Apul. Et percontato pretio, quo centum numis indicaret, aspernatus viginti denariis persistinavi.

PERSISTO, as, Permaneo, persevero, continuo. *ἑσθητικόν*. GAL. *Perseverer, continuer*. ITA. *Durare, perseverare, continuare*. GERM. *Bestân/bleiben stân*. HIS. *Perseverar*. ANG. *To persevere and continue*. Gell. lib. 2. cap. 1. Hoc modo perditus, pernoxque perstabat. Iungitur interitum dativo. Liv. 8. ab Vrbe. Vbi quum deprecantibus primoribus patrum aique universo Senatu, perstaret incepto immittere animus. Interdum ablativo cum præpositione In, Se tamen perstatum in incepto, &c. Sic dicimus perstare in societate, perstare in sententia, & similia. Ovid. 13. Metam.
Si perstas certare locum redeamus ad illuc.

Idem 4. Fast.
Nasiaca accepit (Deam) templi tunc perstitit auctor.
 Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

PERSITREPO, is, Valde strepo. *ἑσθητικόν*. GAL. *Faire grand bruit des pieds ou autrement*. ITA. *Far molto strepito*. GERM. *Heftig rauschen/oder ein gerumpel machen*. HIS. *Hazer mucho estruendo*. ANG. *To mak a great noise*. Ter. in Eunuch. Abcunt lavatum, persitrepunt ita ut sit domini ubi abluunt. Stat. 2. Athil.
Rumor in arcana invidudum persitrepit aula.
 Claud. 2. in Eutrop.
Crebro pulsus, persitrepit istu.

PERSTRINGO, is, Valde stringo, claudio, inquit Nonius: *ἑσθητικόν*. GAL. *Fort estreindre & serrer*. ITA. *Stringere forte, serrare, chiudere*. GERM. *Woll anstricken/ starck zusamen binden*. HIS. *Mucho ó perfectamente apretar*. ANG. *To voring hard*. Cato de re rust. c. 32. Vites bene nodentur per omnes ramos, diligentèrque caveto ne vitem præcipites, & ne nimium perstringas. ¶ Aliquando significat breviter, aut summam dico, vel scribo. Cic. pro Sext. Roscio. Sed in animo est (quemadmodum antè dixi) leviter transire, ac tantummodo perstringere unamquamque rem, &c. Cum breviter iunctum. Idem de Amicitia. Quem locum breviter perstringit, neque tamen videt. p. test

potest quicquam omisisse. ¶ Aliquando ponitur pro leviter taxo, & reprehendo, levique dolore afficio. Cic. pro Sestio, Ut eos, quorum secreta furor violatus essem vocis libertate perstringerem, Graphium & libellos ita in faciem (Romani Equitis) dicitur jecisse, ut genam non leviter perstringeret. ¶ Aliquando ponitur pro offuscare, obnubilare, obscurare, obtenebrare, obrundere, ἀσπερσεν, ut quum dicimus, Perstringere oculos, perstringere aciem mentis, animi, vel ingenij, & perstringere aures sonitu. Horat. lib. 2. Carm.

Iam nunc minaci marmure cornuum
Perstringis aures, jam licui strepunt.

Cic. in Catone maiore. Voluptas rationi inimica, mentis (ut ita dicam) perstringit oculos. Cic. 1. de Divinat. Eaque parte animi quæ voluptate alitur, nec inopia enecta, nec satietate affluenti: quorum utrumque perstringere aciem mentis solet. ¶ Terram aratio perstringere. Idem d. Leg. Agraria. Quod solum tam exile & macrum est, quod oratione perstringi non possit.

Perstrictus, Participium. Plin. lib. 17. cap. 24. Perstrictus gelu non potuit ed perveire humor hoc est, vehementer astrictus.

Perstudiosus, adjectivum, Valde studiosus, valde diligens. ἰσχυροῦς, πολυμαθὴς, φιλολόγος. Fort studiosus. ITAL. Molto studioso. GERM. Sar gestiffen. HISP. Muy estuudiofo. ANGL. Very studious. Cic. 5. Tusc. Musicorum verò perstudiosum accepimus, &c.

Per-suādeo, es, Non ab actu, sed ab effectu significationem habet: ut sit persuadere, suadendo fidem facio, suadēdo induco. פתחא פתחא. GAL. Persuader, faire croire. ITAL. Persuadere, dar' ad intendere. GERM. Uberteden oder bereden. HISP. Induzir con razones, atraher con effeto. ANGL. To persuade. ¶ Autor ad Herennium lib. 1. Si animus auditoris persuasus fuerit, id est, si oratio adversariorum fidem fecerit auditoribus. Cæc. lib. 4. bell. Gall. Idocum quendam hominem & callidum delegit Gallum, ex illis quos auxilij causa secum habebat. Huic magnis præmiis, pollicitationibusque persuadet ut ad hostes transeat, & quid fieri velit edocet. Qui ubi ad eos, venit, timorem Romanorū proponit: Persuadet (inquit) id est, suadēdo inducit. Quint. 6. 1. 2. Persuadet etiam pecunia, dignitas, forma, auctoritas. ¶ Persuadere pro probare. Suet. in Aug. c. 40. ¶ Simili modo fit in exoro, quum significat oratio impetret: & excogito, quod est cogitatio: quod exorando, id est, perfectè orando, impetratur quod oratur: & excogitando, id est, perfectè cogitando, invenitur quod quaeritur. Nec hujusmodi significationes propriè sumuntur ex vi præpositionum & verborum quæ non progrediuntur, nisi quantum significatio eorum protenditur, quæ in persuadeo, est perfectè suadeo, exoro, perfectè oro: sed ex effectu rei quæ ex eis consequitur & perficitur. Verum non eatenus ipsa à propria eorum significatione recedere dixerim, quum significare possint perfectam suasionem. Nam persuadeo, perfectè, sive maxime suadeo, significare, docet Ter. in Andr. quum ait, Ipsus mihi Davus qui intimus est eorum consiliis, dixit. Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam ut maturem. Idem in Phorm. Sed ubinam Getam invenire possim, ut rogem quod tem, us conveniendi patris me capere persuadeat, id est, potissimum suadeat. Similiter Laet. 6. Quid M. Tullius in suis Officialibus libris, nõane hoc idem persuadeo, non esse omnino largiendum? id est, vehementer, totoque conatu suadet. Quod est contra eos qui volunt, persuadere tantum in effectu esse, suadere, in actu: in quibus est Sipontinus, qui ait, Suadere est hortari aliquem ad id quod intendimus: persuadere est suadendo, aut dissuadendo aliquid, hominem in opinionem nostram inducere. ¶ Quomodo mihi persuadeo, per parenthesis venustè usurpat. Cic. pro Rosc. Amer. Ego contra breviorē postulationem affero, & (quomodo mihi persuadeo) aliquanto æquiorum. ¶ Venustè quoque dicitur, Ita tibi persuadeas, Ita persuadeam est omnibus. Cic. ad Brutum lib. 1. 1. Quamobrem velim tibi ita persuadeas, me tum Reipublicæ causa quæ mihi vita ipsa charior est, sic. Idem ad eundem, Ita persuadeam omnibus, cum paucis interitus perterritis metu fugisse Antonium.

Per-suāsus, participium, & aliquando nomen ex participio, Creditus. פתחא פתחא. GAL. Persuadé. ITAL. Che tiene una cosa per certa. GERM. Ubertede oder beredet. HISP. Induzido con razones. ANG. Persuaded. ¶ Cic. in Tusc. Opinio mali, quæ viso & persuaso, ægritudo insequitur necessatio. Col. lib. 12. cap. 2. Villica porro persuasissimum habere debet, aut in totum, aut certè plurimum domi se morari oportere. Plin. Epist. 20. lib. 1. Persuasum habeo posse fieri ut sit actio bona non sit bona oratio.

Per-suāsiō, onis, verbale, Opinio firma, quum planè nobis fides facta est, rem ita esse. פתחא פתחא. GAL. Persuasion, ferme creance. ITAL. Firma credenza che si ha di qualche cosa. GERM. Beredung. HISP. Induzimientto, firma opinion. ANGL. Persuasion. ¶ Plin. lib. 25. cap. 2. Dicit tamen tradit apertissimo in magna parte vulgi, veneficiis & herbis id cogi.

Per-suāsōrius, adjectivum, quod persuadeo, quodque ad persuadendum pertinet. פתחא פתחא. GAL. Qui fait à croire, an qui sert à faire croire. ITAL. Che vale à far credere qualche cosa. GERM. Das so uberedt. HISP. Cosa para assi induzir. ANGL. That persuadeth. ¶ Suet. in Domit. c. 8. Recuperatores, ne se semper persuasione assertionibus accommodarent, identidem admonuit. Olim qui in libertatem vindicabantur cum servi essent, nec pro se liberali iudicio experiri possent, assertorem quærebant. In causis igitur liberalibus monuit recuperatores, ne tamen favorabilis libertas est, sequerentur in iudicio assertiones vel prece, vel pretio, vel persuasione eblanditas contra jus dominorum.

Per-suāsiōis, qui persuadeo. פתחא פתחא. GAL. Qui met en teste & persuade. ITAL. Chi persuade. GERM. Ein uberedt. HISP. Hombre que algo alcança con razones. ANG. A persuader.

Per-suāsiōis, feminini generis. פתחא פתחא. GAL. Celle qui met en teste & persuade. ITAL. Donna che persuade. GERM. Ein berederin. HISP. La hembra que assi alcança. ANGL. She that persuadeth. ¶ Plaut. in Baecid. Eccc tandem probri perlecebras, & persuastrices.

Per-suāsiōis, persuasibile, quod potest persuaderi. פתחא פתחא. Calepini Pars II.

περσο. GAL. Facile à faire à croire, aisé à persuader. ITAL. Facile da far credere. GERM. Des man cinem leichtlich bereden kan. HISP. Cosa facil à hazer creer. ANGL. That may be persuaded. ¶ Quint. lib. 3. cap. 16. Rhetorice est vis inveniendi omnia in oratione persuasibilia.

Per-suāsibīlīter, adverbium, πεισθαιως, πεισθως. Quint. lib. 2. cap. 16. Qui finem eius esse ait persuasibīlīter dicere.

Per-suāsibīlīs, es, Valde subtilis. ἰσχυροῦς, ὑπερπυρρος. GAL. Fort subtil. ITAL. Molto sottile. GERM. Sar subtil. HISP. Muy sutil. ANGL. Very subtil. ¶ Cic. pro Planco. Et quoniam tua fuit perilegans ac persubtilis oratio.

Per-sultō, Passim & crebriō salto: propterea ferarum est, aut pecudum, quæ in pabuli ubertate identidem subsiliunt. פתחא פתחא. GAL. Sauter ou sauteler de joye. ITAL. Saltar per allegrezza. GERM. Durch gumpen oder springen. HISP. Mucho saltar de alegria. ANGL. To leap, ana skip for joye. ¶ Lucet. lib. 1. Inde feræ petudes persultant pabula læta id est, saltant per læta pabula. ¶ Est item persaltare, cum petulanti quadam insultatione locum ag, umve peragrarè. Liv. 4. bell. Mac. Quorum ubi arma, signaque Lacetani cognoverè, memores quàm sæpè in agro eorum impunè persultassent. Tacit. lib. 1. 1. Simul libero exercitu campos persultante. Silius lib. 3. At non Saturnicos attolens Fusana muros Tam levibus persultat aquis.

Persūo, is, ere, Suendo absolvo. Αψφραζω, vide in simplici suo.

FERT-EDĒo, es, ui, Tadio vehementer afficio. (ψηκας, ἀσπερσων, ἰσχυροῦς. GAL. Este fert ennuyé & fashed. ITAL. Fastidiarse. GERM. Ein grossen verduss entsafheb, verdüssig werden. HISP. Harver pesa. AN. To helorb to do a shing. ¶ Gell. l. 1. c. 2. Has ille cum efflaret glorias, jân que omnes finem cuperent, verbisque eius defatigati perædulsent. Hujusmodi tamen locutiones raræ sunt: frequentius enim hoc verbo utimur impersonaliter, quemadmodum & eius simplici tader. Idem l. 15. c. 20. Simul duas uxores habuerat, quum in decreto ab Atheniensibus factu, jus esset, quædam matrimonij pertædebat. ¶ Pertæsum est. Cic. ad Quintum fratrem l. 1. Pertæsum est enim lenitatis, assentationis amicitum, non officis, sed temporibus servitium Virg. Æneid.

Si non pertasum thalami cadaque suisset.

Ovid. 2. Amor. Eleg. 9.

Quum bene pertasum est, animique relanguit ardor.

Plaut. Most. sc. 4. n. 1. Malè sermonis convivijque pertæsum est.

Pertædē scilicet, similiter impersonale. Cato de re rust. c. 156. Nolite multum dare, ne pertædescat.

Pertæsus, a, um, Participium sine verbi origine, ut inquit Servius, & regit accusativum, quanquam potest esse à Pertædeo. ψηκας, ἰσχυροῦς. GAL. Fort ennuyé, fashed. ITAL. Assediato, fastidito. GERM. Verdüssig. HISP. Enfadado. ANGL. That lotheth, weary of a shing. ¶ Suetonius in Caesar. Et quasi pertæsus ignaviam suam, quod nihil tunc à memorabile actum esset. Idem Suetonius in August. cap. 62. Pertæsus perveritate morum. Idem in Tiber. cap. 66. Semet ipse pertæsus. At impersonale Pertæsum est, regit genitivum, ut exemplis probatur in Pertædeo. Pertisum quidam legi volunt pro pertæsum, quod Cicero non probat in Orat. Quid in verbis junctis? quàm scitè insipientem, non insipientem? iniquum non inæquum? tricipitem non tricapitem: concisum non concisum? ex quo quidem pertisum etiam volunt: quod eadem consuetudo non probavit.

Pertēgo, is, Diligenter, & omni ex parte tego. פתחא פתחא. GAL. Couvrir tout. ITAL. Coprire d'ogni parte. GERM. Ein decken, allenthalben voll verdecken. HISP. Cubrir de todas partes. ANGL. To cover all over. ¶ Plaut. Rud. Quia tu in paludem is, exagitatque arundines. Quis pertegamus villam, dum ludum est? Idem Trinum. Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluant.

Pertēndo, is, Ad finem tendo, valde tendo, extendo. פתחא פתחא. GAL. Estendre, mettre à fin, achever. ITAL. Scendere, concludere à fine. GERM. Sar aufstrecken. HISP. Estender, guyar hasta el cabo. ANG. Te stretch tut much. ¶ Propertius.

Quid si pertendens animo vestita cubaris

Scissa veste moas experiere manus.

Varrō de ling. Lat. 4. pertendit, & pertenditur. Vide Pertinacia. Ab Rhodo, quod pertenderat, transit in Asiam. Suet. in Cæc. 4. Circeios pertendit. Idem in Tiber. c. 72. Et Monitis speculatoribus ut ad forum & Curiam vehiculo pertenderent. ¶ Aliquando ponitur recta tendere, vel institutam professionem absolvere. Liv. 5. ab Urbe, Pars maxima, atque ipse Sergius Romam pertenderunt. ¶ Aliquando est contendere. Cic. pro Cornelio Balbo, Cum fœderibus, quorum acerbissima diligentia est, pertendemus. ¶ Aliquando est ad finem dicere id quod intendebamus, aut cœperamus. Ter. in Heaut. Quid istuc? video non licet, & cœperam hoc pertendere.

Pertentō, as, est sententiam alicujus callidè expiscor, & quemadmodum Cic. loquitur, hominem degusto. פתחא פתחא. GAL. Attoncher sourvent, essayer & tenter, éprouver. ITAL. Tentar bene, assaggiare. GERM. Wol derfuchen, erfaren. HISP. Mucho à muy perferamente tentar. ANG. To assay and trie. ¶ Terent. in Andria. Sed ea gratia simulavi, vos ut pertentarem. ¶ Aliquando idem est quod permoveo, sive ticillo. Virg. 5. Æneid.

Lætona tacitum pertentant gaudia pectus.

¶ Aliquando idem quod corripio, apprehendo. Virg. 3. Georg.

Nõne vides ut tota tremor pertentet equorum Corpora?

Idem 1. Æneid.

suspensa blanda vicissim

Gaudia pertentans mentem.

Idem 7. Æneid.

Ac dum prima lues udo sublapsa veneno, Pertentat sensus.

Pertēnūs, Valdè tenue. פתחא פתחא. GAL. Fort tendre, fort petit. ITAL. Molto tenue. GERM. Sar dinn. HISP. Muy delgado, ò sutil. ANG. Very small. ¶ Plin. lib. 16. c. 43. Secatur in laminas pertentes & ilex. Cic. ad Terent. lib. 14. Spes autem salutis pertenuis ostenditur. Idem contra Legem Agr. Sic ut terra claustra locorum teneret, & duo maria maxime navigationi diversa pent conjungeret, quum pertenui discrimine separarentur.

Pertenuissimus, superl. Seneca.
Perteo, as, Terebra perforo. ἡ ἀπτερωτά GAL. Percer d'une tariere tout outre. ITAL. Trivellare. GERM. Durchbohren HISP. Barrenar. ANG. To pearce with a wamble or any pearcing instrument } Cic. 1. de Divin. Annibalem Cælius scribit, quum columnam auream, quæ esset in fano Junonis Lucinæ, auferre vellet, dubitaretque utrum ea solida esset, an extrinsecus inaurata, perterebravisse.
Pertegeo, permulceo. Laert.
Pertergo, is, Diligenter tergo. ἡ κληρ κληρ. ἐμὲργονομ. ἐκμύου. GAL. Torcher diligemment, rendre fort net. ITAL. Forbire con diligenza GERM. Durchwischen. HISP. Mucho y diligentemente limpiar. ANG. To wipe diligentlie and mack clane. } Lucr. lib. 4. Ilque ita per nostras acies perlabitur omnis, & quasi perteiget pupillas, atque ita transit. Et paulò post. Et nostros oculos perteiget longior aura. Rufus eadem pagina, Post extraria lux oculos perteiget & aëi Alter, & illa foris, quæ verè transpiciuntur. Colum. lib. 12. cap. 9. Sæpe suffundere jus debet, nec pati sitire salgama, sed extrinsecus munda spongia vasa perteigere, & aqua fontana refrigerare.
Pertico, is, Terendo comminuo. ἡ κληρ κληρ. ἐμὲργονομ. ἐκμύου. GAL. Fort piler & broyer. ITAL. Consumare fregando. GERM. Wohl zerreiben oder zero fnylen. HISP. Mucho gastar por uso. ANG. To wear or break in peccs by rubbing. } Plaut. Men. Tum compediti januam lima perteunt. Col. lib. 8. cap. 5. Vel eadem pertita, & cum aqua potui data.
Pertico, es, Valde terreo. ἡ κληρ κληρ. ἐμὲργονομ. ἐκμύου. GAL. Fort épouvanter, faire grand peur. ITAL. Fare spassimo, spaventare, far paura fremamente. GERM. Wohl erschrecken. HISP. Mucho spantar. ANGL. To mak sore à searde. } Terent. in Eunuch. Post exibo, atque hunc perterebo facilegum. Cæsar. 1. bell. Gall. Quæ copix nostras perteterent, & munitione prohiberent. Idem 1. 7. Ut sint reliquis documento, & magnitudine pœnx pertenteant alios.
Perticus, a, um, participium, Valde teritus. ἡ κληρ κληρ. ἐμὲργονομ. ἐκμύου. GAL. Espouvané. ITAL. Molto spaventato. GERM. Wohl erschreckt. HISP. Muy espantado. AN. Greatlie a searde. } Cic. pro Calio, An timebant ne tot unum valentes imbecillum, alacres pertentum superare non possent? Ovid. 12. Metam. Visa fugit Nymphæ, veluti perterrita sulvum Cervæ lupum.
Pertefacio, facis, Pertereo. ἡ κληρ κληρ. ἐμὲργονομ. ἐκμύου. GAL. Fort épouvanter. ITAL. Spav. ntare, far paura. GERM. Sehr erschrecken ein schrecken einbringen. HISP. Espantar. ANG. To cause one to feare much. } Terent. in Andr. Nunc tuum est officium, has bene ut adimules nuptias, Pertetefacias Davum. Brutus ad Cic. lib. 1. Sperare eos, te pertetefacto, adolescente impulso, posse magna consequi præmia.
Pertepus, epus, adjectivum, quod terrorem cepit, & incutit. ἡ ἐπληκτικος. φρεσωνομ. GAL. Qui rend ou fait un bruit, ou son épouvanable. IT. Cosa che fa suono à strepito spaventevole. GERM. Das mit rauschen oder bratschen erschreckt. HISP. Cosa que haze sonido de mucho espanto. ANG. That maketh a fear full sound or noise. } Lucret. de tonitru. Tum perteperepo sonitu dat missa fragorem. Cic. in Orat. Imò verò ista sequamur, asperitatèque fugiamus, Habeo istam ego perteperepam ex poëta quodam.
Pertexo, is, Texendo absolvo. ἡ δισφαινω. GAL. Achever de tistre, par faire. ITAL. Fournir di tessere. GERM. Answaben abwaben item aufmachen. HISP. Texer hasta el cabo. ANGL. To weave out to the end. } Item perago, perficio, translatione sumpra à textoribus qui primo telam oriuntur, & orlam deinde texunt. Cic. lib. 2. de Orat. Et pertexe modò Antoni quod exorsus est. Idem ad Atticum lib. 1. Totum hunc locum quem ego variè meis orationibus, quæ tu Aristarchus es, soleo pingere de flamma, de ferro nosti illas λυκώδης, valde graviter pertexuit.
Pertica, x, Virga oblonga, baculus oblongus. ἡ πρ μοι κάμυζ, πάλτα. GAL. Perche ou long baston. ITAL. Pertica. GERM. Ein ruten oder stang. HISP. Pertiga, d el varal. ANG. Along staff or perch to meat ground wisk. } Varro 3. de re rust. c. 5. Præterea & perticas inclinatas ad parietem. Plin. 1. 15. c. 3. Qui medium temperamentum in hoc servant, perticis decutiunt. Plaut. Asin. se. 3. a. 3. Nimis vellem habere perticam, ut ve. berarem asinos. Ovid. de Nuce, Pertica dat plenis immitia vulnere ramis.
Plin. lib. 8. Epist. Ex his etiam quos non una (ut dicitur) pertica, sed distinctè, gradatimque tractavi, id est, quos non una vulna mensus sum, inquit Badæus. Erasimus verò una pertica ait, id est, eadem opera, Pertica, à portando dicta, quasi portica, Ex libello variorum autorum de limitibus.
Pertica is, c. ἡ κληρ κληρ. ἐμὲργονομ. ἐκμύου. GAL. Appartenant à perche. ITAL. Perticente à pertica. GERM. Stammenhösig lang wie ein mässtrum. HISP. Pertenciente à pertiga. AN. Pertencing to a long staff or perch. } Col. lib. 4. cap. 3. 1. Perticalis ferè salix eundem agrum quem viminalis desiderat, id est, ex qua sunt pertica. Plin. lib. 17. c. 20. Perticalis & vitiga, & talea feritum fossura eadem.
Pertimesco, is, Extimeo, valde timeo. ἡ κληρ κληρ. ἐμὲργονομ. ἐκμύου. GAL. Craindre fort. ITAL. Temere molto. GERM. Sehr fürchten/ vbel entsenzen. HISP. Mucho temer. ANGL. To feare greatly. } Non enim habet significationem passivam innatam. Plaut. in Curcul. Spectacula ibi sunt, ego pertimui. Cic. 5. Verr. Siculi Siculos non pertimescant, Ovidius Epist. 9. Diceris & domina pertimuisse minas. Idem 1. de Arto. Cred. tur annosum pertimuisse senem. Cic. Lentulo fama inconstantiæ pertimescenda. Plaut. Curcul. se. 2. a. 5. Spectacula tuunt, ego pertimesco. Idem Pseud. se. 2. a. 5. Num mea gratia pertimescit. (i. veretur heri conspectum.) } Jungitur aliquando ablativo cum præpositione de. Cic. 7. Verr. De suis periculis, fortunisque omnibus pertimescunt.
Pertimescitur, passivè dixit Cic. de Leg. Agr. Grave est enim (inquit) nomen imperij atque id etiam in levi persona pertimescitur.
Pertingo, es, compositum ex per & teneo: Pertingo, pervenio: habèque accusativum cum præpositione ad, vel in. ἡ κληρ κληρ. ἐμὲργονομ. ἐκμύου.

δικα, δικαίμα, δηγνύμα. GAL. Appartenir. ITAL. Perteneve, appartenere. GERM. Etwan hin langen/ erreichen HISP. Pertenece. ANGL. To pertene, or belong unto. } Cæsar. de bello Gall. 5. Iisque qui per atatem in armis esse non poterant, in sylvam Arduenam abditis: quæ ingenti magnitudine per medios fines Trevirorum à flumine Rheno ad initium Rhenorum pertinet. Et de eadem sylva lib. 6. Quæ est totius Gallix maxima, atque à ripis Rheni sinibusque Trevirorum ad Nervios pertinet. Idem de Helicinia eodem libro. Oritur ab Helvetiorum, & Nemetum, & Rauracorum sinibus, rectaque fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Idem 1. bell. Gall. Ex eo oppido pons ad Helvetios pertinet. Vlpianus de cloacis, l. prator ait, Quo minus illi cloacam quæ ex ædibus ejus in tuas pertinet ædes, de qua agitur, purgare, reficere liceat, vim fieri veto. Et paulò post, Quod ait prator, PERTINET, hoc significat, quod ex ædibus eius in tuas ædes pertinet, hoc est, dirigitur, extenditur, pervenit. Cic. in Cat. majore, Tanta esse conatos quæ ad posteritatis memoriam pertinerent. Nonnunquam etiam in hac significatione admittit præpositionem per. Idem 1. de nat. deor. Ratio quædam pertinens, per omnem rerum naturam. Ibid. lib. 2. Ex qua intelligi debet eam caloris naturam vim habere in se vitalem, per omnem mundum pertinentem. Liv. lib. 3. bell. Punic. Eaque charitas patriæ per omnes ordines veluti uno tenore pertinebat. } Accipitur præterea frequentissimè pertinere, pro attingere, & dominio cuiuspiam subiectum esse, καθήκει, περιβάλλει. Pompon. l. verbum ff. de verb. sign. Verbum illud. (pertinere) latissimè patet, Nam & iis rebus pertinetis aptum est quæ domini nostri sint & eis quas aliquo jure possidemus, quamvis non sint nostri domini. Pertinere ad nos etiam ea dicimus quæ in nulla eorum causa sunt, sed esse possunt. Hæc ille. In qua significatione perpetuò habet accusativum cum præpositione ad, nunquam autem dativum. Neque enim cum imperito vulgo dixeris, Pertinet mihi hæc domus, sed ad me. Pertinet ad me, hoc est, officij mei est, vel partium mearum, vel mæ curationis. Cic. de Amic. Sed eadem bonitas etiam ad multitudinem pertinet. Pertinet ea ætas ad literas, Et pertinet ad mores. Quint. lib. 1. Item Ad vos pertinet: Romanos nihil contingit Liv. lib. 34. Pertinet hoc ad culpam magistratum. Plaut. Truc. Magis pol hæc malitia pertinet ad viros, quam ad mulieres, hoc est, magis cadit in viros. } Interdum etiam idem quod refert, sive interest mea. Martial. lib. 8. Vxor mæcha tua est, hoc ad te pertinet Olle } Pertinet ad rem, hoc est, non alie. um est à te Cic. ad Brutum l. 11. Bonus planè vir & cum virtutibus, tum ea fortuna (si quid hoc ad rem pertinet) ornatus. Quod ad me pertinet, pro attinge, Senec. cap. 18. de consol. ad Polyb. cap. 9. de consol. ad Helviam, Ad rem pertinere. } Oratio, vel sententia eò pertinet, hoc est eò tendit, vel dirigitur. Cic. pro Cornel. Balbo, Nec verò hæc oratio mea pertinet ad infamandum sedus Gaditanorum.
Pertinax, acis, Obstinatus, qui scilicet in re aliqua quam semel animo concepit, suscepitque agendam, nimis firmiter persistit. ἡ δισφαινω. GAL. Obstine. opinia stre, ferme, constant. ITAL. Pertinace, ostinato. GERM. Halsstarrig/ widerspenning/ der sich gar in die dingersent hat/ vnd sich nit weissen laßt. HISP. Constante, porfiado es mal, obstinado. ANGL. Obstinate, wilfull, or stubborne, froward } Cic. 1. de finibus. Certè pertinax non ero tibi que, si mihi probabis ea quæ dicis, libenter assentiar. Senec. cap. 8. de consol. ad Mart. Pertinax & obstinata tristitia. Quintilianus, Spatio pertinax spiritus in pronunciatione. } Pertinax itaque à per, & tenco dici videtur: ut is pertinax dicatur qui suæ sententiæ nimis est tenax. Var. l. 4. de Ling. Lat. à pertendendo dictum putat. Nam is qui pertendit in re aliqua, in qua pertendere non debet, dicitur pertinax: qui verò perstat in eo, in quo manere oporteat, perseverans dicitur. Alij à pertinendo dictum contendunt. Vide in Pertinacia. } Accipitur tamen nonnunquam pertinax in bonam partem, pro perseverante. Valer. Maximus lib. 1. Non mirum igitur si pro eo imperio augendo, & custodiendoque, pertinax eorum indulgentia deorum semper excubuit, quod tam scrupulosa cura, parvula quoque momenta religionis examinare videntur. Senec. lib. 7. de benefic. Vincit malos pertinax bonitas. Liv. 5. belli Punic. Vic tamen omnia Pertinax virtus. } Pertinax certamen, durum, & difficile. } Pertinax fama, constans, & firma. Sic Pertinax odium, pertinax pietas. } Pertinacior in differendo, vel disputando, dixit Cicero de finib. } Pertinacem Plautus suomore dixit pro valde tenaci hoc est, avaro, & rei suæ servandæ plus satis attento. Ita enim habet in Captivis se. 2. a. 2. Quid tu ais? tenaxne pater ejus est? Imò xedpol pertinax, Spartian. in Severo, Pertinax dicitur à parsimonia morum (in vitio).
Pertinacia, x, Obstinatio, pervicacia. ἡ κληρ κληρ. ἐμὲργονομ. ἐκμύου. GAL. Obstination. ITAL. Pertinacia, ostinatione. GERM. Verharrung/ halsstarrigkeit/ tybvol/ derspenstigkeit. HISP. Porfia en mal. ANGL. Wilfulness in opinion, frowardness. } Varro à pertendendo dictam, & in malis rebus locum habere ostendit l. 4. do L. L. Cum, inquit, in quo non debet pertendi, pertenditur, pertinacia est: cum in eo in quo oportet manere quis perstat, perseverantia est. Ex quo intelligitur falsum esse quod antea hic legebatur, in bonam quoque partem sumi. Nam exempla quæ posita erant, omnino diversum ostendebant: etiam in malam partem sumi, vel ille locus Cic. l. 1. de fin. satis superque ostendit: cum pertinacia (inquit) & iracundia hostis rectè disputari non potest. Idem 4. Acad. Reprehenditur in minimis rebus pertinacia, in calumnia etiam coërcetur. Item Accius, Pertinaciam indocti possident. Ter. in Heeyr. Quæ est pertinacia? Cic. 1. Acad. Cum Zeuone, inquit, ut accipimus, Arcefilas sibi omne certamen instruit, non pertinacia, aut studio vincendi, ut mihi quidem videtur, sed earum rerum ob curitate. Senec. cap. 9. de consol. ad Mart. Vnde nobis tanta pertinacia in deploratione nostri. Idem c. 15. de consol. ad Helv. Nam pertinacia muliebri meroris decidere, &c. Et Suet. in Cas. c. 68. Ne patientia & pertinacia hostis, animi suorum frangerentur, &c. Ex hoc loco vulgaria dictationaria probare conantur Pertinaciam sumi in bonam partem. Sed Passerat. & alij eruditi contra ibi etiam in malam partem accipi contendunt, ac inde non bene ostendi in bonis esse pertinaciam. Videtur autem à perti-
nendo

omnes ejusdem generis, aut in plerisque causis accommodata. Idem in Orat. Me autem pervagatissimus ille versus qui vetat. Artem pudere proloqui quam facites, dissimulare non sinit quin delectet, &c.

Pervagus, a, um, Valde vagus, qui multam vagatur, inconstans. ἄνωγος. GAL. Qui courr çà & là, & n'a point d'arrêt, vagabond. ITA. Chi corre qua & là senza fermarsi. GERM. Durchwocissig und unbleibig. HISP. Vagando. ANG. That wandreth strayeth or goeth far abroad. Ovid. 2. de arte amandi.

Magna pare quus possit amor remanere per artes
Dicere, tam vasto pervagus orbe puer.

Aulus Sabinus Epist. 1. Pervagus hinc toto non felix differet orbe.
Pervallidus, a, um, Admodum validus. ἰσχυρός. GAL. Fort vaillant & puissant. ITA. Molto valido. GERM. Vast stark. HISP. Muy valiente, rezio y sano. ANGL. Very valiant ad strong. Liv. lib. 40. Donec ad pervallidam aliam u. b. in (Certimam appellant Celtiberii) pervenit

Pervariis, a, um, Valde variis. A quo pervariè, adverbium. ἰσχυρός. GAL. En divers. s. sortes. ITA. In diverse maniere. GERM. Bar in viterley gestalt. HISP. En muchas maneras. Cic. 2. de Orat. Reliqua pervariè, & jucundè narrantur.

Pervasto, as, Prorsus vasto. ἰσχυρός. GAL. Piller & destruire au tout. ITA. Guastare & dare il guasto al tutto. GERM. Bar verrousten HISP. Gastar de todo punto. ANG. To destruye uesterly Liv. ab Urbe. Ad pervastandos fines nequid ad nova consilia relinquerent vitium, duxere. Tacit. lib. 15. Interea conficiendis pecuniis, pervastata Italia, provincie eversa.

Pervexo, V sive in constitutum locum porto. ἰσχυρός. GAL. Porter ou mener par charroy jusques en quelque lieu. ITA. Portare, condurre ad un luogo GERM. Etwan hin furen. HISP. Mucho llevar. ANG. To carrie, to any place. Plin. lib. 35. c. 6. Sed inde non perveniunt ad nos. Liv. 5. ab Urbe. Virgines sacraque in plaustrum imposuit. & Cæcæ, quod iter sacerdotibus erat, pervexit. Cic. 2. Offic. Nam & quum prospicio statu ejus utimur, ad exitus pervehimur optatos : & quum reflavit affligimur de fortuna.

Pervello, as, Vellico, mærore, tristitia, angore animi affligo & torqueo. ἰσχυρός. GAL. Arracher, éguillonner ou poindre. ITA. Cavare, molestare alcuno. GERM. Zupfen/rupffen / stupffen/plagen HISP. Arrancar, enojar. ANG. To pinche, to pluck or pull. Cic. 3. Tuscul. Quid mæros? cur succumbis, cedisque fortunæ? quæ pervellere te forsitan potuerit & pungeret, non potuit ceterè vires frangere. Horatius 1. Serm. Satyr. 8.

Rapula, laëuca, radices, qualia lassum
Pervolvunt stomachum.

Pervenio, is, ite, Ad finem venio. ἰσχυρός. GAL. Parvenir, venir jusques au lieu. ITA. Pervenire. GER. Dartommen/hintkommen HISP. Acabar de venir. ANG. To come, to some place. Plin. Epist. 254. perveni ad fontem purissimum, Terentius Eunuch. Ita est, sed sine me pervenire quod volo Quasi dicat, sine me dicere, quod maximè cupio. Ut dolor unius Danaos pervenit ad omnes. Ovid. 13. Metam. Populi pervenit in ora. Idem Eleg. ult. lib. 3. Trist. Dixi unde hic (anulus) ad me pervenerit (Suprà, unde habeam.) Plaut. Curc. sc. 2. a. 5. Quarta chlamydem hanc unde ad me pervenerit. Ibidem. Quum hæc (palla) ad te pervenit. Idem Men. sc. ult. a. 5. Item in Pseud. sc. 7. a. 4. Quotumo die huc (i. Athenas) pervenisti? Et Quintil. Perventurum in crastinum cum, qui rectè valeat. Idem lib. 1. c. 5. Illud ingeniorum velut præcox genus non temere unquam pervenit ad frugem. Cic. pro Sest. Vix serò, & ratiò ad manus pervenitur. Idem ad Att. lib. 8. Eò autem ad te scripsit, ut si tibi fortè reddita esset, mihi curares referendam; ne in illius manus perveniret. Virg. 4. Georg.

Postquam est in thalami pendentia pumice tota.
Perventum.

Idem 2. Æneid.

At ubi jam patria perventum ad limina sedis.

Cum accusativo sine præpositione. Ovid. 3. Metam.

Verba refers aures non pervenientia nostras.

Pervenor, pervenais, pervenari, Diligenter venor, studiosè investigo & inquirò. ἰσχυρός. GAL. Chasser aux bestes sauvages. ou chercher diligemment. ITA. Cacciare le fiore, cercare con diligenza. GER. Durchsuchen. HISP. Montear de cagar, & buscar diligentemente. ANG. To hunt and searche diligentlie. Plaut. Merc. Defessus sum urbem totam pervenariè.

Perverto, is, etc. Corrumpto, perpetam vorto, ordinem muto. ἰσχυρός. GAL. Tourner au rebours, pervers. ITA. Perverso, malvagio. GERM. Verkehret. HISP. Cosa al revés del bueno. ANGL. Turned up side house evill, naughty. Plaut. in Truc. Illic & hic perversus est. Cic. pro Cluent. Itaque ut erat semper præposterus, atq; perversus initium facit à Bulbo Brutus ad Cic. lib. 11. G. atiore me esse in te posse, quam isti perversi sunt in me exploratum habes. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Nunquam ille me opprimit consilio, nunquam ullo artificio perverset, nunquam ingenio me suo labefactare, atque infirmare conabitur. Pervertere solenne verbum Tacito, pro perdere calumnia, sive subvertere, ut lib. 4. Volutare secum quonam modo Germanici liberos perverserit. Idem lib. 12. Et Calpurnia illustris femina perversitur. Idem de Agrippina. Quæ Statilium Taurum opibus illustrem hostis ejus inhians perversit.

Pervetus, a, um, Præustus, præposterus. ἰσχυρός. GAL. Tourné au rebours, pervers. ITA. Perverso, malvagio. GERM. Verkehret. HISP. Cosa al revés del bueno. ANGL. Turned up side house evill, naughty. Plaut. in Truc. Illic & hic perversus est. Cic. pro Cluent. Itaque ut erat semper præposterus, atq; perversus initium facit à Bulbo Brutus ad Cic. lib. 11. G. atiore me esse in te posse, quam isti perversi sunt in me exploratum habes. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Omnia perversas possunt corrumpere mentes.

In perversum emutare dicta. Quintil. Perversissima gloria. Senec. c. 5. de consol. ad Mari. Perversus dies à Plauto Menach. sc. 5. a. 5. dicitur ineptus, incommodus, intempestivus. Hic dies (inquit) Hic dies perversus, & adversus mihi obigit,

Pervetere, adverbium, Nequiter. ἰσχυρός. GAL. Au rebours de bien, malicieusement, perversément. ITA. Perversamente, alla river- sa. GERM. Verkehret vœis litz. HISP. Con perversidad al revés del bueno, ANG. Adversaria, backewardlie, naughty. Plaut. in Amph. Qui perversè adeò perversit familiaræ meæ mentem. Suet. in Galba c. 18. perversè collocata sella.

Pervestigare, atis, Prævitans, nequitia. ἰσχυρός. GAL. perversté, malice, mechanceté. ITA. Pervestigato. GERM. Verkehre der verkehrung. HISP. Perversidad. ANGL. Shre wodnesse, arsi- versie or backeward doing. Cic. 2. Tuscul. In summa opinionum perversitate versamur. Idem in Orat. Quæ est autem in hominibus tanta perversitas. Suet. in Aug. c. 62. Perversitatem morum pertaxus.

Pervestigo, Diligenter velligo, quaerò, & quaerendo invenio. ἰσχυρός. GAL. Chercher tant qu'on trouve / suivre à la piste. ITA. Investigare, trovare cercando. GERM. Espüren / fleissig nachhin suchen und finden. HISP. Mucho buscar por el rastro y hallar. ANG. To searche and find. Tractum à vestigiis ferarum quibus tanquam signis, indicisque ad ferarum lustris venatores perveniunt. Cicero lib. 2. de Orat. Nosce regiones intra quas venias, & pervestiges quod quaer- ras. Idem 6. in Vitrem, Cauces venaticos dices, ita odorabantur omnia, & pervestigabant.

Pervestigatio, onis, ἰσχυρός. Cic. de Orat. Sed omnia quæ- cunque essent, vel scientiæ pervestigatione, vel differendi ratione comprehenderint.

Pervetus, hujus perversiteris, omni gen. Valde vetus. ἰσχυρός. GAL. Fort viel & ancien. ITA. Vecchio. GERM. Bar alt. HISP. Viejo. ANG. Very old and ancient. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. Reddita etiam mihi est perversus epistola, sed serò allata.

Pervetustus, a, um, perversus. Plin. lib. 20. cap. 9. Ad coxendicum dolores cum adipe perversusto. Cic. de Orat. Ut translatis utamur frequenter, interdumque factis, ratiò autem perversustis.

Pervicax, acis, & olim Pervicus, Durus contentiosus, nulli cedens, perse- verans cū quadam vi. ἰσχυρός. GAL. Opiniastre, obstin. ITA. Duro ostinato. GER. Hartneckig / hartsinnig / harbeissig / verbig / der schlechlich auff seinem kopff bleibe. HISP. Vencedor, mucho persuado. ANG. Obstinat, stubborn, forward willfull in opi- nion. Terent. in Heecy. Adeo pervicaci esse animo, ut pueri præop- tates peire? Pervicax pugna. Liv. 1. 2. d. 5. Pervicacius belli causas qua- rere. Et, pervicax superbia. Ibidem. Pervicax testis. Quintilian.

Pervicacia, Durities, obstinatio. ἰσχυρός. GAL. Obstinacion, opi- niastreté. ITA. Obstinacione, perseveranza. GER. Hartneckigkeit / hartsinnigkeit / hartfinitigkeit. HISP. Porsia, perseverancia. ANGL. Forwardness, stubbornness, obstinancy. Plin. lib. 17. cap. 20. Perdurandi pervicacia. Pervicacia & Pertinacia hoc distant, inquit Nonius, quod pervicacia est interdum bonarum rerum perseverantia : perti- nacia, semper malarum. Colligit hanc differentiam Nonius ex Accij poetæ carminibus, quæ quum elegantissima sint; & ad hunc locum pertineant, adscribam: Tu pertinaciam esse Antiloche hanc prædicas : Ego pervicaciam aio, & hac me uti volo. Nam pervicacem dicis me esse & vincere : Perfacile patior : pertinacem nil moror. Hæc fortes sequitur : illam indocti possident, Tu addis quod vitio est, demis quod probio datur.

Pervicaciter, adverb. Vlp. d. lib. 26. tit. ult. l. 3. Qui pecuniam ad prædio- rum emptionem confectæ neque pecuniam deponere pervicaciter per- stant.

Pervicus, veteres dixerunt pro pervicaci, teste Nonio. Plaut. in Aul. Hic quidam pervicus custodem addidit. Item Accius, sed pervico Ajax ani- mo atque inorabili.

Pervideo, es, Diligenter & perfecte video. ἰσχυρός. GAL. Voir par dessus & parsuivement. ITA. Vedere perfettamenteamente. GERM. Wohl und eigent- lich erschen / durchsehen. HISP. Verer perfectamente. AN. To see through and persistlie. Columell. lib. 2. cap. 1. Videt sine dubio quid eveniat : sed cur id accidat non pervidet. Horat. 1. Serm. sat. 3.

Quum tua pervideas oculis mala lippus inunctis.

Pervigeo, es, Vigeo, valde vigeo. ἰσχυρός. GAL. Estre en sa gran- de force & vigueur. ITA. Esser nel suo maggior vigore. GER. Heffrig bluyen. HISP. Ser en su mayor fuerza. ANG. To be of great force and strenght. Tacit. lib. 4. Et uterque opibusque atque honoribus perviguerit.

Pervigilis, omnis gen. Admodū vigil, vigilas noctu. ἰσχυρός. GAL. Qui veille tousjours. ITA. Chi veghia molto. GERM. Das durch die ganze nacht wachet / gar wachbar. HISP. Cosa que vela hasta el cabo. ANG. That watcheth ever. Plin. lib. 3. c. 4. Eamque solus intelligit in cacumine montis ejus pervigil. Anguis pervigil. Ovid. 12. Epist. Ca- nis pervigil. Senec. Heec. sur. Custodia pervigil. Lucan. lib. 4. Ignis per- vigil. pro Vestali. Statius 2. Thebaid.

Pervigilia, æ, pervigilium, sive pervigilatio. Iustinus histor. lib. 24. Maxi- mum pervigilia malum.

Pervigilo, as, Semper vigilo, vel totam noctem vigilo. ἰσχυρός. GAL. Veiller toute la nuit, veiller jusque à la fin. ITA. Veggiare sino alla fine. GERM. Durchaus wachen. HISP. Vela hasta el cabo. ANG. To watch all the night. Martial. lib. 9.

Nam vigilare leve est, pervigilare grave.

Ovid. 5. Fast.

Pervigilantque laræ, pervigilantque canes.

Plaut. Amphitr. Continuas has noctes pervigilavi. Idem Aul. sc. 1. a. 1. ervigilat totas noctes. Ovidius 6. Fastor. Nox est pervigilata in meo.

Pervigilatio, nis, ἰσχυρός. GAL. Veille perveculle, le veiller jusques à la fin. ITA. Veggiare. GERM. Durch- chaufs wachung. HISP. Aquella obra de velar hasta el cabo. ANG. A watching all the night. Cic. 3. de Legib. Novos verò deos, & in his colendis nocturna pervigilationes.

Pervigilium, ij, Diuturnæ per noctem vigilie. ἰσχυρός. GAL. Veille de toute la nuit. ITA. Longa vigilia. GERM. Ein durchwachet / oder dos lang wachen an einander. HISP. La velada de toda la noche. ANGL. A watching all the night. Plin. lib. 11. c. 53. Pervigilio quidem v. n. un-

Isundo, as. Pessum do, pessum Pemo; supprimo. ...

Non mihi quarenti pessundare cuncta. petium

Plaut. Rud. Pessundedisti me blandimentis tuis Salust. in Jugurth. Sin

Pessus, quod & pessarium. ...

Pestifer, & Pestiferi adve. bium, vide in nomine Pestis.

Pestis, res exitium afferens: & morbus epidemicus, contagiosus, maxi-

Pestibilis Cor. lib. 4. tit. 18. l. 4. Pestibilis fundus, i. e. Pestibiles herbas, vel

Pestilentia, & Pestis. Plinius lib. 2. c. 96. Locris & Crotone pestilentiam

Pestilentiosus, λοιμώδης pestilens. Vlp. d. lib. 43. s. 8. l. 2. Si odore soli lo-

Pestilens, & olim Pestilentus, peste affectus, exitialis. X. Salubre. ...

Pestifer, adjectivum. Proprie quod pestem adfert, sed translate accipitur

Pestifer, adverbium. ...

Pestilentia, atis, apud antiquos legebatur, teste Nonio, pro peste, λοιμός

Pestimus, λοιμώδης. Gloss. a peste.

Pestincius violentus. Gloss. Isid. An pestilentius?

Pestinnuncius. Gloss. Isid. Pestinnuncium, qui pestem nuntiat.

Petalius, i. j. ...

Petalum, ornamento capitis. Cerda.

Petalon, lamina aurea in fronte Pontificis. Euseb. L. g. b. Item tessera

Petalum, ...

Petalungus, ...

Petalus, ...

Petaminarius, qui sticna corporis agilitate saltans volare videtur: a

veibo ...

Petāsites, ...

Petālo, & Petālo nis Caro porcina, quam alij tam partem suis esse di-

Musculus est, prope, charos ne differ amicos:

Petālunculus, diminutivum. ...

Petāsūs, si, galerus, pilei latioris genus, quo adversus injurias Solis via-

Petāsūs, si, galerus, pilei latioris genus, quo adversus injurias Solis via-

Petaurium, ...

Quam rota transmissio toties impaeta petauro.

Dici etiam potest petaurum supra quod homines agilitate corpo-

Petaurū ista, ...

Petisco, sive Petisco. Peteslo, vide Peto.

Petigo, inis, morbi genus, qui & impetigo dicitur, quod vicina petat, se-

Petilia plinio, ...

Petilliter, demissè, divisè. Gloss. Isid. Vide Petilus.

Petilius, flos est autumnalis, circa vepres nascens, quinque foliorum, ca-

Petilius, adjectivum, Tenuis, exilis. ...

Alij legunt est curibus atque petilis, ita secundam producit, Plaut.

Nonius. Petilius Lucus prope urbem, Plutarch. in Camil.

Petimina, ulcera in humeris jumentorum, quod ima, id est, profunda pe-

Petinum, Petin. V. E. sub Patriarchatu Aquileiensi.

Petiolus, i. j. diminutivum est a pede. ...

Peto, is, ivi, vel petij, itum, Oco, sive obsecro, ...

ἀντιμαχ. GAL. *Demander, aller querir.* ITA. *Preghere, chiedere, domandare.* GERM. *Bitten/begären.* HIS. *Demandar, pedir.* ANG. *To ask, to require.* Valla, petere dicitur quum aliquid humiliter, & precibus petimus. Petere (inquit Varrus) proprie est aliquid suppliciter, & precari postulare. Habetque in hac significatione ferè ablativum personæ cum præpositione à, vel ab. Cic. lib. 13. *Epist.* Quapropter à te etiã atque etiam pro nostra summa conjunctione, proque tua in me perpetua, & maxima benevolentia majorem in modum peto atque contendere, ut ejus filios qui in tua potestate sunt mihi potissimum condones. Idem *Verr.* 6. Ille petit à rege, & eum pluribus verbis rogat. M. Credi di te non esse rediturum. L. Curigitur à me petis? Plaut. *Curc.* sc. 3. a. 4. Vos amo, vos volo, vos peto, atque obsecro. (Peto, i. rogo, oro.) *Ibid.* sc. 2. a. 1. A me petivit opere maximo, ut cavetem. Idem *Pseud.* sc. 2. a. 3. Item proposita arma peto. Ovid. 13. *Metam.* Præmia magna peti fa teor. (i. arma.) *Ibidem.* Certa amittimus, dum incerta petimus. Plaut. *Pseud.* sc. 3. a. 2. &c. Item, jus petis: alibi. Ius bonum oras. *Ibid.* sc. 2. a. 5. ¶ Item. Petere de magistro destinando. Gell. c. 5. lib. 13. Præterea abla tivum personæ admittit, & accusativum rei: ut petere auxilium, vel Præsidium ab aliquo, apud Ciceronem pro *Quintio* Injurius es, qui quod Lenoni nulli est, id ab eo petas. Plaut. *Curc.* sc. 1. a. 1. Ab eo peti to istam gratiam (i. reddat tibi beneficium. Idem *Capt.* sc. 5. a. 3. Nec à me argentum petat. (i. repetat.) Idem *Men.* sc. 7. a. 5. Nisi petitum ar gentum à meo sodali mutuum. Idem *Curc.* sc. 1. a. 1.

Non mihi (pro à me) petitum caput est Casareum. Ovid. *Eleg.* 5. lib. 3. *Requiesque mihi, non fama petita est* idem *Eleg.* ult. ejusdem lib. Multis una petita procis. Idem *Eleg.* 1. lib. 2. *Trist.* ¶ Petere aliquando est ambire. Plaut. *Aul.* sc. 4. a. 1. Si opulentus ic petitum pauperioris gratiam. (i. ambit.) Et Ovid. 13. *Metam.* *Denique de Danaus quis te laudat, ve, petit ve* (i. ambit.) ¶ Varij præterea sunt hujus verbi in oratione usus. Dicimus enim Petere auxilium, Petere opem, Petere colloquium, petere consilium, Petere gratiam, Petere amicitiam, Petere oracula, Petere pacem, Petere præmium, Petere responsa, Petere veniam, petere mutuum, quo rum omnium testimonia in bonis autoribus inventu sunt facilia. ¶ Iungitur aliquando dativo pro ablativo cum præpositione. Virg. 9. *Aeneid.*

O genitrix quòd fasa vocat? aut quid petis istis? Vbi Servius, Petis istis, id est, pro istis. Nam sic dicimus, Peto tibi, id est, peto pro te. ¶ Petere, aliquando commemorare est, inquit Nonius. Virg. lib. 8. *Aeneid.* Quid causas petis ex alto? id est, commemoras, vel potius repetis: ut per aphæresim simplex ponitur pro composito. ¶ Ponitur aliquando pro tenere. Idem 3. *Aeneid.* Summissi petimus terram. Cic. *ad Attic.* lib. 3. Et ille incertus ubi ego essem, fortasse aliù cursum petivit. ¶ Aliquando pro adipisci. Plin. lib. 2. c. 14. C. etiam Cæsar Augusti filius inde gloriam petiit, id est, adeptus est. ¶ Petere fugam, est fugere. Petere salutem fugæ, est fugiendo vitam servare. Ita Cæf. lib. 2. *bell. civ.* ¶ Aliquando insidias tendere Plancus Ciceroni, in quo casu hanc capio voluptatem, quod certe, quo magis petiverunt, tanto majorem his frustratio dolorem attulit. ¶ Aliquando violentè aggredi. Cic. pro *Ligar.* Quidem Tubero tuus ille districtus in acie Pharsalica gladius agebat? cujus latus ille mucro petebat? ¶ Ali quando manere, expectare. Virg. 9. *Aeneid.*

Trojanos hac monstra petunt. ¶ Aliquando cupere, appetere, desiderare, ut apud eundem lib. 3. *Georg.* *Pulchrâque petunt per vulnera mortem.* ¶ Aliquando pro percussio. ¶ *βῆμα.* GAL. *Frapper, tuer.* ITA. *Ferire.* GERM. *Schlagen.* HIS. *Herir.* ANG. *To strike or smite.* ¶ Livius lib. 12. Hispano punctim magis, quàm casum assueto petere hostem. ¶ Ali quando inquirere, *ζητῆν.* Virg. 9. *Aeneid.* Evandrum petimus. Ovidius 13. *Metamorph.*

Hand contentus es: petij tentoria Rhesi. (i. adij infesto animo.) ¶ Quintilianus, Petere aliquem in vincula. ¶ Aliquando eligere, vel capere Idem 4. *Georg.* Principio sedes apibus, statioque petenda. ¶ Ali quando proficisci, *πρὸς τὸν* Sueton. in *Vespas.* Et Cutilias, ac Reatina nura, ubi æstivare quotannis solebat, petiit. ¶ Aliquando influere, ut Campanum petit amnis. ¶ Quando verò construitur cum ablativo in strumentum significante, & pro instrumenti diversitate diversa signifi fiat, sive in rem, sive in personam referatur. Nam petere manu, teste Nonio, est abducere. Virg. 6. *Aeneid.*

Tartareum ille manu custodem in vincla petiit. Petere gladio, aut veneno, aut lapide, aut cornu, & hujusmodi, est invadere, ferire, & saluti insidiari. *ἰψισαῖος, πυλῶδες, ἰμαχῆπειρος* Virg. 3. *Eclóg.*

Iam cornu petat, & pedibus qui spargat arenam. *Ibidem.* *Malo me Galatea petis lasciva puella.* Suet. in *Tib.* Missum in arenam apium jaculis desuper petiit. Senec. *Epist.* 71. Petere sagitta aliquid. Idem *de cons. ad Mars.* cap. 9. Alium percussisti, Me petisti. Item Sueton. in *Tib.* c. 72. Petere apium jaculis. Et, Petere insidiis. Velleius. ¶ Petere cursu, adipisci, obtinere. Virg. 3. *Aeneid.*

qua litora proxima cursu *Concedunt petere.* ¶ Petere blanditiis, est blandiri. Quintil. Novercam blanditiis petit, ¶ Petere muneribus, osculis, precibus, est conciliare. Apul. Quum me lacrymis, precibusque petiisset. ¶ Petere oculis, est contemplari. ¶ Pe tere auribus, audire. ¶ Petere naribus olfacere. ¶ Petere tactu, attri butare. Petit, pro petiit, vel petivit, syncope poëtis tantum usitata. Ovid. 1. *Fast.* *Lucidum hic ær, & qua tria corpora restant,* *Ignis, aqua, & tellus unus acervus erant,* *Ut semel hac rerum fecisset lito sanarum,* *Inque novus abiit massa soluta domos,* *Altum flamma petit: propior locus æera cepit,* *Sederunt medio terra fratrumque loco.* *Jacet petitum aquam ad fontem.* Liv. lib. 1. *ab Urbe.* Ovid. 13. *Metam.*

Arma viri fortis medios mittantur in hostes, *Indo jubete peti.*

Item, plus petendo excidere formula, Sueton. in *Claudian.* cap. 14. ¶ Hujus composita sunt, Appeto, Competo, Expeto, Impeto, Oppeto, Perpeto, Præpeto, Repeto, & Suppeto, quæ habent penultimam cor reptam. Petitiõ, nis, Postulatio, & actus ipse petendi. ¶ *פֶּתִיחַ* *schelâh.* *אַרְנוֹן* *אַרְנוֹן* GAL. *Demando, requirere.* ITA. *Petitione, domanda.* GER. *Ein begât oder bit.* HISP. *Demanda generalmente.* ANG. *An aching or requesting.* ¶ Aliquando ponitur pro intentione actoris, Quintil. lib. 4. c. 4. Recusatio quoque plures interim propositiones habet: ut contra petitionem pecuniæ, Malè petis, præcuratori enim tibi esse non licuit. ¶ Nonnunquam etiam pro incurfione, vel ictu, & aggressu gladiatorum: & per translationem, sicariorum, aut insidia torum. Cic. 1. *Catil.* Quas ego tuas petitiones ita conjectas, ut vitari posse non viderentur, parva quadam declinatione, & ut ajunt corpo re effagi. ¶ Petitio pro ambitu, hoc est, studio adipiscendi honoris. Cic. *Attic.* lib. 1. Fuit & mihi, & Quinto fratri magno usui in nostris petitionibus.

Petitiuncula, parva petitio. Petitius, qui frequenter petit. Gloss. *lib.* Petitiõs, us, petitio. Gell. lib. 18. c. 3. Iusitque cum consensu, petitiõque omniã eandem illam sententiam disertis viri, cujusmodi posset verbis dicere. Petitor, is, qui petit, per synecdo. qui litem intendit. ¶ *פֶּתִיחַ* *schel.* *אַרְנוֹן* *אַרְנוֹן*. GAL. *Demander.* ITA. *Domandatore.* GERM. *Ein beâ gâter.* Item, Ein aufsprâcher oder anlangter mit recht. HISP. *Demandador.* ANG. *An asker.* ¶ Petitor virginis. Sulpitius victor, id est procius. Cic. in *Partis.* Sed accusatorem pro omni actore & petitore appello. Aliter petitor in rem, actor in personam aliquid intendere dicitur.

Petitrix icis. Paul. D. li. 36. tit. 1. 74. contra petitrice pronuntiavit. *Quin til.* *decl.* 2. 52. adversus petitrice sacerdotij. Petitorius, a um, habens vim petendi. Petitiõrum iudicium in libris Jurisconsultorum dicitur, quo res vindi catur. *Cajus l.* 36. *De rei vindicat.* Qui petitorio iudicio utitur, ne frustra experiatur requirere debet, an is cum quo instituit actionem possessor sit.

Petisso, is, vel petesso, antiquum verbum, peto: sicut Impetrasso, recon ciliasso, comonstrasso, qualia sunt apud Plautum plurima, *πρωμαχ.* Cic. 2. *Tusc.* Qui hanc gloriam petessunt, nullum fugiunt dolorem. ¶ Hinc expetisso, Plaut. in *Trin.* Utiam potius harum mihi artem expetessam. Petivolum, *πέτιον.* Gloss. Philox. An petibulum, quod petitur telis? Petoritum, i, Genus vehiculi quo Belgæ præcipue utebantur. ¶ *φορτίον.* GAL. *Vne sorte de chariot, comme un chariot branlant.* ITA. *Foggia di carro.* GERM. *Ein sonderbare gattung eines farren oder wagen.* HISP. *Cierto generodo carro.* ANG. *A sort of chariot.* ¶ Had. Jun. in *Nomencl.* *Petoritum.* duplicator, ut syllaba longa fiat, sicut apud Horatium lib. 1. *Serm.*

atque caballi *Pascendi, ducenda petorrita: nunc mihi curto* *Ire licet mulo.* Idem lib. 2. *Epist.* *Esseda festinant pileta, petorrita, naves.* Vide Gell. cap. 30. lib. 15. & Quintil. cap. 9. lib. 1.

Petrosiris, *πετροσιρῆς*, Ægyptius mathematicus insignis, de quo Plin. lib. 7. c. 49. & lib. 3. c. 23. Petra, x, *πέτρα* *selâh* *ἡ* *τῆς* *τῆς* *τῆς* GAL. *Pierre, caillon, roche ou rocher.* ITA. *Petra.* GERM. *Ein fels.* HISP. *Piedra.* ANG. *A rock.* ¶ Proprie idem est quod rupes. Plin. lib. 10. cap. 32. Gaviæ in petris nidificant. Accipitur nonnunquam pro lapide, vel saxo. Curtius sæpè rupem arduam petram vocat.

Petropium, petra apium, petroselinum, id vide. Petrosus, a um, quod petris abundat. ¶ *πετρώδης.* GAL. *Pierreux, plein de cailloux.* ITA. *Pieno de pietre, sassoso.* GERM. *Felschüg, voll felsen und chrosen.* HISP. *Pedroso, cosa llena de piedras.* ANGL. *Full of stones or rocks.* ¶ Plin. lib. 17. c. 27. Caprificorum laudantur maximè nigra, & in petrosis.

Petricosus, adject. Idem Martial. lib. 5. per translationem dixit. *Res petricosa est Cotile, bellus homo.* hoc est, difficilis, & saxosa & dura. Petritus, idem quod petricosus. Livius Andronicus in *Odyssea*, Cellòque occis armaque petrita, & mare magnum. Petrones, Rustici dicti sunt à veteribus. (inquit Festus) à petrarum asperitate & duritia. Hinc Plautus petronem, vervecem duriorè eleganter dixit in *Capt.* sc. 1. a. 4. Qui petronem, inquit, nomen induit verveci se ctario: Eum ego, si in via petronem publica conspexero, Et Petronem & dominum reddam mortales miserimos.

Petræ, *πέτρα*, Sicilia oppidum prope Hyblam, cujus incolæ dicuntur Petri ni: quorum meminit. Plin. lib. 3. c. 8. Petra Sirenum, Lucaniæ promonto rium est Sirenum olim insidiis infame. Idem, Minervæ promontorium appellat lib. 3. c. 5. Surreantum (inquit) cum promontorio Minervæ; Sirenum quondam sedes. Meminit loci huius & Virg. lib. 5. *Iamque adè scapulas Sirenum adventa subibat* *Difficiles quondam, multorumque ossibus albos.*

Vbi multa de Sirenibus. ¶ Item Petra Strab. lib. 6. Arabiæ oppidum Nabathæorum metropolis: unde ea pars Arabiæ, Petræa nuncupatur. Petrapium, petra apium, petroselinum, id vide. Petræa, *πετραία*, pars Arabiæ, ita dicta à petra Nabathæorum metropo li. Strab. lib. 16. ¶ Est etiam petræa nympha Oceani & Tethyos fi lia, teste Hesiodo in *Theogonia.*

Petræia, mulier dicebatur quæ pompam præcedens, in coloniis aut municipiis imitabatur aut in ebriam, quòd pedes in petris frequenter impingeret: quam & alij volunt ab agri vitio scilicet petris appella tam. Festus. Petreus, Pompeianarum partium dux in Hispania, unà cum Afranio à Cæfare victus, Cæf. 2. lib. *bell. civ.* & Lucan. lib. 4. ¶ Petreus Atinass Cimbrico bello primipilus sub Qu. Catulo fuit, qui quam legionem

eam in qua ordines ducebat, reliquo exercitu interclusam videret, neque ullis adhortationibus Tribunum suum impellere possit, ut per hostium castra perireretur, cum cunctantem occidit, legionemque salvam eduxit. Quo nomine etiam corona graminea donatus est.

Petroburgum, *Peterborough*, urbs Angliæ, in provincia Cantuariensi. Pseudoepiscopatum instituit Henricus VIII. Angliæ Rex.

Petrocorii, *πετροκόρη*, Ptolemæo, Populi Galliæ Aquitanicæ, Santonibus finitimi: quorum meminit & Plin. lib. 4. c. 19.

Petrolæum, *πετρέλαιον*. Bitumen est liquidum è saxis defluens. Nomen habet ab oleo, non quòd revera oleum sit, sed quòd liquida consistentia ad olei similitudinem accedat: tamen colore magis ad nigredinem vergat.

Petroneis, vide *Petra*.

Petroneia, *πετρονεία*. Nomen uxoris Vitellij, de qua apud Suetonium in *Vitellio*. Petronia item amnis in Tiberim defluens, qui inde nomen accepit, quòd per petras fluat: quam magistratus inauspicatò transevit, quam in campo quid agere volunt: quod genus auspicij peregrine vocant Annem autem femininè antiqui enuntiabant. Autor Festus.

Petroneus, *πετρονέος*. Ægypti præfectus sub Augusto, qui Cornelio Gallo successit. Gessit bellum adversus Æthiopes, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. Vide Strabonem lib. 17. Petronius Granius Centurio octavæ legionis sub Cæsare bello Gallico, qui postea bello Africano Quæstor designatus, quum navis qua in provinciam vehebatur, in Scipionis potestate venisset, & ceteris interfectis, Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur, respondit Cæsarianos alius incolumitatem dare non accipere consuevisse quo dicto se gladio transverberavit. Vide Plaut. in *Cas.*

Petronius item alius fuit, prænomine Lucius, qui quum P. Cælium, à quo humillima sorte ad Equestrem dignitatem erat effectus, precibus adductus, Placentiæ occidisset, se quoque eadem dextra interemisset. Autor Val. lib. 4. de *Amic.* Petronius pater Vespasiani Cæsaris Petronius Perenna, qui Constantinianæ thermas in pristinum splendorem restituit. Petronius Diodorus medicus, qui scripsit antilegomena, citatur testis à Plin. lib. 20. c. 8. Petronius poeta, cujus nonnulla de medicina versibus conscripta, ad nostram ætatem pervenerunt, ut scribit Volaterr. Petronius, *πετρονέος*, vir Consularis fuit Neronis tempore, qui moiturus principis invidia, ut mensam ejus exheredaret, trullam muricinam cec. festeris emperam confregit. Autor. Plin. lib. 37. cap. 2.

Petrophytes, Per se est adjectivum. *πετροφύτης*, & τὸ *πετροφύτος*, in petra nascens, substantivè ita dicitur *πέτροφύτος*, sedum seu sempervivum minus, quia in petris, & in parietinis & maceris, nascitur. Diosc. lib. 4. c. 85.

Petræ, *πέτρα*, quasi apium petrinum, herba est sativo apio multò major, semine nigro, gustu amaro: ita dicta quòd optimè in petris hoc est, in rupibus proveniat, præsertim, in Macedonia ubi in crepidine rupium præcipuè nascitur: unde etiam Macedonicum à quibusdam cognominatur. Vide Diosc. lib. 3. c. 75. & Plin. lib. 20. c. 12. & Ruell. lib. 3. cap. 47.

Petrulianus, Improbus, prociac, contumeliosus, imprudens. *πετρούλιος* *τὸ* *πετρούλιος* *ἄνθρωπος*. GAL. *Qui totis viribus posse l'un ou frappe l'autre, effronté, petulant.* Item *Injurieux, médisant, impudique.* ITA. *Presuntuoso, sfaccato.* GERM. *Mutwillig / fräch / feig / geil / unverschämpt.* HIS. *Desvergondado, y perdigueno.* ANG. *Quando dishonest, saucy.* Cicero 2. de *Orat.* Illud assequor, ut si quis mihi fortè maledicat, petulans, aut plane insanus mihi esse videatur. Idem in *Salust.* Dehinc bonos petulantissima insectari lingua. Gell. cap. 20. lib. 17. Animalia petulantia ad imitandum. Et Vellius, petulantis convicij Judicium histrionem ex alto redditur. Quandoque accipitur pro libidinoso, impuro. Cic. in *Parad.* Lapsa est libido in muliere ignota, dolor ad auctiores pertinet, quam si petulans fuisset in aliqua nobili virgine.

Petulantia, est lascivia, sive effrenatio immodica ad quodlibet vitium, à petendo dicta. *πετρούλιος* *τὸ* *πετρούλιος* *ἄνθρωπος*. GAL. *Efronterie, malice, effroncée, petulance.* ITA. *Sfacciatezza, presunzione.* GERM. *Mutwill frächheit / feige / geilheit.* HIS. *Aquella desvergondado, lascivia demasiada.* ANG. *Wantonness, dishonestie, saucynesse.* Cic. in *Car. major.* Ut petulantia, & libido magis est adolescentium, quam senum, nec tamen omnium adolescentium sed non proborum. Gell. c. 3. lib. 3. Petulantias dictionum dilue. Senec. c. 17. de *conf. ad Helv.* In tanta sceminarum petulantia, rastica ejus modestia. Plaut. *Men. so. 1. a. 5.* Da quod bibam tuam qui possim perpeti petulantiam. Dicitur quoque de pecudibus. Colum. lib. 7. c. 6. Quoniam cornuti se è perniciosi sunt, propter petulantiam. Et de arborum ramis. Plin. lib. 16. c. 30. Præcipuèque domibus expetitur ramorum petulantia. Et de morbis. Gell. lib. 12. c. 3. Itaque vidistis philosophum ratione decreti sui nixum, cum petulantia morbi, dolorisque exultantia colluctant. Dicitur autem petulantia, auctore Cic. lib. 4. de *Republ.* à petendo, ut procacitas à procando, id est, pascendo nominata est.

Petulantè, adverbium, Improbè, procaciter, lascivè. *πετρούλιος* *ἄνθρωπος*. GAL. *Effrontement, impudiquement.* ITAL. *Sfacciatamente, dishonestamente.* GERM. *Mutwillig / fräch / geil / unverschämpt.* HIS. *Desvergondadamente.* ANG. *Wantonlike, avoceli, impudently.* Cic. ad *Att. lib. 2.* Diphilus Tragedus in nostrum Pompeium petulantè invecus est. Ovid. in *Epistola Paridis ad Helenam.*

Quinetiam ut possem verbis petulantibus uti,

Non semel ebrietas est simulata mihi.

Petulus, Lascivus, petulans. *πετρούλιος* *ἄνθρωπος*. GAL. *Lascif, effronté.* ITA. *Lascivo.* GERM. *Seil / mutwillig / fräch / gumpfig.* HIS. *Lozano & rogon.* ANG. *Wanton lascivious, over hurtling.* Virg. 4. *Georg.* Hædique petulci, id est, lascivi exultant, ut ait Servius. Col. lib. 7. cap. 3. Itaque capri, vel arietis petulci lasciviam pastores hæc astutia repellunt. Hinc metrices quoque petulas veteres dixerunt à petendo.

Petuseum palatii, dicta est ea regio Urbis quam Romulus obversam posuit ei parti in qua plurimum erat agri Romani ad mare versus: quia mollissimè inde adibat. Urbs: quum Hetruscorum agrum à Romano

Tiberis discluderet, cæteræ vicinæ civitates colles aliquos haberent oppositos. Festus.

Pezion, pellis. Nicet. L. g. b.

Peuce, *πέυκη*. Parva est insula in uno ostiorum Istri, quod ab illa Peuces appellatur, teste Plin. lib. 4. c. 12 & Lucan. lib. 12. & Barbara Cone Sarmaticas ubi perdit aquas, sparsamque profundo Multifidi Peuce unum caput abluit Istri. Valer. Flac. lib. 8. Danubij viridemque vident ante ostia peuce.

Peucedanum, Plinio, sive peucedanus, *πευκεδανός*. Dioscoridi, herba est tenui caule & oblongo, sceniculòque non dissimili, juxta terram folioso, radice nigra & crassa, odore gravi. Nomen invenit à pinu, cujus folia imitatur, quemadmodum myrtidatum à myrto: unde & pinastellum nonnulli ex recentioribus appellaverunt. Vulgus *Caudam suilam* appellat. GERM. *Harstrang* quia folia sunt ut pinæ etiam Scheweset *Wunzel* quia è radice fit succus flavus, qui colore sulphur refert.

Peucinus, a. um, *πευκενός*, *πέυκη*, *πέυκη*, piccus.

Peusis, *πέυσιν* interrogatio, à *πέυσιν* interrogò, usitatus est *πέυσιν*, *πέυσιν*, *πέυσιν*, peninsula est in finibus Italiæ, aliis nominibus *Calabria* & *Messapia* dicta, Autor Plin. lib. 5. c. 5.

Pexarus, vide *Pexo*. Martial. lib. 2.

Pexarus pulchre, vides mea Zoile trita.

Peziza, *πέζιζα*, fungi qui sine radice, aut pediculo nascuntur, quasi pedestres. ITA. *Prugnati.* GAL. *Moufferons.* HIS. *Fungos.* Plin. lib. 19. cap. 3. Dicitur quòd non tollant sese altius à terra *πέζιζα* enim à Græcis dicitur qui pedibus iter facit: unde etiam calculi illi quos in latruncolorum ludo pedites vocamus à Græcis vocantur *πέζιζα*.

P H

Phabiranum, *φάβιρον*, apud Ptol. lib. 2. Germaniæ urbs est in climate Septentrionali sita. Qui Ptolemæum postremò recognoverunt, ex longitudine & latitudine situs conjiciunt eam esse urbem quam hodie vocant Bremen.

Phacilon, *φάκιον*, Thessaliæ oppidum, apud Thucyd. lib. 4.

Phacoïdes, herbarum genus. Phacos, *φάκος*, lens.

Phaculla, Ioan. Meurs. in Gloss. Græcob. *φάκυλλον*, sive *φάκυλλον* Phaculla, marsupium, uber.

Phæaces, *φαιάκις*, populi fuerunt Corcyræ: unde & Corcyra Phæacia dicta est: quæ est insula in ostio maris Adriatici. Hodie vocant. *Corfu*. Scribitur cum æ diphthongo. Nominativus singularis est Phæax. Horat. lib. 1. *Epigr.*

Pinguis ut inde domum possis Phæaxque reverti.

Phæacem verò figuratè dixit pro homine nitido, ventriculo ac gula dedito quales in Phæacia, hoc est, Corcyra esse solent: de quibus sic ait idem Horat. *Epist. lib. 1.*

Quæ pulchrum fuit in medios dormire dies, &

Ad strepitum citharæ cessatum ducere curam.

Phæacum, civitas est in Planitie Phæaciæ insulæ, quæ ab utraque parte habet duos editissimos vertices, in quibus adhuc sunt arces.

Phæacius, a. um, *φαιάκιος*, & Phæacus, a. cum, una syllaba minus. Prope. lib. 3.

Nec mea Phæacus aquant pomaria sylvas.

Phæacius, calcei genus: unde Phæaciatos sacerdotes & deos vocamus. Seneca ad *Lucilium*, Si quem palliatum, aut Phæaciatum conspexeris.

Phædon, *φαιδών*, Atheniensis, in convivio à triginta Atheniensium tyris necatus fuit: cujus filix virgines quum adversus quorundam vim pudicitiam alioqui illibatam servare non possent, invicem se complexæ, in puteum desilientes necem sibi consciverunt. Fuit & alter hoc nomine philosophus Elidensis, Socratis auditor, ingenio liberali. Qui (ut quidam scripserunt) servavit lenoni perinde quasi meritorius puer, quæstuariumque mancipium. Eum Cebes Socraticus emisse dicitur, habuisseque in philosophorum disciplinis. Atque is postea philosophus illustris fuit, cujus nomini Plato librum de Immortalitate animorum inscripsit, qui etiam ab ejus nomine Phædon inscribitur.

Phædra, *φαιδρα*, Minois Cretensium regis filia fuit, & uxor Thesei, quæ amore Hippolyti privigni capta, quum ipsum adducere non potuisset, ut paternum thalamum conspurcasset, apud patrem eum detulit, tanquam stuprum sibi inferre voluisset. Reliqua vide in dictione *Hippolytus*.

Phædrus, nomen amantis, apud Plaut. in *Curcul.*

Phædrus, *φαιδρος*, unus ex discipulis Platonis cui Plato inscripsit librum, qui ab ejus nomine dicitur Phædrus.

Phædimæ, Otrantis nobilis Persæ filia, primùm Cambysis regis, eoque mortuo, Smerdis Magi concubina, quæ prima deprehendit, non Smerdim Cyri filium, uti populus credebat, sed Magum imperare. Quæ commota Persarum nobilitas Smerdim in regia trucidavit, Dariumque equi hinnitu (ut inter eos convenerat) regem declaratum, in illius locum substituit. Autor Herodot. lib. 4.

Phæziana, apud Ptol. lib. 2. c. 12. Rhetix urbs, alio nomine Phebiana castra, vulgò hodie *Bebenhusium*.

Phæzinda, *φαιζίνδα*, lusus, cum pila alicui *φαιζίνδα*, sed non ad eum, verum aliò mittatur, ut expectans decipiatur.

Phæzolum, *φαιζόλιον*, parva penula. Vide Meurs. Gloss. Græcob.

Phæzomæus, *φαιζομαίος*, quæ *φαιζομαίος*, i. e. femora ostendit, ut Lacænx mulieres incedebant.

Phæstum, *φαιστός*, urbs in Creta, à qua Phæstius *φαιστός*, Epimenides dictus est quem adiutorem condendis legibus Solonis fuisse tradit Plutarchus, inclutum vaticinio, & rerum divinarum peritia.

Phæstus, *φαιστός*, mons, seu promontorium Cretæ, circa Gortynam urbem, civitatem habens ejusdem nominis. Sed nomen civitatis scemini generis est, montis masculini. Strabo l. 10. Phæstus, *φαιστός*, fuit, teste Homer. 5. *Iliad.* Bori Mætonij filius, sive Lydij, qui quum venisset Trojanis auxilio, ab Idomeneo interfectus est.

Phæthion, *φαιθών*, Ligurum rex fuit vetustissimus, cujus mox in Hetrusco littore coloniæ fuerunt, ut Cato est autor in Originibus. Phæthion, *φαιθών*, Solis filius ex Elypene: qui quum à patre inpetrasset, ut uno

uno die curus sui habenas sibi permitteret, aurigandique imperitus, cœlum & terram comburere, à Iove fulmine è curu excussus, in Padum fluvium decidit. Dicitur Phaëthon δὸς ὄφης, hoc est, à luce, & αἴθρη, unde & pro Sole accipitur. Virg. 5. Æneid.

Auroram Phaëthontis equi jam luce vehobant. Suet. in Calig. c. 11 Phaëthontem orbi terrarum educare. (i. perniciem, sive perniciosum Incendiarium.

Phaëthontidēs, φαῖθοντίδης. Clymenes & Solis filia dicuntur, sorores Phaëronis, quæ dum extinctum fratrem fuerent, conversæ sunt in alnos arbores, ut ait Virg. 6. Eclog. & 10. Æneid. in populos.

Phaëthūsā, φαῖθουσα, fuit una ex filiabus Solis ex Neæta nympha, & soror Lamperia, quæ in Sicilia, patris sui, id est, Solis armenta custodiebant: è quibus Soli sacris socij Vlyssis contra Circes monita degustantes, naufragium fecerunt, ut lib. 12. Odiss. fabulatur Homerus. Ovid. 2. Metam. Phaëthusa & Lamperien Solis & Clymenes filias fuisse tradit, & sorores Phaëthontis, quæ quum fratrem fulmine percussum supra modum lugerent, ad Eridani ripam in arbores conversæ suæ, quæ lac ymarum loco electrum exsudant.

Phagedæniā, πηγάδην, cum diphthongo in penult. (nam Græcè πηγάδην, scribitur. δὸς ὄφης φαγῖν, hoc est, ab edendo.) ANG. A running canker or rock which shortly eateth the flesh. Exulceratio usque ad ossa celebris depascens, cum inflammatione lanicæ malè olentem emittens, & ad mortem perducens. Autot Iulius Pollux, Plin. l. 20. c. 4. Vlcera quæ phagedænas vocant folia & radix recens cum melle sanant, Columella quoque lib. 9. c. 12. Phagedænam inter apum morbos numerat, quum sollicitæ ceræ partes vacuæ computrescunt, & serpente latius vitio, ipsæ quoque apes intereunt. Sæpè etiam (inquit) vitio quod Græci φαγῖναι vocant, intereunt.

Phagedænicus, a. um adjectivum, ad phagedænam pertinens. Plin. lib. 24. c. 4. Condylomatis quæ phægdænica vocantur.

Phager, piscis. Plin. lib. 32. c. 11. & 15. est φάγος.

Phagesia, φάγησια & φάγησιπία, Festum, ab edendi & bibendi luxuria. Phago φάγος. Incredibilis edacitatis homo fuit, quem Flavius Vopiscus in Aureliano tradit, mensæ Imperatoris adhibitum, apium integrum, centum panes, vervecem, & procellum uno die edisse, bibisseque vini orcam. GÆR. Ein fraso.

Phagus, vide Fagus.

Phalacrocorax, aquaticus corvus. & φαλακροκόρος GAL. Cormorant ou corbeau pefcheret. ITAL. Corvo aquatico. GERM. Ein wasser raabsetlich nennen disen vogel ein Schyrommergans. HISP. El cuervo calvo. ANGL. A water crow or cormorant. Plin. lib. 10. c. 48. Iam & in Gallia Hispaniæque, & per Alpes etiam, ubi & Thalactocoraces, aves, Blearium insularum peculiare.

Phalacron, φαλακρόν. GAL. Chauve. ITAL. & HISP. Calvo. GERM. Ral glazchtig ANGL. Balde. & Græci calvum dicunt. Hinc corvi aquatici phalacrocoraces dicuntur, Blearibus insulis peculiare, ut inquit Plin. lib. 10. c. 48. & A Græcis etiam loca nuda, nullis herbis, aut plantis vestita, phalacra, φαλάκρα appellatur: quæ à Columella vocantur glabiera. Vnde etiam in Coreyra insula promontorium quoddam phalacron appellatur, teste Plin. lib. 4. c. 11. & Præterea Idæ montis iuga Phalacias vocari tradit Stephanus, eo quod ob nivis copiam qua in multam usque æstatem tecta sunt, stirpem nullam gignant, usque veluti capillamentis orbata, calva videantur.

Phalax, vel, ut alij scribunt, Falax. Dicitur sunt turres lignæ, teste Nonio, quæ spectaculorum gratia erigebantur. Festus Phalax, lignæ turres sunt, ob altitudinem dicitur à falando quod apud Hetruscos significat cœlum. Ennius, Malos diffundunt, sunt tabulata, phalaxque.

Phalacrum carmen, φαλακρον μέτρον, à phalacro inventore nomen accepit Alio nomine dicitur Hendecasyllabum à numero scilicet syllabarum. Constat spondeo, dactylo, & tribus trochæis. In prima tamen sede pro spondeo modò trochæus, legitur, modò jambus.

Phalangæ, φαλαγγίαι. Rouleaux qu'on met sous les navires pour les tirer à l'eau ou à bord. ITAL. Stacca. GERM. Hebel wafen oder wellen ouff welchen man ein last weg oder walet. HISP. Las palancas. ANGL. Rollers which is put under ships to roll to the sea or from the sea. & Sunt quibus bajuli ferendis oneribus utuntur, quæ πάλανξιαι. Plato appellat, Plin. lib. 4. c. 56. Phalangæ, fustes sunt nodis carentes, quibus Afri prælium contra Ægyptios primi fecerunt. Iul. Pollux, Phalanges, inquit sive phalangæ dicuntur ligna quibus subiectis naves trahi solent. Scribit Herodotus Æthiopas vicenos decates elephantorum gradus, & è materia hebeni centenas phalangas, tertio quoque anno tribui vice regibus pendere solitos. Nonius abjecta aspiratione vocat palangas. Palangæ (inquit) dicuntur fustes teretes, qui navibus subjuvantur, quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad littora subducuntur: unde etiam nunc palangarios dicimus, qui aliquid oneris fustibus transvehunt. Varr. lib. 4. de vita pop. Rom. Quum pœnus in fectum obviam venisset nostris, & quosdam cepisset, crudelissimè propalangis carinis subjecerat, quo metu debilitaret nostros. Cæf. lib. 2. de bell. civ. Opus machinatione navali, phalangis, ad turrim admovent. Hinc etiam Latini formaverunt verbum Palangias, quod est, onus aliquod hujusmodi fustibus transveho. Afriani, & capream unam semilacera n quaterni simul palangabant.

Phalangarcha, φαλαγγάρχης, qui phalangæ præest; cuius munus φαλαγγάρχης.

Phalangarj, φαλαγγίται, appellati sunt milites qui erant in phalange, quales habuit ad imitationem Alexandri Magni Alexander Severus Romanorum Imperator, ut autor est Lampridius. & Sunt etiam phalangarij (ut quibusdam placet) qui onera fustibus transvehunt: sed in hac significatione, apud Nonium legitimus palangarios sine aspiratione.

Phalangitēs, φαλαγγίτης herbae nomen est, quæ alio nomine phalangium dicitur, à nonnullis etiam leucanhemon. Plin. lib. 27. cap. 12. etiam ab effectu eam nomen accepisse ostendit, quod phalangiorum moribus medeatur: quod & ipsum aperte testatur Ægineta, φαλαγγίτης, inquit, ἀνόμενον ἢ δὸς φαλαγγίτης ὄφης βουδίν.

Phalangium, ij. & φαλαγγίον. GAL. Une sorte d'arnigone, de laquelle la morsure est venimeuse & dangereuse. ITAL. Sorte di ragnò. GERM. Ein gat

tung einer großen spinnen so in einem jeden fustlin drey gleich hatt. HISP. El araña ponçonosa. ANGL. A kind of spider whose bite is venomous. & Genus aranei: ita dicitur quod internodia terina habeat in truibus, φαλαγγί enim Græcis propriè digitorum internodium dicitur. Plin. lib. 26. cap. 4. Phalangium est Italiæ ignotum, & plurium generum: unum simile formicæ, sed multò magis rufo capite, reliqua corporis parte nigra, albis intercusantibus respersum guttis. Reliqua phalangiorum genera vide ibidem. & Est item phalangium herbae nomen; quæ & alio nomine phalangites dicitur, vide Plin. lib. 27. c. 12. & supra in dictione Phalangites.

Phalangosis, φαλαγγίσις, oculi affectio quædam, tum cilium intro spectat, pilorum acie simul cum eo inversa.

Phalantus, φαλάνθος, Lacon quidam fuit, de quo hæc tradit Servius lib. 3. Æneid. Quum olim Lacones & Athenienses diu inter se bella tractarent, & quum utraque pars affligeretur, Lacones quibus juvenus deerat præceperunt ut virgines cum quibuscunque concumberent: quod & factum est. Sedatis aurem bellis, juvenes incertis parentibus nati, quum & patriæ & sibi essent opprobrio (nam partheniata dicebantur) accepto duce Phalanto, octavo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatice ad breve oppidum Calabria, quod Taros Neptuni filius considerat, id auxerunt, & prisco nomine Tarentum appellaverunt. Hæc ille. Eadem seicè commemorat Acton in illud Horatii lib. 2. Carm. Ode 6.

Dulce pellitis ovibus Galefi
Flumen, & regnata pesam Laceni
Rura phalanto.

& Hinc phalanteus, a. um.

Phalanx, gis. & πύμα μάσάβ. φαλαγγί GAL. Armée Macedonique de huit mille hommes de pied armez. ITA. Squadra. GERM. Ein gar dicke vñnd enge schlacht ordnung von acht tausent kriegs knechten. HISP. Genio de pie puestas en orden. ANGL. An army of Macedonia of eight thousand armed footemen. & Dicitur Macedonica, qua non propriè legio, sed quadrata acies, & cuneus militaris intelligitur, quando scilicet pes pediclypeus clypeo, vir viro in acie conserebatur. Continebat autem octo millia armatorum. Et hoc quidem peculiare fuit Macedonum institutum, ut autor Liv. lib. 8. ab Urbe, quum ait, Et quod antea inquit phalanges similes Macedonis, hoc postea manipularum instructa acies cœpit esse. Curtius, Macedones phalangem vocant peditum stabilem agmen, ubi vir viro, armis arma conserta sunt. Cæf. 1. bell. Gall. Milites nostri è loco superiore pilis missis, facile hostium phalangem perfecerunt. In quo Cæsaris exemplo proculdubio accipitur phalanx pro armorum connexionione, atque testudine, sive pro armatorum ordine, quo perfrecto maximè hostibus noceri potest. Hinc per translationem illud à Satyrico poeta dictum, — junctaque unavone phalanges.

& Item phalanx, est regula continens lances, id est, libram. & Phalanx item Aristoteli genus aranei est, quod & phalangium, φαλαγγίσις, dicitur. & Item phalanges dicuntur digitorum internodia, teste Galeno in tractatu de ossibus, cuius verba placuit Latine verti, inter digitos & carpon, ossa quæ ad eos tendunt, & palmam explent, μετὰ τῶν ἀρῶν πέλλαντ: idque carpo per synarthrosin, aut priori digitorum phalangi, scyralidive (sic enim variè à nonnullis digitorum ossa nominantur) per diarthrosin alligatur.

Phalangitæ, arum, dicuntur Milites ex phalange, φαλαγγίται Liv. lib. 37. Decem millia peditum more Macedonum armati fuerit, qui phalangitæ appellabantur.

Phalangarij, appellati sunt milites qui erant in phalange, quales habuit ad imitationem Alexandri Magni Alexander Severus Romanorum Imperator, ut autor est Lampridius.

Phalara, φαλάρα, civitas in sinu Maleaco non procul à Sperchij fluminis ostio. Plin. lib. 4. cap. 7.

Phalaxia, φαλαγγίαι, genus est teli ad modum hastæ, valido præfixum ferro, quod in longitudine habet pedes tres, ut totum cum armis corpus transfigat: inter cuius tubam & hastile sulphur, resina, bitumen, stappa convolvuntur infuso oleo, quod incendiarium vocant: deinde ballistæ impetu emissa, præupto munimine ardens, figitur ligno, turritamque machinam incendit. Est autem magna, & parva phalarica. Vnde Lucanus dixit phalaricam nervis mitti tortilibus. Virg. verò 19 Turrim manu jaculari potuisse phalaricam ostendit. Sed magnum (inquit) stridens contorta phalarica venit Fulminis acta modo: Dicitur autem phalarica, teste Servio, quod ea utantur phalarum, hoc est, turrium propugnatores: sive, ut Vegetio placet, quod turritæ machinæ ea incenduntur. Phalaricæ descriptio est apud Livium lib. 1. dec. 3. Vide de hac machina plura apud Servium in locum Virgilij jam citatum. Item bell. cap. 25. lib. 10.

Phalaris, φαλάρις, nomen proprium Agrigentinarum regis crudelissimi: qui præter cætera novorum suppliciorum instrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum, in quem immitti damnati, igneque subiecto, bovis mugitum edebant: cuius muneris nomine quum artifex non leve munus speraret, jussu Tyranni in taurum coniectus, primum artis suæ specimen præbuit. Ipse quoque phalaris, quum nimia ejus atrocitas ulterius ferri non posset, facto in eum universorum civium impetu correptus, ei ipsi tauro quo alios exusserat inclusus, vivus crematus est. Cic. lib. 2. Offic. Phalaridis præter cæteros nobilitata crudelitas, qui non ex insidiis interiit ut is, quem modò dixi, Alexander: non paucis, ut hic noster, sed in quem universa Agrigentinarum multitudo impetum fecit. Ovid. in Ibin,

Vique serox Phalaris lingua prism ense vesca,
More bovis Phario clausus in are gemis.

& Est præterea phalaris avis quædam ex genere amphibiorum, in Seleucia Parthorum, & parte quadam minoris Asiæ præcipue nascens. Varr. 3. de rust. c. 11. Sunt item non dissimilia alia genera: ut quæquidam phalarides, sic perdicæ, quæ (ut Archelaus scribit) audita voce maris concipiunt. Apud Plin. tamen lib. 10. c. 48. & Colum. lib. 8. cap. 15. legitimus phalerides per secundam vocalem in antepenultima, quo pacto etiam apud Varr. legendum suspicantur. & Item herba, quæ tyrsium habet longum, tenuem ceu calamum, in summo flore inclinatum: semen simile sesamæ. Plin. lib. 27. cap. 12.

Phalarismus,

Phalā, Ἰσμήνις, mi, φαλαγγίς, Phalaridis tyrannis, vel ejus imitatio, hoc est, summa crudelitas.

Phalēra, ὄρυς, φαλῆρα, τὰ, Portus Atheniensium, quinque millium passuum muro urbi conjunctus. Hinc ortus traditur Demetrius philosophus, Phalereus à patria cognominatus apud Græcos, teste Steph. indifferenter effertur, φαλῆρας ἀνεκός, & φαλῆρα τῶν ἑπισημίων.

Phalērius, φαλῆριος, Gentile nomen est à Phaleris Atheniensium portu deductum. Quo cognomēto etiam dictus est Demetrius philosophus Phanostri filius, & Theophrasti auditor, qui quum à Cassandro Macedonum principe Athenis esset præfectus, non modò popularem non destruxit potentiam, sed etiam melioribus institutis reformavit. Verum tantum invidia valuit, ut post Cassandri obitum in Ægyptum fugere coactus sit: quo tempore ejus inimici statuas ejus plures trecentis disjectas conflavere. Tandem morsu aspidis periit quum multa apud Ptolemæam in calamitoso otio scripsisset. Vide Strab. lib. 9.

Phalēra, phaleratum ἡ φαλῆρα. GAL. Bardes de chevaux. ITA. Ornamenti de cavalli. GERM. Alletley rosszieder. HISP. Los jaezes de cavallo. ANG. Horse trappers. & Ornamenta equorum, δῶδ ἡ φαλῆρα. Græco adjectivo, quod significat illustre. Virg. lib. 6. Æneid. *Primum equum phaleris insignem victor habeto.*

Non tamen sola equorum ornamenta phaleræ dicuntur, sed nonnunquam etiam equitum & viri ù nobilium, unde Liv. lib. 9. ab Urbe tradit, comitia Ædilitia Gn. Flavij Scribæ tantum habuiss: indignitatis, ut plerique nobilium amicos annulos, & Phaleras depuerent.

Phalērius, aum, Phaleris ornatus. ἡ φαλῆρα. GAL. Bardes. ITA. Bardato. GERM. Rüstich vñnd zierlich behenck vñnd angelegt. HISP. Ornado de jaezes. ANG. Barded. & Suet. in Claud. Crassus fugi equo phalerato, & in veste palmata. Idem Suet. in Calig. c. 19. & Per translationem item phaleratum appellamus quod fucatum est, & ad speciem ornatum: metaphora ducta ab equis venalibus, qui ut carus vendantur, phaleris solent ornari. Sic Terent. in Phorm. Phalerata dicta posuit pro ornatis, comptis, & fucatis.

Phalēridēs, aves sunt ex genere natantium, in Seleucia Parthorum, quodam Asiæ tractu præcipue nascentes, teste Plinio lib. 10. c. 48. Colum. lib. 8. c. 15. Clausæ pascuntur anares, querquedula, boscides, phalerides, similisque volucres, quæ stagna, & paludes rivantur.

Phalērium, φαλῆριον, urbs Hæturix, Iude Phaleris, rianum Steph.

Phaliscī, φαλισκοί, populi Hæturix, quorum oppidū Phalerij vocabitur. Sunt qui arbitrantur Phaliscos esse, qui eam Hæturix partem inhabitant, ubi sitam est oppidum quod hodie corrupto nomine *Montem Flascionem* vocant, quum potius montem Phaliscum dicere debeamus.

Phaliphorus, qui phallum fert.

Phallophoria, φαλλοφορία sacra ab Iside instituta, in quibus imago aιδού gestabatur: quod, cum cadaver Osiridis invenisset, ex omnibus membris illud solum desideratum fuerit, ut, ote in mare statim abjectum post illius eadem, Plutarch. de Iside & Osiride. Lactant. lib. 1. c. 21.

Phallonitropoli, potiora vasa ex vitio propriè (licet inde & ex alia materia) oblonga, & instar priapi, apud Iul. Capitolinum in Pertinace.

Phallus, φαλλός, videtur generaliter fuisse lignum, mediocriter longum, quod decorticatum, atque ita album factum portari solet, ut fullis, palanga, fudes.

Phalora, φαλώρα. Vibs Thessalix. Inde Phalorenfis, φαλώρας Steph.

Phalus, φαλός, conus galeæ ex eo, quia splendidus φαλός, à φαύ.

Phanaxius, φακίος, Capromastico, promontorium in Chio insula, optimo vino nobilissimum. Autor Servius in illud Virg. 2. Georg. *Sunt etiam Amminea vitis firmissima vinn, Imolus & assurgit quibus & rex ipse Phanaeus.*

Phanaticus i, dicitur, qui divino numine afflatus est, & cui percito furore multæ vanæ apparitiones, & ludibria fiunt: qualem insanientem Ajaxem fuisse poëta fecerunt, quum in pecora sæviret, Agamemnonem se & Vlysem occidere ratus. ἡ ψῆσθ meschuggbañ. ἡ ψῆσθ, ἡ ψῆσθ. GAL. Furiosus. ITA. Furioso. GERM. Ein schwoimer, von einem schwindel geist besessen, ein unsinniger. HISP. Loco, furioso. ANG. He that hath vaine visions. Cic. pro domo sua, Quid tibi necesse fuit anili superstitione, homo phanaticus, sacrificium quod alienæ domi fieret, invisere? Hunc morbum, phanaticum errorem vocat Horat. de Arte, Aut Phanaticus error, & iracunda Diana.

Phancillæ, fascies. Varro.

Phanēs, φανης, vir fuit Halicarnassicus, qui Cambysæ Persarum regi adversus Ægyptios bellum molienti, se ducem itineris præbuit, exercitumque ejus citra periculum per Arabiam in Ægyptum, duxit. Autor Herod. lib. 3. Phanēs etiam à Græcis dicitur Sol, δῶδ ἡ φαίνεν, hoc est, à lucendo.

Phanēsī, φανησίοι Populi in insulis Oceani Septentrionalibus, qui (ut Solinus ait) habent aures adeò effusas, ut reliqua viscera contegat illis.

Phaneta, φανητα. Sol dicitur, quia quotidie renovat sese: ἡ φανητα φαίνται, id est, quoniam apparet novus,

Phanias, ἡ φαίνια. GAL. Panvre. ITA. Colui che è povero. GERM. Rumpster. Der sich reichthumbs bētrumpf das er nit hatt. HISP. Pobre. ANG. Poore. & A Græcis dicitur: qui tenuis fortunæ quum sit, summas tamen divitias jactat & simulat, actum à Phania quodam ejus ingenij homine. Fuit etiam hoc nomine Appij Palci libertus.

Phantasia, ἡ φαντασία, visum, imago rerum animo insidentium. ἡ φαντασία. GAL. Fantaisie, vision. ITA. Fantasia, imaginazione. GERM. Ein gesicht, ein einbildung oder phantasey. HISP. Imaginacion. ANG. Fantasy. Cic. 1. Acad. In qua primum de sensibus ipsis quædam dixi nova, quos junctos esse censuit è quadam quasi impulsione oblata ex insensu, quam ille phantasiam, nos visum appellemus licet. Idem Cassio lib. 13. Qui putant etiam ἀφανταστίας φαλαγγίς spectis Catianis excitari phantasia visiones, &c. de iis Quintilian.

Phantasma, ἡ φαντασμα. ἡ φαντασμα. GAL. Phantome, vision. ITA. Fantasma. GERM. Ein falsch gesicht ober erscheinung. HISP. Imaginacion falsa, vision fantasmica. ANG. A vision. Est visum, ut inquit Macrobius, cum inter vigiliam & altam quietem in quadam, ut ajunt, primi somni nebula adhuc vigilare se existimans, qui dormire vix cepit, aspice videtur inuentes in se, vel passim vagantes formas à natura, seu magnitudine, seu specie discrepantes: variisque tempesta-

tes rerum vel lætas, vel turbulentas Differt à phantasia, inquit Suidas, quod Phantasma est imaginatio, vel visio ejus quod non est: phantasia autem ejus solum quod est.

Phantasticus, aum, φανταστικός, ὁ, habens vim imaginandi, quod potest concipere visiones, quasi imaginativum. Est etiam imaginarius, inanis sicut φαυτός, est, quod concipi potest, tanquam imaginabile dicimus, φαυτός, est per modum imaginacionis.

Phānum, ἡ φῆνη, Templum, quia φανερὸν, apertum & manifestum significat, & omnibus adentibus aperta sunt templa. ἡ φῆνη hechal ἡ φῆνη ἡ φῆνη hamah. vñns GAL. Temple. ITA. Tempio, chiesa. GERM. Ein tempel oder kirch. HISP. Templo. ANG. A church or temple. Cic. 3. de finibus. Nam ut peccatum est patriam prodere, parentes violare, phana depulcari, quæ sunt in effectu, &c. Cæsar 1. bell. civil. Pecuniarum à municipiis exiguntur, & à phanis tolluntur. Alij sanum, & quidem rectius scribunt.

Phāon, φῆων, juvenis Lesbios fuit formosissimus, à Sappho poëtra perditissimè adamatus. Extat apud Ovid. Epist. Sapphus ad Phāonem. De Phāone Lesbio, vide Ælian. Neminis ejus Plaut.

Phara, φαρα, numero plurali. Vibs est, teste Plin. lib. 4. c. 12. Cretæ mediterranea, à Messeniis condita.

Phāōnēs, ἡ φῆνη pharhōh. φῆνη. & appellatur Ægyptij reges, quod cognomen fuit dignitatis, ut scribit Euseb. Ægyptiorum enim lingua phāon regem significat, ut docet Ioseph. lib. 8. Antiq. Ita quum primum perveniebant ad imperium, hoc nomen accipiebant.

Phāretā, φῆρα, sagittarum theca. ἡ φῆρα φῆρα. φῆρα. GAL. Une trouffe de fleches, ou carquois. ITA. Turcasso, faretra. GERM. Ein focher. HISP. Carcaz de arva. ANG. A quiver of arrows. Virg. 1. Æneid. *Succinctam pharetra, & maculosa regmine lynce.*

Dicta pharetra φῆρα τῆ φῆρα τῆ φῆρα ἡ φῆρα φῆρα. Capax pharetra, Ovid. 9. Metam. & Graivada pharetra sagittis, Horat. 1. Carm. Ode 12. plenæ pharetæ. Ovid. 4. de Ponto.

Phāret āūs, dicitur qui pharetiam fert. ἡ φῆρα φῆρα. GAL. Garni de carquois. ITA. Fornito di turcasso. GERM. Der ein focher anhatt edirtregt. HISP. Ornado de carcaz. ANG. That hath or beareth a quiver of arrows. Ovid. 1. Amor. Eleg. 1. *Lege pharetra a virgini arva coli.*

Virg. 4. Georg. *Quaque pharetra a virgini Persidis urget.*

Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist. *Ille pharetra lufor amoris abest.*

Idem Eleg. 4. lib. 4. Vbi tartarica dira Cede pharetræ spargitur ara dæd. (Dianæ sc.) Miles pharetratus. Silvius lib. 7. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. *Tunda pharetratis Sarmatis ora Getis.*

Phāriā, φῆρα. Plinioque, Strab. verò Pharus, φῆρα. Insula contra Dalmatiam & Iadaram, quæ nunc vulgò *Lisna* Illyrico sermone dicitur. Est & urbs in ea à qua pharienses populi.

Phārias, φῆριος. Serpens est, sulcum, dum serpit, cauda in terra faciens. Lucan. lib. 9. *Et contentus iter cauda sulcare pharias.*

Pharicon, φῆριον, genus veneni est, quod Athenæus phariacon nominat, de quo Plin. lib. 28. c. 10.

Phārisæus, φῆρισάιος, nomen sectæ Iudæorum religiosæ. Erant enim apud Iudæos tres sectæ pharisæorum, Sadducæorum, & Ellaorum. Dicitur autem pharisæus, quasi separatus, ab Hebræo pharas, quod est dividere, propterea quod qui hanc sectam colebant, à cæteris habitu moribusque distinguerentur.

Phāriacūs, aum, φῆριακός. Hieronym. contra Vigilant. Quasi sepulca pharisaica, foris dealbata.

Phāmacōtrōphī, φῆμακωτροφί. Populi sunt Asiæ Margianis, & Sufianis finitimi, qui venenis ali feruntur: undè & nomen illis inditum est. Meminit horum Plin. lib. 6. c. 16. & Pomp. lib. 1.

Phāmacum, ἡ φῆμακωτροφί. φῆμακωτροφί. GAL. Medecine. ITA. Medecina. GERM. Ein arney gāb sic sey gut oder böß vñnd schädlich. HISP. Medizina. ANG. A medecine, a remedio, to cure. & Vocabulum est medium, quod tam pro toxico quàm pro salutifero medicamento accipi potest: quemadmodum & Veneni appellatio apud Latinos. Cajus l. qui venenum. ff. de verb. signific. Qui (inquit) venenum dicit, adjicere debet an malum, an bonum sit. Nam & medicamenta venena sunt: quia eo nomine omne continetur, quod naturam ejus cui adhibitum sit, mutat. Quum id apud nos venenum appellamus, Græci φῆμακωτροφί dicunt, quod apud illos quoque tam medicamenta, quàm quæ nocent, hoc nomine continentur. Vnde adjectione alterius nominis admonet nos summus apud eos Poëtarum Homerus qui sic ait, φῆμακωτροφί ἡ φῆμακωτροφί ἡ φῆμακωτροφί ἡ φῆμακωτροφί. Hæc Cajus.

Pharim, φῆριμος, φῆριμος, qui pharimata vendit, παλαι. ἡ φῆριμος φῆριμος. GAL. Un Apotecaire. ITA. Profumiero, speciale, che apparecchia le medicine. GER. Ein apoteker / der alletley arney mach vñnd verkaufft. HISP. Boticario. ANG. A seller of medicine. & δῶδ ἡ φῆριμος τῆ φῆριμος. Horat. lib. 1. Sermon. sat. 2. *Ambubatarum collegia, pharmacopola.*

Cic. pro Cluent. Tum repente Anconitanum quendam L. Clodium pharmacopolam circumforaneum, qui casu tum Larium venisset, aggredditur. Quidam Seplasiarios vocant, à Seplasio, seu foro Capuano, in quo medicamenta & unguenta conficiebantur.

Pharmacopolium, φῆμακωτροφί, officina pharmacopolæ.

Phāmacōtrōphī, φῆμακωτροφί, dicitur ea pars medicinæ quæ pharimacis curat, ad differentiam therapeutices, & chirurgices.

Phāmacōdēs, φῆμακωτροφί. Odor medicamenti.

Phāmacōtrōphī, φῆμακωτροφί. Dicitur quam nos sagam dicimus, vel venificam. Hoc nomine Virg. Eclogam quandam inscripsit, in qua Theocriti imitatione venefica quædam inducitur, quæ magicis incantationibus animum viri, à quo spernabatur, ad sui amorem conatur revocare.

Phāriacūs, φῆριος. Sunt duæ insulæ exiles juxta Atticam regionem in mari Salaminiaco, in quarum altera (ut inquit Strabo lib. 9.) sepulchrum Cirtes visitur. Phā, ejusdem nominis insulam inter Spor-

radas connumerat. lib. 4. c. 12. Hanc Stephanus supra Miletum collocat; Atralem regem in ea occisum fuisse asserit. Gētile est Pharnacūsus. Pharnuthi Aegyptis mensis, qui Hebraeis Nisan. Macedonibus Xanthicus dicitur.

Phānāciā, x. *φάρνακία* Steph. Regio & urbs Pontica, Trapezunti proxima. Plin. lib. 6. c. 4. Pharnacēon appellat.

Pharnāx, acis. *φάρναξ*. Mithridatis regis filius, qui quum majore civilis belli, quod tum inter Cæsarem & Pompeium gerebatur, quam propriarum virium fiducia Cappadociam invasisset, à Cæsare fulminis in motum est obrutus, & (ut Cæsar gloriatur fertur) antequam hostem vidisset, victus, unde etiam inter Pontici triumpho ferula, tria hæc verba protulisse fertur, Veni, vidi, vici, non acta belli significantia, sed celeriter confecti notam. Suet. in Cæs. Lucan. lib. 2.

Tigranēque meum, nec Pharnacū arma relinquo.
Admonco.

Meminit hujus Cic. ad Cass. lib. 15. Epist. fam. & ad Attic. lib. 11.

Pharnacēon, *φάρνακίον* quartum genus panacis, quod contrarium: & Pharnacion in controversiam inventionis à Pharnace rege deductum. Plin. lib. 25. cap. 4.

Phārus, *φάρος*, olim insula fuit, Canopico Nili ostio objecta, dieique unius navigatione (si Homero credimus) à continente dirempta; hodie vero Alexandriæ ponte conjuncta. Cujus mutationis causam quidam Nilo assignant, cujus ostia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vasa. Lucr. lib. 10. Pharos insula quondam in medio sterit mari. In ea turris est ingens in petra posita, quæ mari circumluitur, albo lapide, ostingentis talentis à Philadelpho Ptolemæo rege Solstrati Cnidij architecti Alexandrinoium amici opera extructa, quæ & ipsa pharos dicta est: in qua noctu accensæ faces navigantium cursum regebant. Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Quæ ducis æmathij fuerit clementia Pharos, Præclarique docent funeris exequiæ. ¶ A cujus similitudine cæteræ quoque speculæ similem in usum constructæ, Phari appellatæ sunt. Stat.

Lumina noctivaga tollit Pharus amula Luna.

Sueton. in Tib. c. 74. Tuius Phari teræ motu Capreis concidit. Scribit Hegeſippus lib. 4. Pharon à Græcis Latinisque appellari ex ipsius rei usu, eo quod longè videatur à navigantibus: tanquam *φάρος*, quod lucidum significat, immutata littera Pharos dicatur. In hac Alexander novam urbem condere statuit: sed quum magnæ sedis capax non esset, ex adverso ei objectam condidit Alexandriam. ¶ Est item Pharos maris Adriatici insula, Illyrico adjacens, antea Patos dicta, teste Plin. lib. 3. cap. 21.

Phārus, a, um, *φάρος*, & Phariacus, a, um, ut Sistra Phariaca.

Pharphariades, pars una est Tauri montis. Plin. lib. 5. c. 67.

Phārāliā, *φάρσαλία*, Regio Thessaliæ, Pharsalo oppido, quod ad Enipei ripam situm est, circumjacens: à quo & nomen accepit. Sunt qui universam Thessaliam hoc nomine vocatam existiment à Pharsalo duce, quæ primò Æmathia ab Æmathio, postea Thessalia à Thessalo, deinde à Macedone Macedonia est dicta.

Phārsālēūs, s, um, Hinc campi Pharsalici, in quibus duorum maximorum bellorum civilium procellæ detonuerunt: primū inter Cæsarem & Pompeium: alterum inter Augustum & percussores Cæsaris Brutum & Cassium. Hi postea Philippici dicti sunt, sive à Philippo rege, sive à Philippis vicina urbe, quam alio nomine Thebas Thessalicas appellant.

Phārsālōs, seu Pharsalum *φάρσαλον* Steph. Thessaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis situm, de quo Lucan. lib. 6.

Æmathis aequorei regnum Pharsalos Achilles.

Pharusij, *φάρουσι*. Plin. lib. 5. cap. 8. & Pomponio lib. 1. Populi sunt Africae ultra Mauritaniam. Hi quondam per se fuisse dicuntur, comites Herculis ad Hesperidas tendentis. Pomponius quoque lib. 3. in fine. Deinde Pharusij aliquando tendente ad Hesperidas Hercule dices, nunc inculti, & nisi quod pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabulosa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui historicam veritatē prosequuntur Aegyptio Herculi qui Lybicus cognominatus est, potius adscribenda censent. Meminit horum & Strabo lib. 17. Vbi de Mauris mentionem fecit. At Pharusij, inquit, qui ultra hos habitant, Hesperidis Æthiopicis vicini, sagittant quemadmodum Æthiopes, falcatis quoque curribus utuntur, miscentur nonnunquam Mauris Pharusij per defera aquarum utres equis portantes: nonnunquam per loca quædam palustria & lacus Cirtham veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more sub terra habitare dicuntur, & æstivis imbribus abundante, hyeme vero siccitate laborare: nonnulli sibi ex serpentum pisciumque coriis, alij ex stramentis indumenta parare. Vide reliqua apud Strab. loco jam citato.

Phaschnium, pallium pontificale. S. Mart. Gl. A. L.

Phāscōs, *πέσχος* Hebraicè Latine transitus dicitur, quam vocem LXX. convertunt *πάσχα*. vide Pascha.

Phaselis, Diana. Supra fuit falcis. Scalig. lib. 2. Poët. c. 4. de Diana Luna, vel Lya loquens. Apud quosdam, inquit, non Lux, sed Phaselidis nomen invenias.

Phāselis, *φασήλις*. Pamphylia urbs in monte sita, pyratum olim perfugium. icero in Verr. 2. 6. Messanam Siciliæ oppidum Verri Prætori, prædoni verius & pyratæ Siciliensi, Phaselim quondam fuisse ait, quod omnes furtorum acie vos illuc deportasset: Phaselis (inquit) illa quam cepit P. Servilius, non fuerat urbs antè Cilicam, atque prædonum: Lycij illam Græci homines incolebant: sed quod erat ejusmodi loco, atque ita protracta in altum, ut & excentes à Cilicia prædones sæpè ad eam necessariò devenirent: & quum ex hisce locis se reciperent, eodem deferrentur, asciverunt illud sibi oppidum pyratæ, primò commercio, deinde etiam societate. Mamertina civitas improba antea non erat, etiam erat inimica improborum. Mox subdit, Verum hæc civitas isti prædoni ac pyratæ Siciliensi Phaselis fuit. Huc omnia undique deportabantur, apud istos relinquebantur: quod celari oportuerat habebant sepositum ac reconditum: per istos, quæ volebat in navem clam imponenda, occultè exportanda curabat: navem denique maximam, quam onustam furtis in Italiam mittebat, apud istos faciendam ædificandamque curavit. Hæc tenus Cic.

Phāselūs, i, *φασήλιος*. ANG. A galey. 3. Straboni & Apiano navigij genus fuit, mistam habens formam ex oneraria & longæ tritremi, quod tam velis quam remis agi poterat. Catul.

*Phaselus ille quem videtis hospites,
Aut fuisse navium celerissimus,
Neque ullius natan: us impetum trabis
Nequisse prættere: sive palmulis
Opus foret volare, sive linteo.*

Virg. Georg. 4.

Et circumpiellis vehitur sua rura phaselis.

Salest. lib. 3. Et fortè in navigando cohors una grandi phaselo vecta: à cæteris decerravit. ¶ Dicitur & femineo genere Ovid.

Ventis discordibus acta phaselus.

Nonius Phaselum interpretatur navigium Campanum. Baysius eandem existimat cum myoparone, aut certè ab illius figura non multum distantem. Nec defuerunt qui in Pamphilia primum inventum suspicari sint, & à Phaselide oppido nomen accepisse.

PHASELUS, & Phāscōlūs, per quatuor syllabas. *φασήλιος*. GAL. Phascolos, una essee de pois. ITA. Fagiuolo. GERM. Faselles / oder welsche Bonen. HISP. Fesoles. 3. Genus leguminis, siliquam ferens longiorē quam fœnogræcum, quæ una cum semine manditur viridis: ex oleo & garo. Col. lib. 2. cap. 15. Phascoli modij quatuor obruuntur, totidem operis. ¶ Legitur & Phaselus, lib. 1. Georg.

Seu pinguem vicinamque feret, vilēmq; Phaselum.

Tu quidem phaselum legas. Gal lib. 1. de alimen. acult. Phascolos distinguit à phaselis, vultque phascolum plantam hortensiem esse eandem cum similace, cujus fructus lobi dicuntur & dolichi Theophrasto: phaselum autem eundem esse cum cicercula, aut certè ejus speciem; quæ etiam hodie Phasellorum nomen apud vulgum retinet.

Phāscēlūs, adject. *φασήλιος*, quod ex phascolo factum est, phaselinum ortum. Plin. lib. 23. c. 4.

Phāsgāliōn, *φασγάλιον*. Herba est quæ alio nomine xiphion appellatur, hoc est, gladiolus, nascens in locis humidis, quum primum exit, gladij specimen præbens, radicem habens duorum cubitorum, nucis avellanæ modo simbratam. Reliquam descriptionem vide apud Plin. lib. 25. c. 1.

Phāsiānūs, *φασιάνος* GAL. *Vn faisian*. ITA. Fagianolo / faisano. GERM. Ein phasian oder faisant / ist ein art vögge. HIS. Faisan, Francolin. ANG. A faisant. 3. Avis nota, à phasi fluvio ita nominata: unde ab Argonautis primum in Græciam, atque inde ad nos putatur esse deportata. Martialis lib. 13.

Argiva primum sum transportata carina,

Antè mihi notum nil nisi Phasis erat.

In hanc avem Ictym Tere filium mutatum poëtæ fabulantur.

Phāsiānā, x, idem: ut apud Plin. lib. 30. c. 48. Nonnulli etiam phasianas gallinas vocant.

Phāsiānārūs, qui phasianos pascit. *φασιάνορος*. GAL. *Vn faisanniers qui nourrit des faisans*. ITAL. Che nutrice faisani. GER. Der die faisanen zucht und speisset. HISP. El que cria los faisanes. ANG. That feedeth faisants. 3. rautus Iulius Conf. Phasianaj autem, & pastores anserum non continentur.

Phasiolus isopyros, Diosc. lib. 4. in *φάσα* palumbus. Diosc. *φρυιτιόπυρος* quod & *φασίολος* vocant, ob similitudinem, quoniam folium quod est aniso simile, in pampinos torquetur.

Phasis, *φάσις* apparitio, à *φάσσω* ostendo, apparere facio, est & *φάσις* dictio, delatio: à *φασ*.

Phāsis, is, vel idis, *φάσις*, Colchorum prægrandis fluvius, de quo Lucanus lib. 3. Colchorum qui rura facit ditissima phasis. Plin. lib. 6. c. 48. navigatur phasis quamlibet magnis navigiis xxxviii. m. d. pass. Inde minoribus longo spatio pontibus centum viginti pervius. Ab hoc fluvio phasian nomen sumpsit, unde quod ibi maximus eorum proventus feratur: unde etiam ab Argonautis in Græciam advecti putantur. ¶ Fuit item ejusdem nominis oppidum, ad fluv. j hujus ostium situm, cujus meminit Plin. lib. 6. c. 4.

Phasiacus, a, um, adject. ut teria phasiaca. Ovid. 1. de remed. Aqua phasiaca, idem Epist. 12.

Phāsiās, adis, *φασιάς*, Patronymicum est scemininum: à Phaside fluvio, sive oppido deductum, quod Poëtæ pro Medea ferè usurpant, Phasidis alumna Ovid. 3. de arte.

Maritum

Barbara per natos Phasias ultra suos.

Phāsmā, atis, Apparitio, visum, monstrum. *φασμά*. GAL. *Monstre, apparition*. ITA. *Mostro, apparizione*. GERM. *Ein erschelt munt / ein wunder gesicht*. HIS. *Milagro, aparecimiento*. ANG. *A sight or vision*. 3. Est etiam nomen fabulæ apud Menandrum Græcum comicum, ¶ Phasma etiam fabula fuit cujusdam Catulli, ut ex Juvenale intelligere licet, Satyr. ...

Consumptis opibus vocem Damascippo locasti

Suppario, clamosum ageres, ut Phasma Catulli.

Phatales, morbus qui rubrum mare navigantibus oboritur. Hesych.

Phatæ præſepe. Potes etiam de mensis accipere, Nam id quoque significat interdum vox *φάτις*.

Phāulæ, *φάουλαι* Pollucij, sunt oliuæ quæ minimo succo, corpore prægrandi, pusilloque sunt nucleo.

S. Phausaria, Terra Nuova, V. E. Sardinia maritima: cujus Episcopatus unitus est cum Emporicensi: & subest uterque A. Turritano.

Phecasium, genus calcamentis, leg. Phacasium, quod & Phecasium scribunt Senec. lib. 7. de beneficiis. 21 Pythagoricus quidam à satore phecasium emerat, rem magnam, non præsentibus nummis.

Phēgā, *φῆγα*, civitas Arcadia, à Phægo rege phoronei fratre condita, prius Erymanthus, postea & Mehis appellata. Steph.

Phēgēus, *φῆγος*, Pater fuit Alphesibœæ, qui Alcæona quum jussu patris matrem occidisset, & ob eam rem furiis agitaretur, purgavit, eique Alphesibœam filiam matrimonio locavit. Vide fabulam latius apud Ovid. 9. Metamorph. Item propium nomen servi cujusdam, apud Virg. 5. lib. Æneid.

Vix illam fumus phægeus, Sagarisone ferebant:

Phægeus, adject. quad. syllabum, *φῆγιος*, ut, casus Phægeus. Ovid. 9. Metam.

Metam.

Phégor, φηγορ, lingua Hebræa Priapus appellatur. Inquit Hieronym. contra Iovinianum unde Beel-pegor, dictio composita hoc est. Priapi simulacrum.

Ph-lention penula, casula, infula, tunica Gavant.

Phelländrión, φηλλάνδριον, herba quæ in palustribus nascitur, folio apij, cujus semen propter calculos, & vesicæ incommoda bibitur. Quidam existimant eam esse quam officinæ Filipendulam vocant, alij eandem faciunt cum apio palustri, quod à Dioscoride φηλλάνδριον vocatur.

Phellodrys, φηλλόδρις, arbor tanquam suberi quercus, media inter ilicem & robur.

Phellus, φηλλός. GAL. Du liege ITA. Souvero. GER. Pantoffelholz / oder solenholtz HISP. Alcornoque, Suro. ANG. Corke. teste Cælio lib. 6. c. 17. idem est cum eo quod Latini vocant suber. Vnde Plutarch. in lib. de fortuna Romanorum, scribit, C. Pontium à Camillo missum in Capitolium à Gallis id temporis obsessum, quum Tibrim transmitteret, φηλλός ωκεάνης ωροσσηνίσσοζ, hoc est, phellos latos pectori subjecisse. Græci φηλλός perpetuo epitheto vocant αθάπτισον, hoc est, immerisibilem, quod in aquis non nisi magna ponderis vi submergatur. Hinc à Luciano finguntur esse homines phellopodes, qui per mare currentes non mergebantur, quasi phellinos habentes pedes.

Ihēmōndēs, φημηόνης, Sibyllæ nomen, quæ prima Apollinis Delphici vates dicitur fuisse, & carmen heroicum invenisse, ut ait Paulanias. Stat. lib. 4. Sylv.

referetque arcana pudicos Phemonoe fontes.

Est & Phœbados cujusdam nomen apud Lucanum lib. 5. Phœmonoën errare vagam, cuiusque vacantem Sunt qui hæc bi filiam dicant fuisse. Meminit ejus Hesiodus in Theogonia.

Ihēnus, φημη, est medicamentum Martiano auctore. Refertur ab Aëtio cap. de communib. remed. dysentericorum, quæ supernè exhibentur, lib. 9.

Pheneum, φηνεία Steph. Oppidum in Arcadia, circa quod herba nascitur Homeri præconio celeberrima, quam à diis immortalibus Moly vocari asserit Plin. lib. 25. c. 4.

Phēnēus, φηνεία, lacus Arcadiæ, cujus aqua nocturno tempore perniciosa interdum salutatis est. Ovid. Metam. 15.

Est lacus Arcadia, Pheneum dixerunt priores, Ambiguus spectatus aquis: quas nocte timeto, Nocte nocent pota, sine noxa luce bibuntur.

Phēngīēs, φηγγίης, lapis duritia marmoreis, candidus & translucens: unde & nomen habet. Nam φηγγίος splendorem significat. Plin. lib. 36. cap. 22.

Ihēnion, herba quæ & anemone dicitur, quasi herba venti: sic enim vulgus appellat, quod ejus flos tantum vento spirante aperitur. Plin. lib. 21. cap. 23. scrib. Phænium.

Phēre, arum, φηρέ, vulgò Ceramidi, oppidum Thessaliæ ad Bœbeidem lacum, ubi Magnesia à relasgicis campis dirimitur. Homerus in Catalog.

Oi & φηρές ερίμοντα παρά βριθίδα λιμνω.

Est item ejusdem nominis oppidum in Achaia propriè dicta, non procul à Patris.

Phēreus, a. um. Ovid. in Epist. OEuones, Ipse repersor opis vacca paruisse Phereas Fertur, &c.

Phēreētēs, φηρεετης, Atheniensis poëta comicus, militavit sub Alexandro Magno: docuitque fabulas xlii. Auctor Suidas.

Phēreēcydēs, φηρεεκύδης, philosophus & Poëta tragicus, ex Scyro insula, teste Strabone lib. 10. Floruit regnante Servio Tullo apud Romanos. Cic lib. 1. Tusce. Hic prius dixit animos hominum esse sempiternos. P. imus scripsit soluta oratione (ut Apul. in Floridis auctor est) repudiato versuum nexu. Hunc Pythagoras magistrū coluit. Perit phidias, id est, pedicula: i morbo: de quo Serenus. Sed quis non paveat Pherecydis fata tragœdi, Quæ nimio sudore fluens animalia tetra Eduxit, turpi miserum quæ morte tulerunt? Hic tamen nullo magistro usus, tamen per se multum eruditionis est consequutus, ut auctor est Suidas. Quinquam Diogenes Laërt. Pittaci auditorem fuisse tradit. Pherecydes præterea alius fuit, teste Laërtio, antiquior etiam superiore, Atheniensis & Philosophus, qui ab Orpheo multa didicit, scripsitque Theogoniam libris decem, item libellum De rerum principio. Pherecydem alium Lerium genere, Historicum commemorat. Suid.

Phērenice, φηρενική, nomen mulieris. Alianus lib. 10. de varia hist. Duxit ad Olympicum certamen filium suum Pherenice fœminas prohibentibus eam spectare qui præsidebant. Licere id sibi persuasit, quæ patrem, & fratres tres haberet Olympicos. Spectavit, & victorem filium redaxit.

Phēretum, φηρετον. Vide Feretrum.

Pherna, dos à muliere conlata: hedna à viro. Rh.

Phialā, α. φηλα. φηλα. GAL. Vaissseau à vin, soit pot ou coupe, ou tasse. ITAL. Guastada, carassa. GERM. Ein trinkschalen / so man gewanige sich nur aus gold vnd silber macht. HISP. La redoma. ANGL. A goblet or broode pice to drink in. Pocali genus capacious, ita dictum quasi πιάλον, κατ' οὐνοσχημα, παρά τὸ πᾶν ἄλλο παραχθῆναι, hoc est, ab eo quod affatum ad bibendum suppediret. Solent autem phialæ ex auto fieri, quod & ipsum non obsecare inuuit Iuvenalis Satyr. 7.

Vitro tenet phialas: tibi non committitur aurum.

Phidiās, φηδίας. Nobilis fuit statuarius, qui in ebore sculpendo claruit: diis tamen (ut inquit Quintilianus) quam hominibus efficiendis melior. Inter hujus opera præcipuè commendata est Minervæ statua, quam Athenis ex Ebore fecit, xxvi. cubitorum altitudinem cujus clypeo Amazonum pugnam, & Gigantomachiam insculpsit: in soleis, verò, Centaurorum & Lapitharum certamea. Proximam commendationem meruit Jupiter Olympius, & ipse totus ex ebore, Cælavit & Venerem, quæ postea Romæ sita in porticu Octaviæ fertur. Item Nemesiam Rhamnusiæ, mali ramum manu tenentem, ex quo parva surgebat complicatio: hanc inscriptionem habens, Agoracritus Patius fecit. Hunc enim Agoracritum discipulum usque ad eò diligebat, ut

ei tanti operis laudem crederet.

Phidiacus, a. um. φηδίακος. Propert. lib. 3. Phidiacus signo se Iupiter ornabat eburno. Martial. lib. 6.

Quis te Phidiaco formaram Iulia cælo, Aut quis Palladia non putet artis opus?

Phiditiā, orum, φηδιτιᾶ, Cœnationes Lacedæmonij, seu convivia nominabant, sive quod φηδιτιᾶ id est, amicitia causa instituta sint, sive potius à parsimonia. φηδιτιᾶ enim significat parco & abstineo: φηδιτιᾶ parcitas & parsimonia: φηδιτιᾶ parcus. Vnde & phiditia, convivia parca, & frugi. Cic. 5. Tusce. Quid, victum Lacedæmoniorum in phiditiis nonne videmus? Conveniebant enim ad phiditia conferentes singuli farinæ modium, vini cotos octo, casei quinque minas, ficum quinque seminas.

Phidippus, φηδιππος. Herculis nepos ex Thessalo filio, qui unâ cum fratre Antipho contractis ex maris Carpathij insulis triginta navibus, Græcis suppetias tulit adversus Trojanos. Auctor Homerus in Catalog. navium. Est item Phidippus personæ cognitæ nomen, apud Terent. in Hecyr.

Phila, α. φηλα. Stephano, urbs Macedoniæ, juxta Peneum fluvium à Demetrio Gonata Antigoni filio condita, & à nomine matris ejus ita appellata. Est item Phila maris Gallici insula, è regione Antipolis, cujus meminit. Pl. 1. 3. c. 5. Sunt & quatuor ejusdem nominis insulæ in Nilo fluvio, supra Deltam, quas commemorat idem Plin. lib. 5. c. 9.

Philadelphia, φηλαδέφεια, amor fraternus. Est item nomen civitatis in Mysia regione Asiæ, frequentibus terræ motibus concussa, unde ejus incolæ in agris magna ex parte degebant. In hac fuit una ex septem Ecclesiis in Apocalypsi commemoratis. Supra Philadelphiam, Orientem versus exusta regio patet, quam Græci καλαμνοπόλιον appellant, stadiis longa quingentis, quadringentis lata, ubi nullæ arbores præter vitem inveniuntur, quæ exultum vinum fert ita elegans, ut nulli cedat. Summa camporum facies cinerulenta est: montana, petrosa, & nigra. Quidam ex crebro fulminum ictu id contigisse arbitratur, nec dubitant quæ de Typhone dicuntur, hoc in loco fabulari. Sed credibilius est subterraneum ignem, qui postea defecerit, regionem exulsiisse. Dicta est urbs Philadelphia ab Attalo Philadelpho conditore.

Philadelphus, φηλαδέφης, Ptolemæi regis Ægypti cognomen, qui bibliothecam Alexandria, ferè quinquaginta millia librorum continentem, extruxit. Idem libros Moysi vertendos curavit per lxx. interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem.

Phila, arum, φηλας, insula aspera, & undique prærupta, adjacens Ægypto, duobus in unum coituris amnibus cincta, qui Nilo miscuntur, & ejus nomen ferunt. Sunt autem Philæ Strab. lib. 17. infra Syenem, ad quas ipse se ex Syene plastro per plana aliquando vectum scribit. Meminit & Lucanus lib. 10.

Rursus multifidas revocat piger alveus undas, Quæ dirimunt Arabum populus Ægyptia rura, Regni claustra Philæ.

Philanium, Metetricæ nomen Plaut. Asin. se. 1. a. 1.

Philænorum aræ, φηλαίων βαργη, dicunt quæ Siculo peloro oppositæ, in media quodammodo Syrium tellure positæ sunt: ita dictæ à Philænis fratribus, qui in eo loco vivi creduntur fuisse defossi. Nam quum inter Cyrenenses & Carthagenenses de finibus incidisset controversia, placuit ut certo tempore duo viri ex utraque civitate egredierentur: ubicunque sibi obvii fierent, ibi civitatis utriusque termini essent. Itaque Carthagine egressi Philæni, quum aliquot passuum millia in fines Cyrenensium processissent, indignati adversarij se esse præventos, optionem Philænis proposuerunt, mallentne ad suos fines retrocedere, an eo in loco vivi defodi. Illisque respondentibus se patriæ salutem vitæ præferre, à Cyrenensibus, qui viribus superiores erant vivi eo in loco sunt defossi. Quo in loco Carthagenenses, ne exitia illorum in patriam pietas ulla temporum injuria obliteraretur, duas eis aras constituerunt. Vide Salust. in bell. Jugurthino.

Philæus, A. Jacis filius Plutarch. in Solon.

Philagrius, φηλαγριος, Medicus fuit insignis, Galeni æqualis: natione Epitota, Naumachij discipulus, cujus scripta recenset Suidas.

Philagrus, φηλαγρος. Sophista Cilix, auditor Lolliani, supra modum iracundus. Nam & dormitanti quandoque auditori pugnum in malam fertur impigisse. Huic Metellus nepos sepulchrum extruens, lapideum apposuit coruum. Id quum Cicero esset intuitus, in ejus levitatem jocatus, Hoc, inquit, sapientiùs à te factum: πῆταξ γὰρ σὺ μὲν αὖ λήξῃ ἰδὼν εἶ, volare magis te decuit, quàm dicere. Hæc Cælius Rhodig. Antiq. lib. 2. c. 7. & lib. 17. cap. 20.

Philañdō, φηλαμών, filius Apollinis ex Chione nympa, clarissimus carmine & cithara. Ovid. lib. 12. Nascitur è Phæbo (namque est enixa gemellos) Carminè vocali clarus citharæque Philamon. Fuit item Philamon Atheniensis, pugil fortissimus, qui omnes suæ ætatis pugiles superavit. Suid.

Philañthrops, φηλανθροπος. Lappæ genus, ita dictum quod vestibus hominum ad hærens, eos amare videatur: φηλανθροπος enim Græcis benignum & hominis amantem significat. Vide Plin. lib. 24. c. 19. Dioscoridi apparine dicitur, officinis Rebulus.

Philañthropsiā, humanitas, amor. φηλανθροψία. GAL. Humanitas. HUMANITAS. GER. Leutseligkeit / tiebe gegen den menschcn. HISP. Humanidad. ANGL. Courtousnes, humanitie. Hanc sic definit Speusippus. Philanthropia, est humanitas, & affectio amicitia, hominum conciliatrix, habitus hominibus beneficis, gratiarum redditio, gratitudo benefica. Huic opponitur Misanthropia.

Philanthropium, sive Philanthropium. Vlpian usurpat in 1. 2. D. de proxenet. pro φηλανθροψία, vel φηλανθροπος, id est, liberalitas, munificentia. Idem dico, inquit, & si aliquid philanthropij acceperit. De proxeneta loquitur, qui si aliquid pro opera sua mercedis receperit, ex conducto non tenetur. Horomannus.

Philañgyiā, amor argenti, avaritia. φηλαγγυία. GAL. Convoitise d'argent. ITAL. Avaritia, cupidità di havere. GERM. Begud oder tiebe des gelts / geltgierigkeit / geltsucht. HISP. Avaricia, codicia de dineros. ANG. Greed of silver. Nam quod nos argentum, Græci vocant ἀργύριον.

Phlauria, Sui ipsius amor. ξ φιλαυλία GAL. Amour de soy-mesme ITAL. Amor di se stesso. GER. Liebe (emes selbs. HIS. Amor de si mesmo. ANG. Self love. Cic. Attic. l. 11. Libri quidem ita exierunt, (nisi forte me fallit communis φιλαυλία) ut in tali genere ne apud Græcos quidem simile quicquam.

Philemon, φιλέμων, Syracusanus, novæ Comædiæ scriptor, qui Alexandri magni tempore floruit. Huic Quintilianus secundum inter Comicos scriptores locum tribuit: Philemon, inquit, pravis sui temporis iudiciis, Menandro sæpe prælatus est: consensu tamen omnium meruit secundus cædi.

Phileus, cognomen Apollinis, græci φιλέσιος amabilem dicunt: quod cognomen iccirco Apollini tribuitur, quia lumen eius exoritur, amabili veneratione oculorum consalutamus.

Phileæus, φιλέτης, Comicus fuit Atheniensis, Aristophanis Comici filius. Fabulas scripsit unam & viginti, quarum nonnullæ recensentur à Suida.

Phileterea, sive Phileteria, φιλετήρια Dioscoridi, herba est quam nonnulli peletoniam appellant, alij chiliodynamam, radice crassa, exilibus ramis quibus in summis corymbi dependent nigro semine, ruta similis. Plin. lib. 2. c. 6.

Philetas, φίλητας, Poëta elegiographus ex insula Coo, qui Philippi & Alexandri Macedonum ætate floruit. Præceptor fuit Ptolemæi philadelpho. Suis carminibus celebravit Battidem puellam, quam adamavit. Fuisse fertur corpore adeo tenui, ut necesse fuerit ei plumbum, adhibere, ne ventorum flatu raperetur. Politianus.

— nec Comi adhuc non sacra Philetas,
Quamquam est ager, adest, quamquam vestigia lento
Fulta gravat plumbo, &c.

Philetærios, φιλετήριος, est aparinæ, ita dicta, quia vestium laciniis, dum homines ambulant, adhæret gaudet, tanquam φιλάρον ἐταιρῶν, amans sodales.

Philetas. Senec. ep. 51. Voluptates præcipuè extulit, & invisissimas habet, latronum more, quos philetas Ægyptij vocant, in hoc nos amplectuntur, ut strangulent.

Phileum, φίλειον, vulgò Groninga apud Ptolemæum Germaniæ Septentrionalis oppidum est. Ex longitudine & latitudine à Ptolemæo adscripta, coniecimus aut idem esse cum Groninga Frisiæ oppido, aut certè illi proximum.

Philedes, Mango quidam fuit equorum, à quo quum Themistocles equum dono postulasset, minimèque impetrasset, minatus est se domum eius continuo ligneum equum facturum. Quo ænigmatè significabat se propinquo rum accusationes & crimina in eum coniecturum. Plutarch. in Themist. Quorsum hic mentio tam frigida rei?

Philippi, seu philippi, φιλιππί, aurei numi à Philippo Macedone ita appellati, quorum apud veteres frequens mentio est. Plaut. in Pæn. Hic sunt numerati aurei trecenti numi, qui vocantur Philippii. Idem in Amph. Quot Philippii? A. Duo milia. Idem in Asin. sc. 3. a. 1. Vnumquodque verborum istorum numis Philippiis auferre nemo potest. Item, Statuam auream ex auro Philippeo quæ fiet. Horat. l. 2. Ep. Augustum.

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille Chærilus
Inculis qui versibus & male natis
Restulit acceptos regale numisma Philippos.

Philippi, φίλιπποι, urbs Thessaliæ, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex instauravit, & à nomine suo Philippus nominavit Virg. 1. Georg.

Romans acies iterum videre Philippi.

¶ Sunt & Philippi in Thracia inter Nessum & Strymonem amnes non procul ab Oesima, quorum meminit Plin. lib. 4. c. 11.

Philippensis, Philippense, possessivum formatum à Philippis Thessaliæ civitate: ut, Philippenses ci ves, φιλιππίται, & Philippense bellum quod apud Philippos gestum est.

Philippicus, a, um, φιλιππίδης, denominativum, à civitate Philippis: ut, Campi philippici, civilibus cladibus nobilitati, in quibus primum Cæsar Pompeium, & postea Augustus Brutum & Cassium profligavit. Philippicæ, sub. Orationes, φιλιππίδι λόγοι, sunt Orationes Demosthenis in Philippum regem: ad quarum imitationem Ciceronis orationes in Antonium, Philippicæ quoque dicuntur, quæ & Antonianæ dici poterant. Cic. Attic. lib. 2. 16 Fuit enim mihi commodum, quod in eis orationibus, quæ philippicæ nominantur, enituerat civis ille tuus demosthenes, &c.

Philippides, φιλιππίδης, Comicus poëta haud ignobilis, qui ætate iam provecsta quum in certamine poëtarum præter spem vicisset, gaudio repente mortuus est, quod & Diagora Rhodio accidit. Vide Plutarch. in Demetrio. ¶ Fuit & alius eiusdem nominis, è celeritate pedum, φιλοπόδης, cognominatus, quod xxxiv. horarum spatio mille quingenta stadia pedibus confecerit, diei unius & noctis spatio, itinere ab Athenis Lacedæmonem usque peracto. Vtiusque autor Suidas.

Philippinæ insulæ, à Phillipo I I. Rege Catholico, cuius auspiciis delectæ sunt, sic dictæ: quarum maxima est Lazonia, in qua Manilum V. A. Hispani condiderunt.

Philippopolis, φιλιπποπόλις, oppidum Macedoniæ, à Philippo Amyntæ filio conditum, patre Alexandri. Autor Steph. Plin. Philippopolim in Thracia constituit, lib. 4. c. 11.

Philippus, φίλιππος, Amyntæ filius & Alexandri Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebûsque gestis clarissimus, Macedoniæ regnum, quod angustis antea finibus continebatur, adeo ampliavit, ut centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pausania quodam adolescente est interfectus: qui quum de stupro sibi per vim ab Attalo illato, apud regem questus esset, & pro rei dignitate ultionem postulasset, seque etiam à rege irritideri animadvertisset, itam in regem convertit, & ultionem quæ ab inimico non poterat, ab iniquo iudice sumpsit. Plaut. Aul. sc. 2. a. 1. Mirum quin me tua causa faciat Iupiter Philippum regem, aut Darium. Idem Ibid. sc. 5. a. 3. Ego sum Rex ille Philippus, (i. ditissimus.) ¶ Alius fuit hoc nomine Romanorum Imperator, qui primus ex Ro-

manis Imperatoribus Christianæ religionis sacris fuisse initiatus fertur. ¶ Philippus, Deueteri, i. e. x Macedoniæ, à T. Q. Flaminiò victus: Is, autore Livio, quum videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem, legatos ad eum de societate misit, qui in reditu à Qu. Fulvia Flacco præfecto classis intercepti cum literis, missique ad Senatum, statim M. Leuius prætor contra eum mittitur, qui regem agentem Apolloniæ, incautum semique sopitum nocte intempesta adoritur, Ille in Macedoniam cum exercitu terrestri itinere fugit, incensus prius ne hostis potiretur, suis navibus. Vide Livium lib. 1. de bell. Mac. ¶ Philippus medicus Alexandri, teste Curtio l. 2. cuius etiam meminit Plutarchus in vita Alexandri. ¶ philippus etiam Romanos viros claros legimus in gente Martia, inter quos L. Philippus orator Crassi adversarius. Cic. lib. 3. de Orat. & de clar. Orat.

Philiscus, φιλισκος, Comicus scriptor, cuius fabulæ enumerantur à Suida. ¶ Fuit item Philiscus quidam Corcyræus, Philotæ filius, poëta ex secundo ordine Tragicorum, & Dionysij sacerdos sub Ptolemæo philadelpho. Scripsit fabulas duas & quadraginta. ¶ Philiscus præterea Ægineta, Diogenis Cynici, aut certe (ut alij malunt) Scilpontis auditor, & præceptor Alexandri. Scripsit Dialogos quosdam, inter quos est Codrus, ex Suida.

Philistæ, genus latronum apud Ægyptios. Seneca Epist. 52.

Philistæi, ipse sunt Palæstini: quia P. literam Hebræus sermo non habet, sed pro eo Q. Græco utuntur, inde Philistæi pro Palæstinis dicuntur civitate utique sua, idem & Allophyli, id est, alienigenæ, ob hoc, quia semper fuerunt inimici Israël, & longè ab eorum genere & societate separati. Ibid. lib. 92.

Philistion, φιλισιών, Sardinianus, sive prussensis, poëta comicus, qui Socratis ætate floruit, nixio risu mortuus fertur. Suid.

Philistus, φίλις, Archonidæ filius, patria Naucratis, aut, ut alij volunt, Syracusanus, Eveni Elegiographi discipulus. Scripta eius enumerat Suidas. Cic. in Bruto Plutarch. in Dio.

Philix, nutritrix fuit Domitiani principis, ut autor est Suet.

Phyllia: & Phyllirides, vide Phyllira, & Phyllirides.

Philo, φίλων, Academicæ sectæ philosophus insignis, Ciceronis in philosophia præceptor, ut ipse testatur in lib. de clar. Orat. Eodem (inquit) tempore, quum princeps Academicæ Philo cum Atheniensium optimatibus Mithridatico bello domo profugisset, Romamque venisset, ei me totum tradidi, admirabili quodam ad philosophiam studio incitatus. Fuit etiam hoc nomine Iudæus Philosophus. Alexandriae natus, disciplinæque omnibus eruditus, & in nostra & Græcorum philosophia benè versatus: eloquentiæ autem platonice tam diligens æmulator, ut illud vulgò de eo iactaretur, ἡ ἀπάτη φιλοφίλι, ἢ φιλοφιλία, hoc est, aut plato philouissat, aut philo platonissat. In divinis autem legibus, & partiis institutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum suorum tradidit monumentis, palam est: Igitur temporibus Caii quanta acciderint Iudæis mala, voluminibus absolvit, quibus & suam legationem pro Iudæis apud Imperatorem retulit. Sed & Ioseph. huius legationis meminit lib. 18. Hunc Porphyrius quibusque lib. 4. magnis laudibus est prosequutus. ¶ Philo Hierennius, Biblius patria, grammaticus, tempore Adriani, de cuius imperio scripsit: præterea de civitatibus & viris claris libros xxx. Suid. ¶ Philo alius, architectus fuit: qui Atheniensibus armentarium fecit, ut ait Cic. 1. de Orat. ¶ Fuit & alius Philo Cælij libertus, ut ipse testatur in Epist. sua ad Cic. lib. 8. Item alius pompeij libertus, ut scribit Cic. Attic. lib. 16.

Philocalus, a, um, more Latinorum diceretur, qui, sicut Iones, ex adiectivis duorum finium faciunt ea, quæ trium. Tamen & Græcorum communem rationem Latini sequuntur alicubi.

Philochære, φιλόχαρης. Herba quæ alias marrubium dicitur. Plin. lib. 12. cap. 22.

Philochorus, φιλόχορος, Atheniensis, vir doctissimus, & vates, tempore Eratosthenis extinctus insidiis Antigonæ Macedoniæ regis, ob amicitie suspicionem cum Ptolemæo rege. Scripsit Atridis libros xvi. qui continent res gestas Atheniensium, & reges & magistratus, usque ad Antiochum cognominatum Deum, aliisque complura. Autor Suid.

Philoctetes, φιλοκλέτης, Atheniensis poëta Tragicus fuit, non ita multo post Euripidem, Eschili sororis filius, ab iracundiæ vitio Bilis appellatus: facie fuit in primis foeda, capiteque in cristæ formam acuminato. Scripsit fabulas centum. Reliquit filium nomine Μοιρίων & ipsum poëtam Tragicum. Hæc Suidas.

Philocomasium, nomen meretricis. in Milesæ, plaut.

Philocrætes, φιλοκράτης, Atheniensis, quem Demosthenes in proditiōnis suspicionem adducit. Extant ad hunc aliquot Æschini epistolæ: ¶ Fuit & alius eiusdem nominis, Struthius cognominatus, de quibus vide Suidam.

Philoctetes, etis, vel etæ, φιλοκλέτης præantis filius & comes Herculis cui, idem moriens in Oëta monte, mandavit ne cui corporis sui reliquias indicaret, idque iurare cum coëgit, deditque pro munere phætram & sagittas Hydæ felle intinctas. Adveniente vero tempore, quum Delphico oraculo moniti essent Græci, ad evertendam Troiam sagittis Herculis opus esse, inventus philoctetes & de Hercule interrogatus, negavit se primò quicquam de Hercule scire: tandem vero mortuum esse confessus est, & quum graviter ad indicandum sepulchrum cogeretur, ne iurandum violaret, icteru pedis locum ostendit: quumque ad bellum Troianum deduceretur, quia solus Lernæis sagittis uti poterat, unius sagittæ casu in pede quo Herculis tumulum monstraverat, vulnere penè immedicabili affectus est. Tandem quum vulneris fætor à Græcis ferri non posset, in Lemno relictus est: sed occiso Achille, Ulysses in Lemnum regressus, ad Troiam illum reduxit, ut inquit Ovid. lib. 13. Metam. Devicta autem Troia, podore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique periliam condidit, Virg. lib. 13. Æneid.

— hic illa nuxu Melibœi
Parva Philocteta subnixæ Perilia muro, &c.

Ovid. 13. Metam.
Sic licet infestus fociis dure Philoctete:

Vide

Vide *Paenitentes*, & *Paenitentia proles*, supra. Tandem opera Machaonis medici sanatus est, Propertio teste, Tarda Philoetæ sanavit crura Machaon: Vide *Paenitentes*.

Philodamus, nomen hominis proprium. In Plaut. *Asin. sc. 4. a. 2.*

Philodēspētūs, φιλοδῆσπετος, nomen servile, idem significans quod amans domini.

Philodicus, φιλοδικος, amans litem; iuris strepitu gaudens, *δικον* ius, lis.

Philogreçus, φιλογρεçus, qui libenter utitur dictionibus Græcis. Vario. 3. *de re rust. c. 10.* Transi, inquit Axius, nunc in illud genus quod nos philogreçi vocamus, *φιλογραφειον*.

Philogyiā, φιλογυια. Amor mulierum. ANG. *The love of women.* Cic. *mulierofitas* ut verit. 4. *Tusc.* Similitérque ceteri morbi, ut glorię cupiditas, ut mulierofitas, ut ita appellem eam, quæ Græcè *φιλογυια* dicitur, &c.

Philolaches, Plaut. *Mof. sc. 3. a. 1.* Volo placere meo Philolacheti. Aliàs philolachi.

Philolōgia, φιλολογία, eloquentiæ studium. Cic. *Tyroni*, Non est enim locus ita sanctus à philologia, & quotidiana *σεληνία*, &c. Idem *Artic. lib. 2.* Non deservimus ne opera & oleum nostræ philologiæ perierit: sed conferamus tranquillo animo.

Philolōgus, i, studiosus eloquentiæ. Cic. *ad Artic. lib. 13.* Ergo illam *εισοδητικὴν*, in qua homines, nobiles illi quidem, sed nullo modo philologi nimis acutè loquuntur, ad Varionem transferamus. Idem *ad Quint. traser.* Nos enim ita philologi sumus, ut vel cum fabris habitare possimus.

Philolāus, φιλολαος, Pythagoricus quidam philosophus, cuius tres libros plato quum tenui admodum esset pecunia, decem millibus denarium mercatus est. Quod pretium à Dione Syracusano acceperat.

Philolaus, φιλόλαος, Corinthius ille qui leges Thebanis dedit, ex familia Bacchadam fuit: amicus Dioclis, qui Olympia vicit: sed cum ille civitatem deseruisset, commotus ob amatorem matris Alcinoæ, Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti sunt. Habitavit igitur ob huiusmodi causam apud Thebanos, quibus leges descripsit, & alia quedam præcipuè de libertorum procreatione, quam illi *τίμιωσιν* appellant. Arist. 2. *Pol.*

Philolædorus, φιλολαιδος, amans conviviorum.

Philomēla, φιλομήλα, nomen puellæ Pandionis Atheniensis regiæ, & sororis prognes, quæ quum à Tereo compressa fuisset, tandem (ut est in fabulis) deorum miseratione in avem sui nominis conversa est, quæ & Luscinia dicitur, quam etiam nunc desicere dicunt cantu dulcissimo iniuriam, quam passa est. Martial. *lib. 14.*
*Elet Philomela nefas incesti Tereos, & quæ
Mutæ puella fuit, garrula fertur avis.*

Animadvertendum hoc in loco est, contra ac multi fabulam tradiderunt, existimasse Gorgiam philomelam in hirundinem, progam sororem ipsius in lusciniam conversam fuisse, quam etiam opinionem sequutus est M. Varro, Luscinioia, inquit, luctuosa canere existimatur, atque esse ex Attica progne, in luctu facta avis. Et Virg. *Ecl. 6* quum inquit.
Quas illi Philomela dapes.

Petrus Victorius in 3. *lib. Rhetor. Aristot.*

Philomūsus, φιλόμοσος, amator sive amicus Musarum. Martial. *lib. 7.*
*Nolite nimium tibi placere,
Delectas Philomuse, non amaris.*

Philomyri, unguentorum studiosi. Stuck.

Philonium, φιλονιον, medicamentum anodynum, omnium eius generis celeberrimum, si quis eo commodè utatur.

Philopæmenēs, sive Philopæmen, φιλοπαιμης Suidæ Megalopolitanus, dux Acheorum præstantissimus. Lacedæmonios & Messenios multis cladibus affixit. Plutarch. in *Philopæmene*, *liv. lib. 35.*

Philopolemus est nomen Adolescentis in *Capr.* Plauti.

Philoponus, φιλόπωνος, amans laboris, industrius.

Philosophema, φιλοσοφημα aliquid circa quod è *φιλοσοφῶν* versatur, ut questio, item ratiocinatio necessaria.

PHILOSOPHIA. Amor & studiū sapientiæ. *φιλοσοφία*. GAL. *Philosophie, amour de sagesse.* ITAL. *Amore di sapienza.* GERM. *Diegefliffene liebhabung der weisheit* HIS. *Amor de la sabiduria o prudencia.* ANG. *Philosophie, love of wisdom.* Cic. 2. *Offic.* Nec quicquam aliud est philosophia, si interpretari velis, quam studium sapientiæ. Idem 5. *de Orat.* Cognitio omnium optimarum rerum atque in iis exercitatio philosophia nominatur. Idem 1. *de leg.* Ita fit ut mater omnium bonarum rerum sit sapientia, à cuius amore Græco verbo *φιλοσοφία* nomen invenit. Philosophia dividitur in tres partes, in moralem, naturalem, & rationalem. Prima componit animum, secunda rerum naturam scrutatur, tertia bene differendi rationem docet. Moralis Græcè *ἠθικὴ* dicitur, quæ *κατ' ἐχθρὸν* philosophiæ sibi nomen vendicavit. Cic. 4. *Tusc.* Est profectò medicina animi philosophia. Senec. I philosophia animum format & fabricat, vitam disponit, actiones regit, agenda & omittenda demonstrat. Apuleius, Disciplinam regalem appellat tam ad bene dicendum, quam ad bene vivendum repertam. Philosophiæ physica. Gell. 2. *lib. 2.* Non constat id inter philosophias physicas. Idem *cap. 1. lib. 4.* Non didici philosophias. Idem *c. 3. lib. 5.* Is cum philosophias docuit. ¶ Philosophiæ nigra & turpes. Seneca *Epist. 49.*

Philosophūs, i, amator sapientiæ. *φιλοσοφῶν*. GAL. *Philosophe, amateur de sagesse.* ITAL. *Filosofo, amator di sapienza.* GERM. *Ein liebhaber der weisheit* sic sich auff die begibt. HIS. *Filosofo, amador de la prudencia, o sabiduria.* ANG. *A philosopher, a lover of wisdom.* quod nomen à Pythagora primùm dicitur esse profectum, qui Sophistæ appellationem tanquam arrogantiorum refugiens, philosophum se nominari voluit: post quem deinceps omnes sapientiæ professor s hoc nominis sibi vendicarunt. Cic. 1. *de Orat.* Philosophi denique i, sius qui de sua vi ac sapientia unius omnia penè proficitur, est tamen quædam descriptio: ut is qui studeat omnium rerum divinarum, atque humanarum vim, naturam, causasque nosse, & omnem bene vivendi rationem tenere & proficui, nomine hoc appelletur. Idem 3. *de nat. deor.* Autores rerum, non fabularum philosophi. Idem

4. *Tusc.* Magistri virtutis philosophi. Philosophorum genera, & familias describit idem 3. *de Orat.* ¶ Philosophi descriptio ex fronte & barba, Quintil.

Philosophus, a, um. Gell. 2. *lib. 13.* Homines philosopha sententia.

Philosophicus, a, um, quod ad philosophum pertinet. *φιλοσοφικός*. GAL. *Appartenant à philosophe.* ITAL. *Pertinente à filosofo.* GERM. *Das zu den liebhabern der weisheit gehöret.* HIS. *Perteneciente à filosofo.* ANG. *Belonging to a philosopher.* Cic. 5. *Tusc.* Ad Brutumque nostrum hos libros alteros quinque mittimus: à quo non modò impulsus sumus ad philosophicas scriptiones, verum etiam lacessiti.

Philosophalter, φιλοσοφῶμενος. I philosophorum imitator, qui philosophiam à limine salutavit.

Philosophōr, aris. *φιλοσοφῶν*. GAL. *Estudier en philosophie, philosopher.* ITAL. *Studiare in filosofia, filosofare.* GERM. *Sich der weisheit beflissen.* vons achen der weisheit vnd Philosophhey redend vnd disputieren. HIS. *Estudiar en filosofia, filosofar.* ANG. *To studie and give diligence in philosophie.* ¶ Sapienter studeo, vel philosophorum more disputo, re tam vitæ bene instituendæ rationem, vel rerum naturas persecutor. Cic. *lib. 1. de nat. deor.* Et quum minimè videbatur, tum maximè philosophabamur. Idem 2. *de Orat.* Ac sic decrevi philosophari potius (ut Neoptolemus apud Ennium) paucis, nam omnino haud placet. Plaut. in *Pseud. sc. 3. a. 2.* Certa amittimus, dum incerta petimus: atque hoc evenit, In labore, atque in dolore, ut mors obtepat interim. Sed satis est philosophatum, nimis diu, & longum loquor. Id dicitur de seruo qui sententias loquutus est. Idem *ibid. sc. 2. a. 2.* Salvus sum: iam philosophatur. Idem *Capr. sc. 2. a. 2.* H. Pater vivitne. P. Id Orcum scire oportet. T. Philosophatur quoque, non modò mendax est.

Philostōgiā, φιλοστογία. A Græcis dicitur indulgentia, amorque vehementis parentum in liberos, verùm voces huiusmodi, quæ neque Latinis scriptoribus sunt usitate, neque nostris literis scribi consueverunt, rectè us in Græcum dictionarium reiciuntur. Quare non immeritò plerâque id genus (quæ huc non pauca nullo iudicio erant inserta) abieciimus, & veluti nothas ex aliena familia segregavimus: idque eodem iure quo Latinas à Græco lexico eximeremus.

Philostратūs, φιλοστράτης. Lemnius philosophus tempore Severi principis Romæ claruit, cuius uxori fuit ab epistolis. Scripsit Vitas Sophistarum ad Severum, & de Vita Apollonij Tyanei libros octo, præterea Heroica. ¶ Philostratus, huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: scripsit panegyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluræque alia quæ à Suida commemorantur. ¶ Philostratus tertius, superioris filius, docuit Athenis: scripsit Panathenæicum, Troiam, Paraphrasim Homericæ clypei: Iconasque quas huic multi acceptas referunt. Suid.

Philothēdorus, φιλοθέδωρος, Speculationi deditus. Cic. *Trebatio lib. 9.* Deinde quod in Britannia non nimis te philothecorum præbuisi, planè non reprehendo.

Philotimia, φιλοτιμία amor honoris, & per Synecd. ambitio.

Philotimus, amator honoris, *φιλοτιμῶν*.

Philoxēnus, φιλοξένος. Hospitalis, quo nomine dictus est poëta quidam Lyricus, qui quum sibi Dionysius tragœdiam quandam castigandam commisisset, ducta linea à capite ad calcem totum opus damnavit: quapropter in latomias coniectus est, indeque Tarentum aufugit: Dionysioque se per literas revocanti, nihil aliud quam monosyllabum, & rescriptit, sæpius repetitum. Autor Suidas. ¶ Fuit etiam hoc nomine parasitus quidam, qui collum gruis sibi optabat, quò diutius cibi, potusque delectatione frueretur. De hoc Philoxeno tradit Plutarchus, & Athenæus: cum solitum esse convivii adhibitum, se in pultaria emungeret: ut reliquis rei scditatè abhorrentibus, solus epulis fueretur. Idem etiam traditur de Gnathone quodam Siculo. ¶ Philoxenus, Eretriensis pictor, Nicomachi discipulus, cuius tabula nullis postponenda Cassandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Lasciviam in qua tres Sileni commessebantur. Hic præceptoris celeritatem sequutus, breviores etiamnum quasdam picturæ vias & compendiaras invenit. Verba sunt Plinij *lib. 35. cap. 10.* ¶ Philoxenus Grammaticus Alexandrinus, Romæ scripsit de monosyllabis verbis, de Hellenismo, de linguarum dialectis, & alia. Suid.

PHILTRUM, i, *φιλτρον*. GAL. *Poison pour faire aimer.* ITAL. *Veneno che induce ad amare.* GERM. *Eis bulensüppl/cin speis oder tranck so ein bul dem anderen zuessen oder zutrincken gibt / in zu vnfinniger holdtschafft zubringen.* HIS. *Los hechifos.* ANGL. *A drink, or any such thing which causeth love.* ¶ Pharmacum amorem concilians. (Cicer. Amatorium poculum appellat) hoc est, quicquid eo animo edendum bibendumve datur alicui, ut inducatur ad alterius amorem, qualia nonnulla commemorantur à Plinio: quæ tamen pleræque omnia ingerendæ potius insanie, quam conciliando amori videntur convenire. Ovid. corum usum vehementer dissuadet, *lib. 2. de Arte*, Nec data profuerint pal-lentia philtre puellis: Philtre nocent animis, vimque furoris habent. ¶ Per translationem philtrum accipimus pro corporis totius venustate, habitu, dignitate, morumque comitate, oculis hominum ita grata, ut solo aspectu inire gratiam ab omnibus quis facillè possit. Galli sua lingua *Gratiam* appellant.

Philtrodota, *πυλοδοτῆς*, herba asplenium; quasi dans philtre, ad superstitiones & magiam eâ abutuntur.

Philyrā, *φίλυρον*. GAL. *Teil, ou tilleul.* ITAL. *Tiglio.* GER. *Ein lindebaum.* HIS. *La teja arbol.* ANGL. *A thinnne skinne betwene the bark and the tree a leaf or shed of paper.* ¶ A Græcis dicitur arbor, quam Latini tiliam vocant. Plin. item *lib. 16. c. 14.* Philyram vocatè videtur membranam tenuissimam inter corticem & lignum tiliæ a bonis, ex qua coronarum lemnisci conficiebantur. Inter corticem, inquit, & lignum tenues tunicas multiplici membrana è quibus vincula tiliæ vocantur: tenuissimæ earum philyræ, coronarum lemnisci celebres, antiquorumque honore. Ovid. *lib. 5. Fast.*
*Ebrius incinctis Philyra conviva capillæ
Saltas.*

¶ Accipiuntur etiam philyræ pro membranis papyri, vel aliarum arborum in quibus olim scribebatur. Martian. *de nupt. Philolog.* Libri in philyra cortice subnotati Plin. *l. 13.* Præparantur ex eo chartæ divise ac

acti in prætenues, sed quàm latissimas philyras. Alia exëplaria habent *philyras*, quod in idem recidit. Multæ enim sunt Græcæ dictiones, quæ apud Latinos indifferenter scribuntur per y, vel u. Solebant enim præsci Latini, qui peregrinas litteras non admittebant, loco y, scribere u. *Philyra*, est etiam proprium nomen filie Oceani, ex qua Saturnus in equi conuulsus Chironem centaurum dicitur suscepisse: qui à matre philyrides, & philyreus dicitur. Scribitur autem hoc nomen & eius derivata simplici l. Poëtæ tamen suo iure, ut primam syllabam extendant, geminant hanc consonantem. Ovid. l. 1. de *Arce amandi*.
Philyrides puorum cithara perfecit Achillem.

Phimosis, *Φιμωσις*, dicitur quum glans membri virilis ita tegitur præputio, ut nudari non possit. *Dei Φιμωσις δὲ τὸ Φίμω*, quod nexum in superiore parte sacci significat, quum scilicet totius sacculi oris ambitus funiculo colligatur. Est & phimosis, vitium huic prius contrarium, quum præputium semel deductum, suum in locum reduci non potest: quod vitij genus etiam *ἄφιμωσις* appellatur.

Phineus, *Φινεύς*, Agenoris fuit filius, ut Hellenicus ait: ut Hesiodus, Phœnicis, & Cassiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis, Dorycli, & Aramini. Hic rex Arcadiæ, vel ut alij, Thraciæ, vel rursus alij, Paphlagoniæ uxorem duxit Cleopatram, (quam quidam Stenobœam vocant) ex qua genuit Orythum, & Crambum, ut Sophocles: ut alij, Maryandinum & Thymum: vel ut rursus alij, Palemonem & Phinea: quibus mortua prioræ coniuge Cleopatra Harpalyce Calais & Zethæ sororem, novercam superinduxit: quamvis Flaccus non Harpalyce, sed Cleopatram Boreadam sororem appellet: cui etiam Appollonij interpres assentitur, qui l. 1. Phineum Cleopatram Boreæ & Orithiæ filiam uxorem duxisse tradit, secundam vero Idæam Dardani filiam novercam superinduxisse: cuius suasu filios ex Cleopatra susceptos excæcavit. Quæ propter & ipse excæcatus est à diis, tum Harpyæ contra eum misit, quæ cibos & mensam eius turpissimè fœderant. Postea vero aduentibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe fratribus alatis, rursus, ad Strophades insulas fugatæ sunt, vide *suprà Calais*. Postmodò ab Hercule interfectus dicitur, quum is in solitudine liberos Phinei offendisset excæcatos, comperissetque eos calumniis novercæ eiectos fuisse, &c. Phineus alius fuit, Cephæi frater, qui quum promissam sibi Andromedam filiam fratris à Perseo, cui ex pacto postea nupserrat, repeteret, ab eodem Perseo in marmor mutatus fuit visa facie Medusæ. Vide Ovidium *lib. 5. Metamorphos.* Fuit & alius Phineus Atheniensis in avem mutatus, ut idem refert *l. 7. Metamorphos.* quem iustissimum vocant.

Phineus, a, um, apud Senec. & Phineus, a, um, apud Virg. *lib. 3. Æneid.*

— *quas dira Colano*
Harpiaque colunt alia Phinea postquam
Claustra domus, mensæque metu liquere priores, &c.

Phison, *Φισων*, teste Iosepho *l. 1. c. 2.* Vna est ex partibus magni fluminis in omnem terram undique profluentis, quæ paradisi irrigatur, qui deductus in Indiam pelago latè diffunditur. *Der stus Ganges in India* & A Græcis nuncupatur Getha: alij Gangem interpretantur, alij Nilum.

Phla, Insula est in Tritonide Africæ palude, de qua sic Herodot. *lib. 4.* Aiunt Iasonem posteaquam sub Pelio Argo exædificavit, impositis in ea cum aliis solennibus hostiis, tum vero tripode æreo, circumisse Peloponnesum, animo Delphos eundemque quum teneret cursum, circa Maleam, abieptum à vento Aquilone, & abductum in Africam, & priusquam tellurem cerneret, in aspretis paludis Tritonidis affuisse, eique hæsitanti de egressu apparuisse Tritonem, ac iussisse sibi dari tripodem, quod diceret ostensurum se illi exitum, atque incolumem remissurum.

Phlanonites *φλανωνίται* Steph. Populi sunt Illyrici, à quibus nomen finii est inditum, quem modò nautæ Quernarium appellant, alij Carnarium propter naufragia, procelloso ferme semper transitu. In recessu eius Senia vrbs, cuius à tergo specus sunt, unde vehementes nulla fere non hora venti perflant, eaque res infamem eum sinum reddidit. Dicta Phlanonites ab oppido Phlanone, unde sinus omnis hic Phlanoniticus. *φλανωνίταις*. Stephan. vocatur: qui à Pola colonia Iaderam usque diffunditur.

Phlebōtōmīa, *φλεβοτόμια*. GAL. *Saignée*. ITAL. *il cavamento di sangue, salasso*. GERM. *Ablassung, Öffnung der aderen*. HIS. *Sangria, cor-tadura de vena*. ANGL. *The cutting of a vaine*. Incisio venæ quæ fit ad sanguinem minuendum sedandi fervoris gratia, *φλέβια* enim dicunt Græci quas nos venas, & *τίμω* incidere.

Phlebōtōmōn, *φλεβοτόμων*. GAL. *Lancette*. ITA. *Lancetta*. GERM. *Ein Messer oder Stichten*. HIS. *Lanceta para sangrar*. ANGL. *A knife wherewith a veine is cut*. Scalpulum quo vena secatur.

Phlegēthōn, *φλεγέθων*, fluvius inferiorum, flammis æstuantibus rapidus: à *φλέγω*, ardeo. Virg. *6. Æneid.*

— *Qua rapidus flammis ambit torrensibus aquis*
Turtareus Phlegethon, torquetque sonantia saxa.

Hinc Phlegethonteus, a, um, penult. prod. Et Phlegethontis, idis, fœmin gen. Ovid. *5. Metam.*

— *sparsamque caput phlegethontide lympha.*

Phlegmatis, *φλέγμα*. GAL. *Flegme*. ITAL. *Flemma*. GERM. *Die seu chigheit oder auch roß in des menschen leib*. HIS. *Flema*. ANGL. *Fleume, sneill*. Humor est in corpore animalis frigidus & humidus, quem Latine pituitam vocamus. Hinc & Phlegmatici dicuntur, in quibus humor hic cæteris præponderat.

Phlegmōnēs, *φλεγμώνες*, inflammatio alicuius partis proficiens ex intemperie primarum qualitatum cum affluxu materiæ calidæ & humidæ, hoc est, sanguinis.

Phlegōn *φλέγων*, unus, ex equis Solis, *δὲ τὸ Φλέγων*, quod est ardere, dictus. Ovid. *2. Metam.* Vide *Æthon*.

Phlegōnīs, idis, *φλεγώνις*, gemmæ genus, quod in ea flamma quædam intus ardere videatur. Plin. *lib. 37. c. 11.*

Phlegræ, vel Phlegre, *εσ. φλέγρα*, vrbs Macedoniæ, teste Plinio *lib. 4. c. 10.* & vallis circa hanc urbem in qua Gigantes olim cum diis conflixerunt. Phlegræi, *φλεγραῖοι*, campi duo fuerunt, alter in Græcia, à Phlegria Thessaliæ valle iuxta Pallenem, ubi Gigantes cum diis cõfixisse traduntur.

— *Calpurni Pars 11.*

Alter in Campania propè Cumas, in quo Hercules cum his prælium commisit. *Strab. lib. 5.* Fortunatus erat & campus nomine Phlegreus, in quo res à Gigantibus gestas fabulæ divulgant, nullam aliam ob causam (ut credi fas est) quàm quod terra ipsa tuapte virtute præliorū conciliatrix esset. Theagenes vero & Eudoxus, qui ad historicam fidem pugnam hanc conantur reducere, Pallenem (inquunt) quæ veteri nomine Phlegria vocabatur, homines tenent, quibus immanitas & superbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos incunte prælium Hercule fulmina de cælo missa sunt, donec ij fugere coacti sunt, atque ingenti victoria superati. Ex hac re rumor in vulgus ortus, Gigantes bellum diis movisse. *Silvius lib. 12.* Tradunt Herculeam prostratos mole Gigantes Teileurem iniectam quater, & spiramine anhelo Toreri latè campos, quotiesque minantur Rumpere campagem impositam, & pallefcere cælum. Id autem ideo fictum est, quoniam ea regio tota sulphure plurimo scæter. Hinc fit ut ventorum impulsu excitetur passim ignis: qui quum exitum è cavernis natura experat, dum luëtur assidue, terram tandem quatit & commovet, exuritque frequenter, unde & nomen sortitur. *Φλέγρα* enim Græcè exurere, ardeique significat.

Phlegreus, *Φλεγραῖος*. Vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, apud Ovid. *12. Metam.*

Phlegyas, *Φλεγύας*, Martis filius, rex Lapitharum in Thessalia pater Ixionis, & Coronidis nymphæ, quam quum ab Apolline vitiatam sensisset, confestim ira percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus ipsum sagittis interfectum ad inferos detulit, ubi hæc pœna afficitur, ut sub ingenti saxo iuinam minitante sedens semper, illud casurum suspicetur & timeat. Phlegyæ item populi sunt insularum Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati. Hi cum sacilegi essent, deosque & homines spernerent, ab irato Neptuno immenso diluvio submersi sunt quorum apud inferos meminit Virg. *Æneid. lib. 9.*

— *sedes, æternamque sedebit*
Infelix Theseus, Phlegyasque miserimus omnes
Admonet, & magna testatur voce per umbras,
Discite iustitiam moniti, & non temnere divos.

Phlëös, *φίλη φλέω*, Dioscoridi, herba est caulem habens aculeatum, & folium hispidum, quam nonnulli stæben appellant. Auctor Plinius *lib. 20. cap. 15.* Hermol. *in Diosc. l. 4. cap. 14.* indicat Phleon dictam *δὲ τὸ Φλίω*, quod est fecundum esse, quod in Orchomenio lacu copiosissimè proveniat.

Phlius, vrbs, *Φλίω*, vrbs in medio Sicyonij, Argivique agri, ubi religiosissimè colebatur Hebe. Auctor Strab. *l. 8.* Oppidi huius incolæ Phliutij, Phliusij, & Phliasij dicuntur: regioque circumjecta, Phlasiæ, antea Eethryæa dicta, teste eodem Strab. loco iam citato.

Phlogosis, *φλόγωσις*, ardor, à *φλόγω* inflammo.

Phlomes, *Φλόμος*, verbascum herba, qua pro Ellychniis utuntur: lucernaria.

Phlox, *φλόξ*, floris genus, solo placens colore, odoris profusus expersita dictam, ut suspicor, à colore flammæ, quam Græci *φλόξ* appellant. Plin. *lib. 21. c. 10.* Colore tantummodo placet Iovis floris, odor abest, sicut & ille qui Græcè *φλόξ* vocatur.

Phlyæne, *φλυαῖνα*. GAL. *Boutons*. ITAL. *Bitorzoli*. GERM. *Bulzen oder porpelen in denen wasser oder ceter wachst*. HIS. *Postillas*. ANGL. *Flids fier or blisters*. Ustulæ sunt maiores, pallidæ, lividæ, aut nigre, aut alterius coloris à naturali recedentes, humorem in se continentes, quæ ubi rumpuntur, infra carum quædam exulcerata apparent. Gignuntur autem vel ex igni, vel ex frigore, vel ex medicamentis: ut tradit Cels. *lib. 5. c. 28.* dictæ Phlyctænæ, *δὲ τὸ Φλυζών*, quod est bullire, sive bullas facere.

Phoba, *φόβη*, coma propriè leonis, juba, à *φόβω*, terreo: deinde est pannicula, jubatus culmus.

Phobetonis, *φωβήτων*, filius Somni, apud Ovid. *11. Metam.*

— *at alter*
Fit fera, sit volucris, sit longo corpore serpens:
Hunc Icelon superi, mortale Phobetora vulgus
Nominat.

Dictus est Phobeton à Græcis *φῶβος*, id est, pertretrefacere: Icelos autem, quia omnium animantium formam inducere possit, est enim *ἰκλω*, similis.

Phocæ, *φώκαι*, Bellua marina, corio & pilis tecta, per somnum mugiens. Vnde & vitulus marinus appellatur. Coit Canum more, partitque in terra terrestrium animalium ritu. Virg. *lib. 4. Georg.*

— *Et turpes pascit sub gurgite phocæ.*

Ovid. *Ep. 10.* *Magnos in litore phocæ.*

Plin. *lib. 9. cap. 7.* Et vituli marini, quos vocant phocas, spirant, & dormiunt in terra.

Phocæ, Phocarum, Insulæ sunt Cretæ adiacentes, ut ait Plin. *lib. 4. c. 13.*

Phocæa, *φώκαια*, vrbs Ionæ, Atheniensium colonia, teste Strabone *lib. 14.* unde profecti sunt, qui Massiliam apud Gallos non procul à Rhodano condiderunt. Dicta Phocæa, quod vituli marini magno numero apparuissent urbem condentibus. Est etiã Caria Phocæa, monti mycalæ appositæ: ab hac Phocæenses, *φωκαῖοι*, ut à Græcorum Phocidæ.

Phocenses, *φωκαῖοι*. Ab utraq; Phocæicus, ca, cum, ut Murex Phocæicus, Litrus Phocæicum.

Phocæi, *φωκαῖοι*, Ionæ populi, qui assiduis persarum bellis exagitati communi consensu patriam reliquerunt, diisque execrationibus se devoverunt, si quando eodè redire conarentur. Varia deinde fortuna usi, tandem in Galliam delati sunt, ubi Massiliam condiderunt. Hor.

— *Nulla sit hac porior sententia Phocarum*
Voluit profugis, execrata civitas.

Vide Erasmus in Proverbio, Phocensium execratio.

Phocæna, *φώκαινα*, balæna, turis, ut vertit Gaza, piscis inter cætaros, à *φώκαι*.

Phocæus, id est, Pylades. Ovid. *Eleg. 4. lib. 1. Trist. & Eleg. 4. l. 4. ibidem.*

Phocæas, *φωκαῖος*, Romani Imperatoris, item celebri Grammatici nomen.

Phocæsiæ, *φωκαῖα*, insula in mari Ægeo ex adverso Atticæ, cuius meminit Plin. *lib. 4. cap. 12.*

Phōchæ, Φωχæ, urbs Bœotiz, ad sinum OEtæum : cuius meminit Ptol. lib. 3. cap. 15.

Phōcylidēs, Φωκυλίδης, Milesius philosophus æqualis Theognidis. Natus est quinquagesima nona Olympiade. Scripsit Heroicum carmen & Elegias, item paræneticum carmen, ex libris Sibyllinis, ut volunt decerptum. Vide Suidam.

Phōciōn, Φωκίων, civis Atheniensis tanta vitæ integritate, ut quum magnas sibi opes ex magistratibus, qui plurimi ei deferebantur, posset comparare, pauperissimum tamen permansit: unde & Φωκίων, hoc est, probi, sive frugi, cognomē invenit. Hic neque ridere, neque lacrymare ab ullo unquam est visus: & in concione quum quis dixisset, Cogitabundus videaris, ô Phociou. Rectè, inquit, coniecturas. Cogito enim quæ ratione aliquid de his detrahere possim, aut omittere quæ apud Atheniensem populum dicere decrevi. Huic quum legati philippi Macedonum regis ingentia munera offerrent, hortarenturque ut ea acciperet, admonerentque simul, quamvis ipse facillè his careret, liberis tamen eius esse necessaria, quibus difficile foret in summa paupertate ad paternam gloriam pervenire: Si mei, inquit, similes erunt, idem hic agellus alet illos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: si dissimiles, nolo meis impensis illorum ali, augereque luxuriam.

Phōciō, Φωκίων, exigua græciæ regio, sinui Crissæo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone parnaσσό que montibus incluta.

Phōcēnēs, huius incolæ dicuntur Φωκείς, à quibus nonnulli putant profectos esse Massiliæ conditores, non (ut alij existimant) à Phocensibus Ioniz populis. Cui etiam sententiæ non obscurè subscribit Plin. l. 3. c. 4. ubi Massiliam græcorum phocensium coloniam appellat, ad dicitur (ut videtur) Asiaticorum. Idem ostendit & Lucan. lib. 5. Massiliæque suæ donatur libera phocis.

Phōcūs, Φωκός, filius Æaci, cuius meminit Ovid. lib. 7. Metam.

Phōcūsā, Plin. lib. 4. c. 12. Insula una ex Sporadibus.

Phōebās, Φωβᾶς, Phœbi sacerdos: ita dicta, teste Servio, quod Phœbi numinis conceptu affatu fureret, & ageretur in Bacchantis imaginem. Sidonius, Nec sic intortum violatæ Phœbados ultrix In Danos fulmen iecit. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Tæque Mycenæo Phœbus amata duci. (i. Cassandra.)

Phœbe, Φωβή, splendida coma, tanquam subaudiatur ἡμῶν Φωβή est splendidus, purus.

Phœbē, Φωβή, Phœbi soror, hoc est, Diana, sive Luna, Virg. 2. Georg. vento semper rubet aurea Phœbe.

Ovid. 2. Metam.

Quanto splendidior quàm cætera sidera fulget
Lucifer, & quanto quàm Lucifer aurea Phœbe:
Tanto virginibus præstantior omnibus Herse Ibat.

Iaculatrix Phœbe, idem Epist. 19. Innupta Phœbe, idem 1. Metam. Nemoralis Phœbe. Stat. 1. Sylv.

Phœbus, Φωβός, Apollo, Iovis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus (quæ & ipsa Phœbe vocitata est) divinationis & sapientiæ Deus à Poëtis existimatus, & medicinz repertor. Dicitur Phœbus quasi Φωβός, id est, lux vitæ. Virg. 3. Eclog.

Et me Phœbus amat, Phœbo sua semper apud me
Munera sunt, &c.
Sive super terras Phœbus, seu currevet infra.

Tibull. lib. 4. Item, Vicinus Phœbo tenet arva, &c. Ibid.

Ipsa mihi non si præscribat carmina Phœbus.

Idem ibid.

At media est Phœbi semper subiecta calori. ibid.

Phœbūs, um, Φωβός, Virg. 3. Æneid.

Argolici clypei, aut Phœbea lampadis instar.

Phœmon lacus est Arcadiæ, de quo Ovid. 15. Metam.

Est lacus Arcadia, Phœmon dixere priores,
Ambiguus suspectus aquis, quas nocte timeto,
Nocte nocens pota, sine noxa luce bibuntur.

Phœnice, cynosura, ura minor, quæ, ut ait Manil. lib. 1.

judicio vincit

Maiorem Tyro. Pœnis hac certior auctor

Non apparentem pelago quarentibus orbem.

Phœnicēs, Φωνίκης, populis Syriæ, Iudæis contermini, quorum præcipuæ urbes fuerunt Tyrus & Sidon. Horum regio Phœnice, Φωνίκη, sive Phœnica appellatur, à Phœnice Neptuni & Libyes filio, ut Stephano placet. Cui opinioni etiam accedit Silius lib. 1.

Et qui longa dedit terris cognomina Phœnix.

Phœnices ingenij acumine plurimum valuerunt: quippe qui & litterarum & navigandi artis primi inventores extitisse putantur. Rursus ex Dionysio.

Phœnicum regio est, hi rubro gurgite quondam
Musa vere domum, primique per aquora velti
Lustravege salum, primi docuere carinis
Ferre caris orbis commercia: sidera primi
Servare poli.

Lucanus Item lib. 3.

Phœnices primi famosi (creditur) ausi
Mansuram rudibus vocem signare figuris.

Phœnissæ, Φωνισσά, Mulier ex Phœnice Syriæ regione: cuius masculinum est Phœnix. Virg. 1. Æneid.

Hinc Phœnissæ tenet Dido, blandisque moratur Vocibus.

Phœnicēs, a, um, Φωνίκης, genas coloris, qui alio nomine spadix appellatur, qualis in palmæ fructu apparet sole non admodum incocto, græci enim Φωνίξ, dactilos appellant. Cellius cap. 26. l. 2. à spadice separar. Quidam voluerunt Phœnicem colorem eundem esse cum purpūreo, à Phœnicibus populis dictam existimantes, apud quos præstantissima olim purpura tingebatur. Quorum opinioni quod minus assentiar, facit Plinij autoritas, manifestè Phœnicem colorem à purpūreo distinguentis, lib. 2. l. c. 23. Aut enim, inquit, Phœnicem habet florem, aut purpureum, aut lacteum.

Phœnice, Phœnicæa, Φωνίξ, Diosc. herba est quam Latini hordeum marinum appellant teste Plin. lib. 2. l. c. ult. Quidam hodie sterilem avenam vocitant.

Phœnicus, a, um, idem quod Phœniceus, a, um, Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. C. 12

Phœnicium phœnicio corio in vises pergulam.

Phœnicium, nomen meretricis, in Pseud. Plauti.

Phœnicobalanus, Φωνικόβάλανος. Palmæ Aegyptiæ fructus, præ maturitate nigrescens, vescentisque inebrians. Qui verò adhuc viridis ante maturitatem decerpitur, adipos appellatur. Plin. lib. 12. c. 22. Myrobalani similem in unguentis, proximumque usum habet palma in Agypto, quæ vocatur adipos, viridis, odore mali cotonei, nullo intus ligno. Colligitur autem paulò ante quàm incipiat maturefcere. Quod relinquitur, phœnicobalanus vocatur, & nigrescit, vescentisque inebriat.

Phœnicurus, Φωνίκευρος, avis à caudæ rubedine ita dicta, quæ hyberno tempore Eritachus appellatur Autor Plin. lib. 10. c. 29.

Phœnicopterus, Φωνικόπτερος, avis à pennarum rubedine dicta. Græci enim rubrum Φωνίκεος appellant, & alam πτερόν. Juvenal. Satyr. 11.

Et Scythica volucres, & Phœnicopterus ingens.

Avis huius lingua in præcipuis epularum deliciis erat olim apud Romanos Plin. lib. 10. cap. 48. Phœnicopteri linguam præcipui saporis esse Apicius docuit, nepotum omnium altissimus gurgis. Martial. lib. 13.

Dat mihi pennâ rubens nomen: sed lingua gulosis

Nostra placet, quid si garrula lingua foret?

Phœnicūsā, Φωνίκευσα, una ex Vulcaniis insulis, apud Plin. lib. 3. c. 9.

Phenigmus, Φωνίγμος, quasi dicas rubricatio, est medicamentum quod in corpore excitantur rubræ papulæ.

Phœnio, Φωνίς, herba anemone.

PHŒNIX, icis. Φωνίξ. GAL. Phenix. ITAL. Fenice. GERM. Phœnix. HIC. Fenix, ave unica en el mundo. ANG. Phenix. Avis esse dicitur in Oriente, à phœniceo pennarum colore dicta toto orbe celeberrima, in Arabia nascens. Aquilæ magnitudine, quæ annis sexcentis & sexaginta vivere dicitur. Plin. l. 10. c. 2. Æthiopes atque Indi discolors maximè, & inenarrabiles ferunt aves, & ante omnes nobilem Arabia phœnicem, haud scio an fabulosè, unum in toto orbe, nec magnopere visum. Aquilæ narrant magnitudine, auri fulgore circa colla, cætera purpureus, cæruleam roscais caudam pennis distinguentibus, cristis faciem caputque plumbeo apice honestante. Primus atque diligentissimus togatorum de eo prodidit Manilius, Senator ille maximus, nobilis doctrinis doctore nullo: neminem extitisse qui viderit vescentem: sacrum in Arabia Soli esse: vivere annos DCCLX. senescentem casta thurisque furculis construere nidum, replere odoribus, & super emori. Ex ossibus deinde & medullis eius nasci primò ceu vermiculum, inde fieri pulum, principioque iusta funeri prioris reddere, & totum deserere nidum prope Pachaïam in Solis urbem, & in ara ibi deponere. In hac significatione quidam volunt Phœnix esse dubij generis: melius tamen dixeris esse mascul. Nam foeminimo genere rarissimè legitur, idque non nisi figuratè, respiciendo ad genus superioris avis. Est item Phœnix. Thessaliæ, fluvius in Alopum influens: cuius meminerunt Plin. lib. 4. c. 8. & Strab. lib. 9. Phœnix præterea gentile nomen est, cum significans qui è Phœnicia maritima Syriæ regione ortum traxit: de quo vide paulò ante in dictione Phœnices. Arbor item illa nobilis quam Latini palmam appellant, Græco nomine Phœnix dicitur. Phœnix instrumentum musicum à Phœnicibus inventum. Phœnix item nomen proprium præceptoris Achillis, qui quum matris hortatu cum patris concubina rem habuisset, Diris impetratus à patre relicta Helladè, in Thessaliam sese contulit ad Peleum regem qui illi Dolopum procuracionem commisit, filiumque Achillem in disciplinam tradidit: quem etiam ad bellum Troianum comitatus est, ut ipse narrat apud Homer. lib. 1. Iliad.

Phōlēgandōs, Φωλέγανδρος, insula est una Sporadam, quam Aratus propter asperitatem ferream vocat. Steph. nomen accepisse tradit à Pholegandio Minois filio.

Phollis, Φόλλης, obolus. Vide Follis.

Phōlōē, Φολοή, mons Arcadiæ sylvofus, oppidum habens eiusdem nominis teste Plin. lib. 4. c. 6. Lucan. lib. 7.

Scilicet ipse petat Pholoen petet ignibus OEtam.

Phōlūs, Φόλος, fuit unus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, Hic Herculeum suscepit hospitio, quum ad expugnandos Centauros pergeret: & tandem in nuptiis Pirithoi, orto prælio inter Lapithas, & Centauros occubuit, Lucan.

Hospes & Alcida magni, Phole.

Virg. lib. 2. Georg.

Bacchus & ad culpam causas dedit, ille furrentes

Centaurus letho domuit, Rhetumque Pholumque.

Phōnascūs, Φωνασκός. Dicitio est græca, qua significatur vocis pronuntiationisque magister, & moderator. Quint. lib. 1. Sed cura non eadem oratoribus quæ phonascis, Suet. de Augusto, Pronuntiabat dulci, & proprio quodam oris sono, dabatque assidue phanasco operam. Is enim vocem intorquere, remittere, lenite, exasperare docebat: quod artis genus græci etiam Φωνασκία appellarunt. Idem in Neron. c. 25.

Phōnōs, Φωνός, herba eadem quæ attractilis ita dicta ab eò quod sanguineum fundat succum. Autor. Plin. lib. 12. cap. 16.

PHORBAS, antis Φόρβας, Triopæ filius, Pater Ilionei troiani, unus ex comitibus Ænæ, qui quum in bello troiano, adversante etiam priamo, &c. sæpius in prælium descendisset, & multa egregia facinora edidisset, tandem à Menelao obruncatus est. Huius imagine assumpta Somnus Deus Palinurum decepit, ut Placet Virg. ad finem 5. Æneid. — puppie (inquit) Deus confedit in alta Phorbanti similis. Servius. Alius fuit Phorbis Argivorum rex. Alius item pastor Polybij Corinthiorum regis. Phorbis amatus ab Appolline. Plaut. in Num.

Phōrcus, vel Græco more Phorcys, aut etiam Phorcyn, cynos, Φωρκός, Φόρκω, filius Neptuni & Thoosæ nymphæ, rex Corsicæ & Sardiniz insularum: quem ab Atlante navali prælio victum, undaque obrutum, postea socij superstites in marinum Deum convertum dixere, eique divinos honores exhibuere. Virg. 5. Æneid.

Tritonisque citi, Phorcique exercitus omnis, &c.

Hic pater fuit Medusæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur, Ovid. 5. Metam. in partem Phorcynida transtulit illam. Hinc etiam

eriam deducitur aliud patronymicum fœm. Phœcyas, ydos, Propert. l. 3. Scilicet Persea Phœcyas ora manu.

Phœmion, φœμιων. Crotoniata, dux rei militaris peritissimus, qui Lacedæmonios duobus navalibus præliis superavit. Hujus meminit Theopomp. in Philippicis. Phœmion item dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco, qui Peloponnesios duobus maximis præliis affixit, Autor Thucid. lib. 2. Phœmion, Peripateticæ sectæ philosophus, quū apud Annibalem jam Carthagine expulsus, & in Asia exulans, aliquot horas de officio Imperatoris, deque omni re militari copiosissime dissemisset, interrogatus Annibal quid de eo sentiret, respondit, Multos se deliros senes vidisse: sed qui magis, quàm Phœmion deliraret, vidisse neminem. Neque mehercule injuria: quid enim aut arrogatius, aut loquacius fieri poterat, quàm Annibali, qui tot annos de imperio cum populo Romano omnium gentium victore certasset, Græcum hominem, qui nunquam hostem, nunquam castra vidisset, nullam denique minimam partem publici muneris attigisset, præcepta de re militari dare. De hoc vide Cic. de Orat. Phœmion, φœμιων, tegetes item ex juncis, & straminibus contextæ: apud Vlpian. l. 12. §. 12. D. de instrum. vel instrum. Ubi tamen Formiones legitur pervulgatō errore. Phormus, φœρμος. Sporta, corbis quia in ea aliquid phœratur, i. fertur. Est item Phormus, Syracusanus comicus Epicharmi contemporaneus Geloni tyranno familiaris, & filiorum ipsius altor. Docuit fabulas septem quas commemorat Athenæus.

Phœronæus, φœρωνεύς, per tres syllabas, filius fuit Inachi fluvij & Argivorum rex, qui initio dispersos populos in urbem coëgit, quam appellavit Argos Phœronicon.

Phœronis, φœρωνίδης, idis, patronymicum fœminium, quod Poëtæ usurpant pro Inche Inachi filia, & Phœronci sorore. Ovid. 1. Metam. Nec superbum rector mala tanta Phœronidos ultra Ferre potest.

Phœronis, φœρωνίδης, a, um, per quatuor syllabas, Stat. 2. Silv. Ipsi Phœronis quondam stabulata sub antris.

Phosphorus, φœσφορος. Stella matutina, quam Latini verbum ex verbo reddentes, Luciferum adjectivè appellant. Mart. lib. 8.

Phosphore reddo diem, quid gaudia nostra moraris? Der morgenstern. Sed substantivè per synecdochen est stella Venæris quæ lucem, id est, diem reducit.

Phœgmon, φœγγμων, insignis statuarij nomen, qui Olympiade LXXI. floruit teste Plin. lib. 4. c. 8.

Phœon, φœων, Rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus perve- nit quem quum de victus ratione interrogaret, respondit: Tantum vini bibo, quantum Soli sacrifico, quæ autem venando acquirō, pas- cuntur alij, mihi sat fuerit ipsa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus, multa mihi quæque ex arboribus nascentia, quas manus hæ plantaverunt, Philostratus in vita Apollonij.

Phœsis, φœσις, eloquentiæ corpus, inquit Quintil. lib. 10. c. 1. & dicendi modus. Dicta λῶν φœσις, quod est fari, & discurrere. Macer (inquit idē Quintilian) & Lucretius legendi quidem, sed non ut faciant phrasin.

Phœtia, φœτία contubernium, φœτιω contubernalis.

Phœnēs, φœνεις à Græcis vocantur, à Latinis præcordia, hoc est, septum transversum, quod & diaphragma ab illis appellatur: sive quod mentem (quam etiam τὸ φœνον nomine illi intelligunt) iis in partibus reside- re nonnulli ex veteribus existimant, sive quod diaphragmate in- flammato necesse sit, & mentem impediri, subsequente nimirum eo morbi genere, quem paræphrenitidem appellant medici.

Phœncis, idem quod phrenitis, sonat quidem phœnēs, tanquam sit à φœν, in: ute laborare. Sed neque hoc verbum Græcis est, neque illud verba. Fecerunt tamen Latini sive à φœν mens, sive à φœνις, mu- tato i, in e, & r in l.

Phœnētis, idis, φœνεις. GAL Phrenesie. ITAL. & HISP. Frenesia. GERM. Das hirnweiden/auf welchem die Taubsticht vnd vomwichtigkeit erfolget. ANG. The frensie. Morbus lædens mentem, & ad insaniam furorēque perducens: unde & nomen accepit. Nam mentem Græci φœν app- ellant. Fit autem ex inflammatione membranularum quas meningas vocant, idque vel à pallida bile, eaque levior est, vel à flava, eaque est vehementior: vel ab eadem valde adusta, quæ est omnium terribima ut docet Galen. lib. 3. de locis affectis. Phœnēs alio nomine appel- latur, pen. prod. Iuven. Satyr. 14. Quum furor haud dubius, quum sit manifesta phœnēs. Martial. lib. 4. Declamas in febrē Mathon: hanc esse Phœnēs. Si nescis, non es sanus, amice Mathon. Serenus mediam hujus dictionis syllabam corripuit, quem in hoc non imitabimur. Phœneticus appellatur qui hunc morbum patitur. Plin. lib. 10. c. 2. Sed & phœneticus auxiliatur cum lacte mulieis.

Phœxia, φœξία, urbs Peloponnesi triginta non amplius stadiis ab Olym- pia distans, alio nomine phæstus appellata.

Phœxius, a, um, gentile. φœξια Steph.

Phœnēs, prudentia, à φœνία sapio, mente valeo est enim φœν mens. φœνός. GAL. Prudence. ITA. Prudenza GERM. Jurstigkeit. H1s. Prudencia. ANG. Prudence. Cic. lib. 1. Offic. Príncipeque omnium virtutum est illa sapientia, quam Græci sophiam vocant. Prudentiam enim quam Græci φœνός dicunt, aliam quandam intelligimus, quæ est rerum expetendarum fugiendarumque scientia.

Phœnēsium, φœνίστιον, meretriculæ nomen est apud Plaut. Latine pru- dentulam sonat.

Phœrarchus, φœράρχος, vel φœράρχος, qui præsidariæ cohorti præest, castelli præfectus.

Phrygia, φρυγία, minoris Asiæ regio, Caria, Lydia, Mysia, & Bithyniæ finitima, quarum omnium fines ita coeunt, ut non faciliè possint dis- tinguui, teste Strab. lib. 13. Dicta est autem Phrygia (ut idem Strab. non uno loco indicat) à Phrygibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Phryges dicebantur. Quidam duplicem faciunt Phrygiam, ma- jorem, in Galatiam vergentem: & minorem, Epicteton cognomina- tam. In hac est Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluvius. Ex Phry- gia orta est Sybilla cognomento Phrygia, cujus nomine circumfer- tur illud de supremo judicio vaticinium: Tuba de caelo vocem luctuosam emittet, Tarsareum chaos ostendet depiscens terra. Veniens ad tribunal Dei reges omnes. Calepini Pars 11.

Deus ipse judicabit simul pios & impios. Tunc demum impios in ignem & tenebras mittet. Qui autem pietatem tenent, iterum vivent.

Phryx, φρυξ, qui est ex Phrygia. Cic. pro Flac. Asia vestra constat, opinor, Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Verum igitur nosti: um est, ad vestrum hoc proverbium. Phrygem plagis fieri meliorem? Ovid. 13. Metam.

Quisq; cruore sæpè Phrygem maduit.

¶ Serò sapiunt Phryges, proverbium in eos dici solitum, quos stultè factorum seipò poenitet. Vide Erasmi adagia. Fœmininum ejus est Phrygia φρυγία Steph. Viug. 9. Aeneid.

O verè Phrygia, neque enim Phryges.

Phrygiōēs. GAL. Brodenrs. ANG. Dyeavers of blosh of bandkin. Qui pingunt acu, vel qui vestes auro intexunt. Phryges enim primi inve- nerunt talē texturā φρυγία. Plin. l. 4. c. 48. Pictas vestes jam apud Ho- merum fuisse video, unde narræ triumphales. Acu facere Idei Phryges invenerunt, ideòq; Phrygiones appellati sunt. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Stat fullo, Phrygio, auifex. Idem Men. sc. 4. a. 2. Pallam ad Phrygiōē defe- ras, ut reconcinnetur. Ibid. sc. 4. a. 2. Pallam ad Phrygiōnem ferre, con- fecto prandio. Ibid. sc. Potin. & sc. 1. a. 4. Ad Phrygiōnem redi, & pal- lam refer Ibid. sc. 2. a. 4. Vide Servium in 3. Aeneid.

Phrygiūs, a, um, adject. φρυγιός, quicquid è Phrygia est. Cic. Pro Rose. Amer. Quis ibi non est vulneratus fetto Phrygio? Phrygius lapis, λίθος φρυγιός, Gleba est pumicosa, teste Plin. lib. 36. cap. 19. tingendis vestibus utilis. Phrygius lapis (inquit) gentis nomen habet. Est autem gleba pumicosa, vitur antè vino perfusus, statūque sōllibus donec rufescat: ac rursus dulci vino restinguitur: & hoc trinis vicibus, tin- gendis vestibus tantūna utilis. Phrygia vestis picta acu; cujus artifi- ces phrygiones appellantur. Hujus vestis meminit Virg. lib. 9. Vobis picta croco, & fulgenti murice vestis.

Item eodem.

O verè Phrygia, neque enim Phryges.

Nonius, Phrygiæ vestes barbaricæ dictæ. Vide Barbaricus Ovid. 13. Metam.

Nec comes hic Phrygiæ unquam venisset ad arcus.

Idem ibidem.

Rapui Phrygia signum penetrabile Minerva.

Phrygiānus, a, um, quod Phrygiōnum opera confectum est, ut phrygiānæ vestes, hoc est, acu pictæ Plin. lib. 8. c. 48. Togas raras, phrygiānæque D. Augusti novissimis temporibus coepisse, scribit Fenestella, Phrygenda, lusus genus, in quo fabis tostis, sed frixis urebantur. He- lych.

Phrycæ, φρυκία, nobilis Athenis meretrix fuit: quæ quum impietatis accu- saretur, & summo opere jam periclitaretur, diducta manu tunica nuda- toque judicibus candidissimo pectore, omni periculo est liberata, Autor Aristot. Rhet. lib. 1. Quint. lib. 2. c. 15.

Phrynichus, φρυνηχος, Atheniensis tragicus, Thespiadis discipulus, qui primus personam fœminæ protulit in scenam, & tetrametrum re- perit. Eilium habuit Polyphradmonem poëtam, & ipsum tragicum. Docuit tragedias novem. ¶ Alter item Atheniensis comicus inter secundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam unam. ¶ Tertius ejusdem nominis Bithynicus sophista, qui scripsit de Atticis dictio- nibus. Autor Suid.

Phrynion, φρυγιων. Heba quæ eadem dicitur paronychia, ita dicta quod τὰς φρυγιων, hoc est, rubetis advesetur. Autor Plin. lib. 25. c. 10.

Phrynus, φρυγίος, Citharædus nobilis fuit, patria Mitylenæus, discipu- lus Aristoclidis, qui genus suum ad Terpandrum referebat. Hic primus Athenis visus est citharædus, Callia summum magistratum gerente. Vide plura de hoc apud Suid.

Phrynos, φρυγίος. A Græcis ranæ genus appellatur omnium maximum in vepribus tantum vivens: unde & tuberam Latini appellant. Plin. lib. 32. c. 3. Sunt quæ in vepribus tantum vivunt, ob id ruberatum nomi- ne, (ut diximus) quas Græci phrynos vocant, grandissimæ cunctarum, geminis veluti cornibus, plenæ veneficiorum.

Phryxus, φρυξ, Athamantis ex Nephelæ filius, qui quum nocturnales insidias ferre non posset, unâ cum Helle sorore profugit, acceptoque à patrie ariete cui vellus erat aureum, eoque consensu, quum in Asiâ trajicere vellent, Helle puellari timore exterrita, decidit in mare, quod ex ejus nomine Hellepontus appellatur: Phryxus verò incolumis in Colchidem pervenit ad regem Eten, ubi arietem Iovi, vel, ut aliis placet, Marti immolavit, vellusque illud aureum in templo sus- pendit, quod postea Iason Medææ ope adjutus, abstulit. Arietis verò in- ter sidera locatus, pristinam effigiem tenuit, qui à Phryxo Phryxeus appellatur, media longa Ovid. lib. 7. Metam.

Dumque adeunt regem, Phryxæque vellera poscunt.

Phthia, φθία, civitas Thessaliæ, Achillis patria. Catull. de com. Beren. Progenies Phthia clara supervehitur.

Phthius, φθιος, & Phthiota, φθιότης, qui Phthiam incolit. Ovid. 1. Epist. Bisid.

Quam sine me Phthia canescant aquora remis;

Et videam puppes ire relicta tuas.

Phthiotis, φθιότης, sive Phthiotia, tiæ, una ex quatuor Thessaliæ par- tibus in Austrum vergens. Strab. l. 9. Cæterum Phthiotia tractum continet Australem ad OEtam, à sinu Maliaco, & Pelagico usque ad Dolopiam, oriamque Pindi protensum. In latitudinem verò porre- ctum usque ad Pharsalam, planaque Thessalica. Hinc adjectivum Phthioticus, φθιότης Catull. Argon. Epigr. 59. Deseritur Scyros lin- quant Phthiotica Tempe.

Phthiāsīs, φθιασις, morbus est pedicularis, in quo pediculi acerva- tim per cutem erumpunt. τὰς φθιασις, quos & pedes, & pediculos vocamus. Plin. lib. 20. c. 1. Sic & contra phthiasin bibitur & hydropi- ses. Vide Pedicularis in Pedes, pedum. De eo morbo, & iis, qui eo in- terierunt, Plutarch. in Sylla.

Phthiōphāgi, φθιοφάγοι, dicti sunt populi, à tenuitate victus, quasi pediculis vescantur. Hi sunt juxta Pontum Euxinam. Plin. lib. 6. c. 4. Strab. lib. 10. & 11.

Phthirotanon, φθιροτόνος, herba pedicularis, vel peduncularia, ut Mar- cellus habet.

Phthiophagus, φθιτοφάγος qui pediculos edit.
Phthiophagi, gens Ponti, à sordibus dicta.
Phthiſis, extenuatio, imminutio. In specie tabes, hoc est, extenuatio totius corporis cum febre parva, propter pulmonis ulcera insanibilia. *φθίσις*. GAL. *Vicération des poulmons, phthiſie*. GER. *Die schweinsucht*. HISP. *La tística*. ANG. *Ulceration of the lounes*. Morbus est totum corpus extenuans proveniens ex ulcere pulmonis à pituita potissimum generata, quæ à capite delapsa, in pulmonibus computruit. Quanquam interdum & ex proprio pulmonis affectu originem trahat, maximè quidem ex vasis diruptione post sputum sanguinis non conglutinata: quod mali genus Græci usitatus Phthoëa φθόη vocant: definiuntque esse totius corporis, cum parva febre extenuationem, pulmonis insanabilia ulcera consequentem. Hoc morbo Theopompum laborasse, & ab Aesclepiade curatum tradunt. Sæpenumero tamen phthiſim pro phthoë positam invenimus: ut apud Columell. lib. 6. cap. 14. Est & illa gravis perniciosa, quam pulmones exulcerentur inde tussis & macies, & ad ultimum Phthiſis invadit. Corripit autem hoc nomen priorem syllabam. Iuven. Satyr. 13.
Et phthiſis, & vomica putres, & dimidium crui.
 Qui hunc morbum patiuntur, phthiſici, φθιſικὸι appellantur. In oculo item phthiſim appellant, pupillæ constrictionem, quam scilicet oculi tabes pupillam contrahit atque angustiore efficit. Definitiones quæ Galeni nomine circumferuntur, phthiſios nomine omnem corporis extenuationem maciemque complectuntur, à verbo φθίνω, quod propriè dicitur de plantis aliisque sensim pereuntibus.
Phthoë, es. φθόη, corporis totius extenuatio cum exigua febre, incurabilia pulmonis ulcera consequens. Hanc nonnulli, minus tamen propriè phthiſim appellant.
Phthongus, φθόνος. GAL. *Son*. ITA. *Suono*. GERM. *Ein thon*. HISP. *La voz ó sono y sonido*. ANGL. *A sound*. Idem quod sonus, & vox inarticulata: à verbo φθίζω, quod est sonum & vocem edo, in musica autem phthongus dicitur, soni eujuspiam unus, & idem tenor: ut in cithara certi alicujus nervi strepitus semper sui similis, Sever. lib. 1. cap. 8. Phthongum definit casum vocis μελωδία, id est, aptum melo in unam intentionem. Alij harmoniæ minimam partem. Nam quemadmodum unitas numeri ita phthongus consonantiæ principium est. Ex his facile intelligi potest locus Plin. lib. 2. c. 22. ubi de siderum musica loquens ex Pythagoræ sententia ait Saturnum dorio moveri, Iovem phrygiò, Mercurium vero phthongo, hoc est, eodem semper & æquabili soni tenore.
Phthora, φθώρα, est corruptio. Hinc.
Phthora, herba quædam in Alpibus & Allobrogum Helvetiorumque montibus: apud Valdenses frequens.
Phthoria, sunt medicamenta quibus medici utuntur abigendis infantibus in utero enectis: quæ ecbolia quoque dicuntur, id est, ejectiona. Plinius de scammone vino, lib. 14. cap. 16. Hoc vinum, inquit, phthorium vocant, quoniam abortus facit. Sic enim in antiquis exemplaribus legitur manuscriptis, licet in impressis estromactium legatur, verbum subdicitum.
Phthūris, φθούρις, Æthiopiæ oppidum, unum ex iisque C. Petronius, quum ab Augusto Ægypto præfectus esset, expugnavit. Autor Plin. lib. 6. cap. 29.
Phū, φῦ, vocant aliqui nardon agrion, sive criticum, folio oleris atri, caule cubitali, geniculato, in purpura albicante, radice obliqua, villosaque & imitante avium pedes. Diosc. lib. 1. Plin. lib. 12. cap. 12. Officinæ Valerianam majorem nominant.
Phuca, potionis genus.
Phucus marinus, alga. H. P.
Phurnita, urbs Libyæ: cives Phurnitani. Steph.
Phurnythēi, populi Mauritanæ, quorum originem refert Iosephus ad Phuth, filium Cham, filij Noë.
Phuy, item fu fu, interjectio, quo aliquid putoris nos averfari significamus.
Phy, interjectio, mirantis est, teste Donat. Terent. in Adelph. Phy domi habuit unde discere. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 5. Phy, in malam crucem. (Interjectio aspirantis odorem tertium.)
Phycitēs, φυκίτης, gemma algæ colorem habens. Plin. lib. ult. c. 10.
Phycōs, thalassium, φυκός θαλάσσιος, Latine fucus marinus, herba est similis lactucæ, quæ conchyliis subtegitur. Tria ejus sunt genera: latum & alterum longius, quadantenus rubens: tertium crispis foliis, quo in Creta vestes tinguntur. Hæc Plin. lib. 26. c. 10.
Phycis, fœminini generis, φυκίς, piscis est verno tempore varius, reliquis anni partibus candidus, ex alga nidificans, & in nido ova pariens. Autor Plin. lib. 9. c. 26.
Phicœle, hodie Cervia, V. E. sub A. Ravennate.
Phycūs, euntis, φυκός, Libyæ, Cyrenicæ promontorium, quam longissime in mare excurrans, ex adverso Tænari Laconiæ, ut scribit Strab. lib. 17.
Phycūſſæ, φυκῦſſαι, insulæ Libyæ adjacentes, ita dictæ ab algæ copia, quæ φύκος, à Græcis appellatur. Autor Steph.
Phygerhlōn, φύγερλον, est (ut inquit Corn. Cels. lib. 5. c. 28.) tumor non altus, latus, durus, in quo quiddam pustulæ simile est, cum dolore, distensionèque vehementi, majorèque quam pro magnitudine tumoris: interdum etiam cum febricula, tardè maturescens, neque magnopere in pus se convertens. Latini panum vocant.
Phylacā, φυλακία ANGL. *A garde, a gyle*. Locus custodiæ, carcer. Plaut. in Capt. sc. 5. a. 3. Illinc est abductus recta in phylacam ut dignus est, à verbo Græco φυλάττω, custodio.
Phylacistā, φυλακίτης. ANGL. *A gayleur or keeper of the prisoners*. Carceris carcer, vel licet, cujus officium est nocentes comprehendere, & in carcerem abipere, δειφ φυλακίτης, quod est ad carcerem trahere. Plaut. in Aulul. lib. 5. a. 3. Trescenti cum stant phylacistæ in atrijs. (nobis vatores, ut creditores solent.) Malè autem in aliis editionibus scriptum hinc, Constant, uno verbo, pro, cum stant.
Phylacē, φυλάκη, oppidum est Phthoëdis regionis Thessaliæ, cujus meminuit & Homerus in Catalogo, Οἰὸ' αἶχαι φυλάκη κ' Πύρραστο

αυθιούται. In hoc proteſtilaus regnavit, unde phylacides cognominatus est & Laodamia ejusdem uxori phylaccia. Ovid. de Arte, *Phylacides aberat Laodamia tuus*.
 Vbi poëta primam produxit, contra primitivi naturam. Idem de Ponto, *Vi vivat fama conjunx Phylaccia, cuius &c.*
Phylactēium, φυλάκτηριον, hoc est, à custodiendo, asservando, sive tucudo deducta, significat; antidotum quo nos adversus venena tuemur & præmuniamus: nonnunquam significat locum custodiæ destinatum. Hoc etiam nomine dicebantur Phariseorum tabulæ, sive membranæ, Decalogi præcepta inscripta habentes: quas illi & fronti & brachijs affigebant, ut eorum oculis nunquam non obversarentur. Erasm. in Masthaum, pharisei quò viderentur admodum observantes legis, scribebant Decalogum in membranæ, seu duobus voluminibus, quorum alterum fronti coronæ vice circumponēbant, alterum brachio, ut sive quò manum porrigerent, essent in conspectu: sive quo caput movissent, ob oculos essent. Hunc morem testatur Hieronymus, ad suam usque ætatem durasse apud Judæos, Persas, & Babylonios: atque eos qui id facerēt, apud illos habitos ceu religiosos, quia sic præstarent id quod Deus jubet per Moſen, servari præcepta sua. Hæc tenus Erasmus.
Phylacti, mag. Stratus Cumanorum. Rh.
Phylacteria, φυλακία herba.
Phylarchus, φυλάρχος. Ordinis, sive dignitatis nomen in equestri militia. Erat enim equitatus divisus in classes quasdam, quas illi φυλάξες appellabant: quibus qui præerant, phylarchi appellabantur. Omnes autem uni parebant Hipparcho, hoc est, equitatus totius profectio: quem Latini sub dictatore universo exercitui imperante magistrum equitum appellabant. Fuit item proprium nomen Historici cujusdam Atheniensis, sive Sycionij, aut, ut alij malunt, Naucratiæ, qui Pythi Epitotæ bellum adversus peloponnesios libris xxxiii. conscripsit, item alia complura, quæ recensentur à Suida.
Phyleus, φυλεύς, Iovis filius, & pater Megetis viri fortissimi, qui in bello Troiano præfuit Dulichiis, Echinadumque insularum incolis. Vide Homer. in Catalogo navium.
Phyllandron, in palustribus nascens herba.
Phyllanthēs, φυλλάνθης, herba est ex genere aculeatarum, sed mitioribus aculeis, ab radice tantum foliata. Sic eam nominat. Plin. lib. 21. c. 16.
Phyllanthion, φυλλάνθιον, cognomento dyticon, herba est Democrito, purpuram tingentibus utilis. Vide Hermod. in Caroll.
Phyllira, vide Philyra.
Phyllis, nomen Lycurgi Thracum regis filia, quæ Demophoonta Thesi filium ex Troiano bello redeuntem, hospitio lectòque excepit, accepta prius ab eo fide, se domi compositis rebus uxorem ab eo ductum in profectus itaque Demophoon, quum ultra statutum tempus variis distinctis negotiis in patria detineretur, Phyllis & amoris impatientia, & doloris impulsu, quòd se speratam esse crederet, laqueo vitam suavit, inde conversa in arbore amygdalum sine foliis fertur. Postea reversus Demophoon, cognita re, ejus amplexus est truncum qui (velut sponsa sentiret adventum) folia emisit. Ita postea phylla sunt dicta à phyllide, quæ ante petala dicebantur. Est & Phyllis, φυλλίς, amnis Bithiniæ, teste Steph. à quo phyllis, φυλλίς, phyllieusque φυλλίς dicuntur.
Phyllis, φυλλίς, herba est foliis lapathi, longioribus tamen adalioribusque, modò senis, modò septem, interius laevis, averfa parte quosdam quasi vermiculos appendentes referentibus: vulgò lingua cervina, Hirschzunge. Apuleio Radiolus, Dioscorides à quibusdam Lapathon agrion, id est, runcem agristem vocari tradit.
Phyllon, φύλλον, spina est sine caule, sine flore, sine echino, foliis longis, aculeatis, & lactucæ similibus. Aliis nominibus polygonaton appellatur. M. Leucacantha. Plin. lib. 22. c. 16.
Phyllus, li, φύλλος, sive phyllus untis, φύλλος Steph. Oppidum Thessaliæ, in tractu Phthiotidis: à quo Apollo phylleus cognominatus est. Autor Strab. lib. 9.
Phylurā, φιλύρα, vide Philyra. sic enim scribendum.
Phymata, φύματα, phlegmonæ hoc est, inflammationes laxarum partium, teste Galen. lib. 2. Methodi. Phymata animal, ut inquit Aelianus, in quod si quis oculos intendat, ab eoque inspicatur, in pallorem maciemque incidit, idque diebus non paucis.
Phycanon Ammoniacum pingue resinofum.
Phyſa, φύσα, piscis quidam ex genere testaceorum, Nilo fluvio peculiaris, teste Strab. lib. ult.
Physalis, φυσάλις, vesicaria herba.
Phyſcūs, φύσκος, Fiesco. Caria oppidum è regione Rhodi insulæ: cujus meminuit. Strab. lib. 14. Steph. aliam ejusdem nominis urbem collocat in Locride, quam dictam vult à Phyſco Ætoli filio, nepote Amphycionis, pronepote Deucalionis.
Physema, bullarum modò inanis conceptus in margaritarum conchis concharum abortus.
Physētēr, is, φυσήτης, bellua marina admirabili magnitudine, quæ aquam faucibus haustam tanta copia in altum efflat, ut veluti densissimus quidam imber decidens, conspectum circumquaque eripiat. Vnde & physeter dictus est, παρά τὸ φυσῶν τὰ κύματα, hoc est, ab emovendis, aut afflandis fluctibus. Rufus ex Arato, anhelos physeteras proprio epirheto appellavit. Plin. lib. 9. cap. 4. Maximum animal in Indico Oceano pristis & balæna est: in Gallico Oceano physeter, ingentis columnæ modo se attollens, altioreque navium velis diluivem eructans. Hæc belluæ Nearchi classi in Arabiæ sinum naviganti, maximum terrorem incusserunt, quòd tantos expirarent nimbos, ut quæ posita ante pedes essent, videri non possent, donec à navigationis ductibus eductus Nearchus, tubarum clangore perterritos in profundum abegit.
PHYSIS, natura. φύσις GAL. *Nature*. ITA. *Natura*. GERM. *Die Natur*. HISP. *Naturaleza*. ANGL. *Nature*.
Physicus, a, um, naturalis, ad rerum naturam, & ad physicam pertinens. φύσις. GAL. *Naturel, appartenant à nature*. ITA. *Naturale, ch' appartiene alla natura*. GER. *Natürlich*. HISP. *Cosa perteneciente à la naturaleza*. ANGL. *Naturall belonging to nature*. Cic. 2. de divm. Quæro etiam si velim scribere quid, aut legere, aut canere, vel

vel fidibus aut geometricum quiddam, aut physicum, aut dialecticum explicare, somniumne expectandura sit. Ibid. Physica disputandi subtilitas. Idem 2. de nat. deor. Rationibus physicis constituere aliquid. Suarez in Metaphys. disp. xvi. i. hae summam habet: Causa.

I. Physica, vere ac realiter influens in effectum. Hoc modo & Deus est causa physica, dum creat: & Angelus, dum efficit motum vel in caelo, vel etiam in seipso: & intellectus, dum efficit intellectionem, & voluntas volitionem, &c. Hae duplicem potest habere agendi modum naturaliter scilicet seu necessariò, & liberè, vel contingenter.

II. Moraliter dupliciter dici potest: 1. quae liberè efficit, & hoc modo causa moralis non omnino distinguitur à physica generatim sumpta, sed distinguitur à physica naturaliter ac necessariò agente.

2. ut distinguitur omnino à physica: & dicitur quae per se non verè efficit, moraliter tamen ita se gerit, ut ei imputetur effectus. Unde est causa, non impediens, cum possit ac debeat applicans causam, per se inducens illam per consilium, preces, modum meriti, localem motum, ut cum quis applicat ignem domui, nam licet is sit causa per se physica illius motus, combustionis tamen solùm est causa per accidens.

Physicus, i. substantivum, qui physicen perdidicit, rerum naturalium investigator. & φυσικός. GAL. Physicien, qui entend les choses naturelles.

ITAL. Che intende le cose naturali, fisico. GER. Ein naturlândiger / ein weisendiger der geimnussen der natur. HISP. Fysico. ANGL. He that understandeth naturall things. Cic. 1. de nat. deor. Sed tu hoc physicè non vides, quàm blanda conciliatrix, & quàm sui sit, laeta natura Ibid. Non pudet igitur physicum, id est, speculatorem, venatorèque naturae, ab animis consuetudine imbutis petere testimonium veritatis. Idem 2. de divinatis. Quod video physicis placuisse: eisque maximè qui omne quod esset, unum esse dixerunt.

Physicè, vel Physicè, φυσικά, sc. επιστήμη, scientia naturalis, i. e. de rebus naturalibus, specialiter de corpore naturali: & plurali numero.

Physicè, orum, φυσικά, naturalia scilicet. φυσικά, vel μετεωρολογικά, studia. Cic. 1. de Orat. Oratorem ne physicorum quidem esse expectem volo. Idem 1. de finib. Epicurus in physicis quibus maximè gloriatur, totus alienus. ¶ In eadem significatione dicimus, physica, & φυσικά, praesertim pro disciplina ipsa naturali: nam pro opere eam pertractante usitatius neutro plurali utimur: unde physica Aristotelis, rectius dixeris, quàm physica. Cic. 1. Acad. Sed euitat, ut Latine loquar, nisi in eiusmodi verbis, ut Philosophiam, aut Rhetoricam, aut Physicam, aut Dialecticam appellem. Idem 3. de finib. Ad eas virtutes Dialecticam etiam adjungunt & Physicam.

Physicè, adverb. Naturaliter, physicorum more. & φυσικώς. GAL. Naturellement. ITA. & HISP. Naturalmente. GERM. Natürlich / nach weis der naturlichen Meysteren. ANGL. Naturally. Cicero 2. de nat. deorum. Eodè tempore illa quae à te physicè dicta sunt de vi ignea, deque eo calore, &c. Idem 1. de divinatis. Sed id quod physicè dicitur.

Physiognomía, & φυσιογνωμία, ars qua natura hominum ex corpore vultuque cognoscitur.

Physiognomon, i. vel Physiognomon, onis, φυσιογνώμων, qui hominum mores ex corpore, vultuque cognoscit. Cic. de Fato, Quid Socratem, nonne legimus quemadmodum notavit Zopyrus physiognomon, qui se profitebatur hominum mores, naturalique ex corpore, oculis, vultu, fronte perscrutare?

Physiologus, φυσιολόγος, qui de natura rerum, i. e. differit.

Physiologia, medicinae pars, corporis humani partes naturales, actiones, & animae facultates pertractans. Senert.

Physiología, φυσιολογία Rerum naturae inquisitio, disceptatio de rei cuiusvis natura. Cic. de nat. deor. Hunc tu censes primis, ut dicitur labris gustasse physiologiam, id est, naturae rationem, qui quicquam quoddam ortum sit, putet aeternum esse posse? Physiologus, φυσιολόγος, rerum naturae persecutor.

Phyteuma, herba, effigie Valerianae minimae, ita vocata, quasi foret ad amorem, ferendamque prolem apta.

Phyton, sive Phiton, vide Pythos.

Phytobasile, φυτοβάσιλα, apud Diosc. est inter nomina leotopodij tanquam singularis & regia planta. Ideo & ιδιοφυής.

P I

Piabilis, Piacularis, Piaculum, Piamen, Piator, Piatrix, vide Pio.

Pialia, πιάλια, oppidum Thessaliae supra Cercetium montem, Stephanus.

Piam, paragege serviens flexioni, ut in quispiam inspiant.

Pica, & quantvis feminum videatur à picus, longè tamen diversae significationis est. & πικρα. GAL. Un oiseau appellé pic. ITAL. Gaxza, gaxzuola. GERM. Ein auel oder Zegersten. HISP. La pega ó picara. ANGL. A pie birde. Nam avis est magnitudinis palumbae, alis vario colore & praesertim caeruleo depictis, humana imitans verba Martial. lib. 14.

Pica loquax certa dominum se voce saluta: Si mo non videas, esse negabis avem.

In has aves fabulantur Poetae mutatas esse Pieridas, indeque illis pristinam loquacitatem, humanaeque linguae studium remansisse. Ovid. 6. Metamorph.

Plangere dumque volunt per brachia mota levata: Aere pendebant nemorum convivia pica: Nunc quoque in alitibus saecundia prisca remansit, Rousaque garrulitas, studiūque immane loquendi.

¶ Est & alterum picæ genus, quod Plinius testatur sua aetate à Aegino Romano versus cerni coepisse, longa insigne cauda, & à Romanis variam appellatam fuisse. ¶ Pica etiam in gravidis dicitur perverfus absurdarum rerum appetitus, qui à Graecis quoque κίττις vocatur. Vide in dictione MALACIA.

Picatus, a, um, vide Pix.

Picea, & πίτεος. GAL. L'arbre d'où dogoutte la poix resine. ITAL. Pino del quale si cava la pece. GER. Ein Rot thannen. HISP. El pino de que se haze la pez. ANGL. A rosen tree vberof the rosen droppeth ont. Arbor est larici simillima, folio brevi tædæ proximo, crassiore tamen durioreque, ut cupressis, immortali virore: ad laricis vero comam colla-

to, rariore, sicciore, tenuioreque. Ramos habet statim à radice modicos velut brachia, lateribus inhaerentes: materiem vero abietis proximam. Fiequens in Alpibus Cottis visitur, fundens resinam thuri adeo similem, ut pro eo saepe fallat, odore non omnino ingiatio. Noces fert pineis similes, sed minores, ut & tota arbor pino humilior est graciliorque. Vide plura de hac arbore apud Plin. lib. 36. cap. 10. Theophr. lib. 3. c. 10. & Diosc. lib. 1. c. 86.

Piceastris, & πίτρος & πίτρα, picea sylvestris, Hispaniae familiaris, ex qua fit resina parum laudata. Plin. lib. 14. cap. 20. Fit è picea resina, in Hispania autem è Piceastris minimè laudata.

Picenum, & πικων, vulgò Marca d'Anona, Aconitana. ¶ Ein landschafft in Italia, die Anconitanisch marec ¶ Regio Italiae trans Apenninum ab ipsis montibus usque ad mare Adriaticum extensa, inter Æsim & Leasium fluvios, teste Strabone lib. 5. Hodie ab Ancona celeberrimo temporio Marchia Anconitana appellatur. Urbes habet praecipuas Pissaurum, Fanum fortunæ, Senam Gallicam, Viminum, Camerinum, Asculum, Anconam à Siraculanis Dionysij tyrannidem fugientibus conditam. Hujus populi Picentes & Piceni appellabantur, diversi à Picentis maris Tyrrheni accolis.

Picenus, a, um, & πικων, ut Ager Picenus, & Ollva Picena, apud Plin. lib. 15. cap. 3.

Picentes, ium, qui & piceni dicuntur, & πικων. Populi sunt in quinta regione Italiae, ad mare Adriaticum sita, Præutianis finitimi, à quibus Heluino amne dirimuntur, Plinius lib. 3. c. 16. Horum regio Picenum appellatur, olim uberrimè multitudinis quippe ex qua 600. l. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venisse dicuntur. Dicitur & Picentes, teste Strab. lib. 5. à pici Martij omine, qui in vexillis eorum è Sabinis (à quibus originem traxerunt) Asculum commigrantium dicitur infedisse.

Picentini, & πικωνίται, Populi sunt ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi, inter Surrentinum promontorium, & Silarum amnem incolentes, à Picentibus maris Adriatici accolis originem trahentes. Horum oppida faciunt Picentia & Surrentum. Vide Strab. lib. 5. & Plin. lib. 2. c. 5.

Picetion, & πικηται, Hippocrati est βάρβαρον phrygio idiomate.

Picus, Pico, vide Pinus.

Picras, & πικράς, est inter appellationes αιδρωάκας herbae, est enim ea πικρά i. e. amara.

Picris, idis, & πικρίς, (quasi amara, πικρά) Lactuca, vel cichorii agrestis genus, quod ita appellavere (ut inquit Ptol. lib. 19. c. 8.) cum exprobratione amaritudinis.

Picròcholi, & πικροχολοί, in quibus abundat flava bilis, quae amara esse consuevit. Hippocrates de ratione victus.

Pictacia peilegere, Lamprid. in Alexand. Severo.

Pictones, & πικτωνες, Galliae Aquitanicae populi, Ptol. lib. 2. c. 7. & Plin. lib. 4. c. 19. Vulgò Ceux de Poisson.

Pictoris, & Pictura, & Picturatus, vide pingo.

Picumnus, & πικωνός, avis eadem cum pico Martio, teste Nonio. Item deus quidam qui sacris Romanis adhibebatur. Æmilius Mater. in Theogonia.

Et nunc agrestes inter picumna habetur.

Picus, avis est exigua aduncis unguibus, Marti sacra existimata, unde Martium cognominatur. & πικωνόλαμπετης. GAL. Un oiseau appellé picvert, ou pic, ou piumart. ITAL. piccofo. GERM. Ein Specht, Baumhecker. HISP. El pico. ANGL. A little bird which seeketh the meat under the bark of trees. ¶ Hic felium more arbores subjectas ascendit, percussisque corticis sono pabulum subesse intelligit, Pullos in cavis arborum educat, cunicosque à pastoribus cavernae ori impactos, admodum herba quadam, expellit Plaut. Asin. sc. i. n. 2. Picus, Cornix est ab Æva. Item, Sed quid hoc quod picus ulnum tundit. (de Augustio.) Ovid. 3. Fast.

Martia picus avi gemino pro stipite pugnant.

Picus Martius à Latinis cultus. Plutarch. in Romul. ¶ Picus & Faunus victi à Numa, & qui, Plutarch. in Numa. ¶ Præterea picos. Romani veteres vocabant quos Graeci gryphas, belluas quadrupedes, aunitaque, visu & forma terribiles, corpore leonino, rostro, alis, pedibus, aquilis similes. Habitare in Hyperboreis montibus in Asia Scythia feruntur ubi aurum & gemmae nasci perhibentur, ibique tanta rabie in homines deservire, ut terram ipsam inhabitabilem faciant, quasi geniti esse videantur ad plecendam avaritiae temeritatem. Plaut. in Aulul. Picos divitiis qui aureos montes colunt, ego solus supero. Ita Non. c. 2. Plin. lib. 10. cap. 49. fabulosa existimat, quæcunque de gryphibus comæ morantur. ¶ Fuit &

Picus rex Latinorum, Fauni pater, Latini regis avus, auguriorum peritissimus, qui à Circe adamatus, quum ejus conjugium sperneret, mutatus fertur in avem sui nominis: quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hac ave usus est in auspiciis. Ovid. 13. Metam.

Picus in Ausonio proles Saturnia terris.

De hoc vide Servium 7. Æneid. in hunc Virg. locum;

Picus equum demitor: quem capta cupidine conjux

Aurea percussum virga, versumque venenis

Fecit avem Circe, sparsisque coloribus alas.

Pidites, & πιδίται, vir fuit Percofus, ab Ulyssæ, ut ait Hom. Iliad. 7. in bello Troiano interemptus.

Pieria, & πιερία, Regio in finibus Macedoniae, inter Axium & Aliaemoneum fluvios, quam Macedones pulsus indigenis occupaverunt. Vide Plin. lib. 4. cap. 12. & Strab. lib. 10. ¶ Hinc pierides Musæ, quod in pieria ex Iove & Mnemosynæ natae sunt, ut inquit Strab. ¶ Est item pieria Syriae Antiochenae urbs celeberrima, alio nomine Seleucia dicta. Autor Plin. lib. 5. cap. 21.

Piericus, a, um, ad Pieriam montem pertinet. Pierica pix, quam fundunt pieriae arbores.

Pieres, & πιερίαι, populi olim Macedoniae finitimi, inter Axium, & Aliaemoneum amnes quibus pulsus Macedones loca eorum occupaverunt. Horum meminit Plin. lib. 4. c. 10. & Strab. lib. 10.

Pierius, a, um, & πιερίος, ut Pierium carmen. Lucr. lib. 1. Chorus pierius, Ovid. ad Pisonem. Dies pierij quos inspidimus literarum studiis.

Stat. lib. 1. Syl. Via Pieria. Ovid. 2. de Pont.

Lucida Pieria tendu in astra via.

T. bull. lib. 4.

Nec tantum tibi Pierij tribuentur honores.

Pierus i. mons Theſſalix poſt Phetas atque in Macedoniam uſque protenſus. teſte Plin. lib. 4. cap. 8. In hoc monte quidam Muſas natas voluit atque in le Pieridas eſſe appellatas. Ovid. Eleg. 4. lib. 5. Trifl. Egi mollem in ſtudiis vitam, Pieridumque choro Ibid. Eleg. 1. Quæſque nulla niſi ſtudio eſt, pieridumque mora. Idem Eleg. 7. lib. 3. Trifl. Invenies, illam inter libros Pieridæſque ſuas. Idem Eleg. 9. lib. 4. Trifl.

Pierides viri. & ſua tela dabunt.

¶ Fuit pierus, æg. Macedo quidam prædives, qui ex Evippe uxore novem ſuſcepit filias: quæ Muſas ad certamen cantus provocare auſe, & ab illis ſuperatæ in totidem picas ſunt mutæ: unde poſtea Muſæ eorum nomen velut trophæum uſu pantes, pierides ſunt cognominatæ: quamvis alij à Pieria quæ eſt Macedoniæ regio, alij à piero Theſſaliæ monte, ſic dictas velint. Virg. Eclog. 8.

vos qua reſponderit Alpheſibæus

dicite Pierides, non omnia poſſumus omnes.

Piætas, atis eſt deb. tus cultus eiga Deum, patriam, & parentes, coſq; qui nobis parentum loco ſunt colendi. ἱερωπία. ἱερωπία. φιλοσοφία. GAL. Piété, religion, le devoir qu'on doit à Dieu premierement, & après à ſes pere & mere, enfans, & autres proches. ITAL. Pietà, culto debito verſo Dio, padre, madre, figliuoli GER. Gebührende ehrebetung vnd liebe gegen Gott inſonders demnach auch gegen vatter/mutter / vnd andere neben menſchen. Goites forcht/ fromkeit. HIS. piedad, religion y acatamiento de Dios, de padre y madre, de la patria. ANG. Pietie, godlines. ¶ Pietas (inquit Auguſtinus) propriè Dei cultus intelligi ſolet, quam Græci ἱερωπία vocant. Et ſic à Cicerone accipitur, quum inquit pro domo ſua. Nec eſt ulla erga deos pietas, niſi honeſta de numine eorum ac mente opinio, quum ex peti nihil ab iis quod ſit injuſtum, atque inhoneſtum, arbitrate. Plaut. Pſud. ſc. 3. a. 1. Non poteſt pietate obſiſti huic. Idem Curc. ſc. 2. a. 5. Pietas mea ſerva me, quando ego te ſervavi ſedulo: pietas oculis dolorem prohibet. Idem Ibid. ſc. 1. a. 5. Item Ovid. Eleg. 7. lib. 4. Trifl.

Cur tua ceſſavit pietas?

Plaut. Pſud. ſc. 3. a. 1. Pietas prohibet (fallere patrem) Ibid ſc. 1. a. 1. Pietatis cauſa ¶ Sumitur etiam latiùs (ut diximus) nomen pietatis, ut amorem complectatur filij erga parentes & propinquos, & civis erga patriam quæ communis omnium civium eſt parens. Cic. in ſumm. Scipion. Cole Pietatem, quæ quum ſit magna in parentibus & propinquis, tum in patria maxima eſt. ¶ Eſt autem pietas abſtractum ab adjectivo pius, quod propriè de eo dicitur qui Deum, patriam, parentes, & qui parentum loco ſunt juſto cultu proſequitur; X. Impietas, quæ ab injuſtitia ſic diſtingui ſolet, quòd illa in Deum, hæc dici in homines poteſt. Per illam contemplatione delinquitur: hæc opere & factis peccant. ¶ Pietas etiam à Romanis dea putata eſt: quæ ædem habuit Romæ in eo loco ubi poſtea Marcelli theatrum extructum eſt. Autor Plin. lib. 7. cap. 36.

Piſca, ſummitas natium. Vet. Voc. lege Pyga.

Pige, Græcè dicitur depreſſum nigella ortopta, genus vaſis.

Piis, a. um, propriè dicitur de eo qui Deum, patriam, & parentes, & eos qui parentum loco ſunt, juſto cultu proſequitur. ἱερωπία. ἱερωπία. ἱερωπία. GAL. Pieux, devot, religieux, qui rend le devoir à Dieu, ſes pere & mere, & autres prochains. ITAL. Pio, chi fa ſuo debito verſo Dio, padre & madre, come ſi appartiene. GER. Gottesfürchtg/ fromm/ der Gott vnn den menſchen gebührende pflicht ſeiſter. HIS. Pio, catholico, ANG. Godlie. ¶ Virg. 3. Georg. Dij meliora piis. Cic. 3. Offic. Ipi patriæ conducit pius habere cives in parentes. Ovid. 13. Metam.

Ma pia detinuit conyux, pia mater Achillem.

Idem Eleg. 4. lib. 4. Trifl.

Dubium eſt pius, an ſceleratus Orefles.

Plaut. Amphitr ſc. 1. a. 5. Piam & pudicam eſſe tuam uxorem ut ſcias.

Ovid. Eleg. 3. lib. 3.

Sentier officium mæſta favilla piium.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trifl. Et pia thura dedi. Et 4. Faſtor. Quòſque piium eſt adhibere Deos. Idem Eleg. 1. lib. 2. Trifl. Fálve piúmve puto. Idem Eleg. 5. lib. 3. Trifl. Gaude Mæque tui memorem, téque fuiſſe piium.

Sparſiſſent lacryma corpora noſtra pia,

idem Eleg. 3. lib. 4. Trifl. Iuſtum piúmque bellum. Suet. in Galba c. 10.

¶ Accipitur nonnunquam pius pro miti, leni, & miſericorde. Terent. in Hecyr. Pium ac pudicum ingenium narras Pamphili. ¶ Ex qua loquendi conſuetud. ne factum eſt ut & Deus ipſe dicatur pius, quem tamen Græci nullo ſuo ſermonis uſu ἱερωπία vocant: quamvis ἱερωπία pro miſericordia, illorum etiam vulgus uſurpet. ¶ Superlativum, Piſſimus. Cic. 12. Philipp. M. Antonium notans quòd verbum novum protuliſſet, ita dicit, Tu porò ne pius quidem, ſed piſſimos quæris: & quod verbum omnino nullum lingua Latina eſt, id propter tuam divinanam pietatem novum inducis. Curtius lib. 9. Vobis quidem ò fidiffimi piſſimique civium atque amicorum grates ago habeoque. Senec. cap. 7. de conſol. ad Polyb.

Piè, adverbium, Religioſè, ſanctè, caſtè. ἱερωπία. ἱερωπία. GAL. Religieufement. ITAL. & HIS. vianente. GER. Gottesfürchtidlich / frommtich. ANG. Godly, with godlines. ¶ Plin. Paneg. Civitas relig. onibus dedita, ſemè que deorum indulgentiam piè merita. ¶ Interdum ponitur pro benignè & clementer. Cic. ad Martium, lib. 11. Epift. Alia quæ defendam à te piè fieri & humanè. ¶ Piſſimè. Senec. cap. 15. de conſol. ad Pol. Piſſimè tulit.

Piger a. um, Ignavus, quem piget agere, Tardus, ſegnus, fugitans laboris. ἰγνεία. ἰγνεία. ἰγνεία. GAL. Pareſſeux. ITA. Pigno, tardio, da poco adiacomontato, inſingardo. GER. Faul/ tragder alterley arbeit ſteucht. HIS. Perozozo y ocioſo. ANG. Slouthfull ſlow. ¶ X. Impiger, ut apud Plaut. in Moſt. ſc. 2. a. 1. Homo indiligens cum pigra familia Horat. 1. Serm. Satyr. 4.

atque piger ſcribendi ferro laborem.

Scribendi rectè. nam ut multum, nil motor. Perſ. Satyr. 5. Manè piger ſtertis. Cic. Trebat. lib. 8. Interdum piger, interdum timidus in re militari videbare. ¶ Ad aquæ curſum tranſtulit Col. lib. 2. cap. 2. Nullum enim temerè videmus locum qui modò pigrum teneat humorem, &c. Iungitur aliquando accuſativo cum præpoſitione Ad, Cæli. ad Cic. lib. 8. Et ad literas ſcribendas, ut noſti, pigerimo.

Pigellus, a. um, nonnihil piger.

Pigrè, adverbium, Pigiùs, pigerimè. ἰγνεία. ἰγνεία. GAL. Pareſſeuſement. ITAL. Pigrante. GER. Fauliglich/ langſamlich. HIS. Perozofamente. ANG. Slouthfullie, ſlowly. ¶ Plin. lib. 10. c. 34. Pigiùs intiante ſermina ad pullos. Colum. 1. 1. c. 1. ad opus pigrè procedere, Ovid. 2. Metam. ſurgit humo pigrè.

Pigritià, Ignavia, lentitudo, tarditas. ἰγνεία. ἰγνεία. GAL. Pareſſe. ITAL. Pigrizia. GER. Faulkeit/ tragheit/ langſame. HIS. Perozofa ocioſidad. ANG. Slouthfulneſſe, taleneſſe, ſlowneſſe. ¶ Cicero 1. Offic. Efficiendum autem eſt ut appetitus rationi obediant, càmque neque præcurant, nec propter pigritiam, aut ignaviam deſerant. Livius 1. ab Urbe, Vnde quum pigritia militandi oriretur nulla tamen ab armis quies dabatur à bellicolo rege. Quintilian. Pigrizia arrogantiis.

Pigritiès, ci, pigritia, pigror, Pigredo, inis, Pigritudò & Pigritas, ejuſdem ſunt ſignificationis. Livius lib. 4. d. 5. Pigritiem ad inſequendum nox fecit (i. moram iniecit.)

Pigritòr, a. is, Motor, cunctòr, differò. ἰγνεία. ἰγνεία. GAL. Eſtre pareſſeux. ITAL. Impigrire. GER. Donſaulkeit vnd gen vers ziehen. HIS. Emperezar. ANG. To be ſlow in doing of a thing. ¶ Cic. Attic. lib. 4. Tu quæſo quicquid erit novi, (multa autem expecto) ſcribere ne pigres, i. ne moreris Lucr. 1. 1. Quod ſi pigraris, paulumve reſceſſeris ab re. ¶ Invenitur & Pigreo, es, piger ſum. Corn. in Perſ. ò qui tam ineptè pigres, & ad hanc diſſolutionem lapſus es.

Pigriſco, is, Piger ſio, & lentus. ἰγνεία. ἰγνεία. GAL. Devenir pareſſeux. ITAL. Impigririſi divenir pigro. GER. Faul vnd langſam werden. HIS. Emperezariſi, ſer ocioſo. ANG. To waxe ſlow and full. ¶ Plin. lib. 18. cap. 2. Mox pigreſcit, in Virginem tranſgreſſo Sole, de Nilo.

Pigritòs, a. is, antiqui dixerunt pro cunctari & tardare, ἰγνεία. Accius in Chryſe. Melius pigraſſe quàm propiaſſe, eſt nefas. Nonius.

Pigret, verbum imperſonale, piguit, & pigitum eſt, Dolet, ſive moleſtum eſt. ἰγνεία. ἰγνεία. GAL. Eſtre pareſſeux à faire, eſtre mari & dolent d'avoir fait. ITAL. Rincreſcere, eſſere moleſto. GER. Es verdreust / es beſchwoärt oder bedauret. HIS. A ver dolor, d' verguença. ANG. To be loth to do a thing to be ſorie or repent after it is done. ¶ Quæſo loquere tuum mihi nomen, ni piget. Non ita promeruiſti de me, ut pigeat quæ velis. Plaut. Menach. ſc. 9. a. 5. Item, Nequid pariant nobis quamobrem pigeat vivere. Idem Moſtell. ſc. 1. a. 2. Multò faciliùs fertur quod pudet, quam quod piget. Idem Pſud. ſc. 3. a. 1. Stat. lib. 7. Theb.

Nec pigitum parvòſque lares, humilèſque ſubire.

Conſtituitur autem ferè cum accuſativo & genitivo, niſi loco genitivi infinitivum verbum poſitum ſit. Ovid. 1. 2. Metam.

— piget que

Aſtorum ſine ſine mihi, ſine honore laborum.

Cicero pro domo ſua. Ut me non ſolùm pigeat ſtultitiæ meæ, ſed etiam pudeat. Plaut. Pſud. ſc. 3. a. 1. Non dediſſe te pudet: me quia non accipi piget. ¶ Diſſert autem piget à pudet teſte Donato, quòd pudet de iis dicatur quæ turpiter ſunt. Piget de iis, quæ cum damno & malo. Pudete ad dedecus reſertur, l'igeit ad dolorem. Vide plura de hoc in verbo Pudeo. ¶ Pigere interdum pro tardare, interdum pro pœnitentia poni ſolet, inquit Feſtus. ¶ Pigitum eſt, puditum, Gell. cap. 13. lib. 15. & c. 20. lib. 13.

Pigro, es, verbum perſonale, legitur apud Plautum in Menach. ſc. 9. a. 5. Adoleſcens loquere mihi tuum nomen, niſi piget. Idem Pſudola. ſc. 3. a. 1. Id quod pudet faciliùs fertur quàm id quod piget. Terent. in Phorm. Quare obſecro, ne plus miſuſve faxit, quòd nos poſtea pigeat. Plautus Aulul. ſc. 4. a. 1. Quod te percontabor, ne id te pigeat P. loqui.

Pigridus, a. um. Ovid. Epift. 7.

Si ſuit errandum, cauſas habet error honeſtas:

Adde ſinem, nulla parte pigendus erit.

Pigmallion, ſive potiùs Pygmalion per y in prima ſyllaba, πυγμαλίον Suid. Beli regis Tyri filius fuit, frater Didonis, qui dum ardentiffima auri cupiditate flagraret, animum ad Sichæi patruelis ſui opes appulit, illumque ſpe potiundi auri ante aras, clam & dolo interemit. Cuius cædis quum certior in ſomnis à marito Dido facta fuiſſet, ſumptis ſecurum theſauris in Africam profugit, ubi & Carthaginem condidit. Moris autem erat, inquit Servius, ut de pecunia publi. ca Phœnices miſſo à rege auro à peregrinis frumenta coëmerent. Dido autem à Pygmalione ad hunc uſum paratas naves abſtulit: quum fugientem à fratre miſſi perſequerentur, aurum illa præcipitavit in mare: quare viſa, ſequentes reſerſi ſunt. Meminit huius Virg. 1. Eneid.

— ſed regna Tyri germanus habebat

Pygmalion ſcleris ante alios immanior omnes,

Quos inter medius venit furor, ille Sichæum

Impius ante aras, atque auri cacus amore

Clam ferro incautum ſuperat.

¶ Fuit & ejuſdem nominis clatus artifex Cilicis filius qui ex eburca ſtatua Veneris beneficio in puellam transformata Paphum ſuſcepit, Paphi Cypriæ urbis conditor em. Quam fabulam vide latiùs apud Ovid. 13. Metam. & ſuprà in dictione Paphus. Hinc adjectivum Pigmallioneus, Silius lib. 1. Pigmallioneis quondam per cæcula teritis, &c.

Pigmentum, i, quo utuntur puellæ ad gratiam & venuſtatem oii conciliandam: qualis eſt ceruſſa, alique id genus ſuci, quibus mulierculæ cuti candorem, aut ruborem inducunt. ἰγνεία. ἰγνεία. GAL. Fard peinture, couleurs à ſurcer. ITAL. Belletto, liſcio. GER. Fard mit deren ſich die weydlin beſtreichen/ ein ſchöne furd damit zumachen. HIS. Color para la pintura. ANG. Paintig: that

Terra pila similis nullo fulmine nixa.

Quintil. Pilam negligenter petenti dixit Galba, Sic petis ut Cæsaris candidatus. De pilarum generibus. Martial. Epigram. 45. & 46. & c. lib. 14. Vide infra in *Pilicrepus*. Cicer. 2. de Orat. Sed ut homines labori assiduo & quotidiano assueti, quum tempestatis causa opere prohiberetur, ad pilam se, aut ad talos, aut ad tesseras conferunt. & c. Seneca de beneficiis. lib. 2. cap. 3. Sicut in lusu est aliquid, scitè ac diligenter pilam excipere sed non dicitur bonus lusor, nisi qui aptè & expedite remisit quam acceperat. Gellus. l. 1. cap. 6. Quam veidè frequenter citata alvus exercet, hinc opus est pila, similibusque superiores partes exercere, Quatuor autem sunt pilarum genera, trigonalis, paganica, follis, & hirsutum: quæ omnia explicantur suis locis. Pila autem primus inventor fuit Pyrius, ut ait Plin. lib. 7. c. 56. à pilæ lusoria similitudine etiam pila dicitur quicquid est rotundum instar pilæ. Plin. lib. 12. c. 10. Cucurbitulæ maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretioso linteo fiunt. Pila fortanè, homo multis fortunæ casibus velut per jocum lusuque jactatus & exercitus, ut ille Vlysses Homericus, atque Ælius Pertinax Imp. de quo Sextus Aurel. Victor: Hoc exitu obiit vir ad humanæ conversationis exemplum per laboris generis universa absumptas, proventusque eod, ut fortunæ vocaretur pila. Pilla, quasi parva pila, globulus. & c. *Pillula*. GAL. Petite pelotte pillule. ITA. Pallora, pilola. GERM. Ein fugel. HIS. La pildora, pequeña pelotilla. ANG. A little ball. Plin. lib. 16. cap. 7. Nascuntur in copululæ nucibus non abstrahiles intus habentes flocculos molles, lucernarum luminibus aptos. Idem lib. 30. cap. 11. Scarabæus qui pilulas volvit. Hinc & pharmaca quæ hac forma sumimus, pilulas nominamus. Idem lib. 28. cap. 9. Verus æturgia phtisis in pilulis sumpta sanatur. Hæc Græco vocabulo *καταπύλα*, dicuntur, ab absorbendo: non enim comminuendæ dentibus, aut gustandæ sunt pilulæ, sed integræ devorandæ.

Pilani, *πυλοφόροι*, dicti sunt milites qui pilis pugnabant, testibus Varrone & Festo, alio nomine triarii appellati, ante quos qui prælium capessabant, antepilani dicebantur & principes Ovid. 3. Fast.

Et totidem (decem) princeps, totidem pilanus habebat.

Vide supra in dictione *Antepilani*.

Pilarii, *πυλοφάτοι*, dicuntur præstigiatores, qui levi agitatione parvas pilas videntur emittere, aut in vas injicere, quum secus faciât. Quintilian. lib. 10. c. 7. Quo constant miracula illa in scenis pilariorum, ac ventilatorum, ut ea quæ emiserint ultro venire in manus credas, & qua jubentur decurrere.

Pilarius, a, um, rotundus instar pilæ.

Pilasca, vas vinarium ex corio. Gloss. Isid. Grutterus annotabat pilasca.

Pilates, lapidis genus, cujus meminit Cato originum l. 5. Lapis candidior quam pilates. Fest. Alibi non occurrit.

Pilaticum, sceptrum Imperatoris ad instar pili. Codin.

Pilaticium, monile de collo Imperatorum. Buleng.

Pilatim, adverbium à pila pro columna, significat per pilas, *πυλοφάτοι* Vitruv. Pilatim struuntur ædificia.

Pilas murilegulus, catus Gl. Isid.

Pilæus, vide *Pileus*.

Pilæus, i, Adrian. Turneb. vir eruditione singulari c. 4. lib. 7. Adversar. etiam adfert Martialis illud,

Redde pilam, sonat as thermarum Ludere pergis?

Virgine vis sola lotus abire domum.

Dictus autem Pilicrepus videtur, quod crepitu pilæ æneæ ludentes ad lavationem acciret. Sic enim & crepitu disci ad ejus lulum & exercitationem evocabantur. Cic. 2. de Orat. Senec. Epist. 57. lib. 8. ad Lucilium. Numerat pilas pilicrepus, ubi notatur balnearum luxuria, intelligendus est is qui pilas, hoc est, sphaeras, aut glomos pice illitos in ignem balnearum, sive vaporarij conjiceret, sicubi fortè restingueretur. Quod manifestat papinius Sylvarum primo, in balneo Etusci. Quid nunc strata solo referam tabulata, crepanteis Auditura pilas, ubi languidus ignis inerat Ædibus, & tenuem volvunt hypocaula vaporem? Meminit hujusmodi pilarum Vitruv. l. 5. c. 10. Suspensuræ, ait, caldiorum ita sunt faciendæ, ut primum sesquipedalibus tegulis solum sternatur inclinatum ad hypocaustum: uti pila quum immittatur, non possit intus resistere, sed rursus redeat ad præfurnium ipsa per se, ita flama facilius pervagabitur sub suspensione. Pilicrepus etiã, qui alas depilabat, qui etiam fornicator dictus. Seneca ep. 56. inter ministeria quæ balneis deserviebant *alipres* numerat, de quo Juvenalis Sat. 6. Julius Firmicus lib. 8. c. 23. Artemidorus lib. 4. cap. 43. & Marcus Tullius Epist. 9. lib. 2. Alipra Cælio Aureliano lib. 1. tadarum passionum cap. 41. Pilicrepus, qui pilas pice illitas in vaporarium conjiciebat, ut incalcesceret.

Piludius, qui pilotello ludit. Gloss. Isid.

Pilatus, vide *Pilum*.

Pilentum, i, vehiculi genus quo matronæ vehabantur. *πυλοφάτοι*. GAL. Char, ou coche, litiere. ITAL. Carretta. GER. Ein hangender wagen. HIS. Carro. ANG. A wagon or chariot with foveer wheels that women were wont to be carried in. Horat. lib. 2. Epist.

Esseda festinant, pilenta, petorita, naves.

Ex quo Horatij loco patet non omnino idem esse cum petorito, ut nonnulli putaverunt: sed tamen fortassis illi non dissimile. Est enim pilentum Hispanorum inventum, petoritum autem Gallorum. Varro de lingua Latina, in consuetudinem sua ætate primum venisse scribit. Estque ejus formæ qua nostri temporis principum Italiæ mulieres vestantur, ita libratum ut confidentes in pulvinis, in aère suspensæ agitari videantur. Virg. 8. Æneid.

— casta ducebant sacra per urbem

Pilentum matres in mollibus.

id est, pensilibus, ut interpretatur Servius. Liv. 5. ab Urbe, Honorè que ob eam munificentiam ferunt matronis habitum, ut pilento ad sacra, ludòque, carpentis festo, profestòque uterentur.

Pileus, i, Tegmen capitis: quod & pileum dicitur. *πυλοφάτοι*. GAL. Va chappeau ou bonnet à couvrir la tete. ITA. Capello, berretta. GERM. Ein Hut, parret / fappen. HIS. Sombrero. ANGL. A cap or bonnet. Plaut. in Amphit. Ut ego hodie raso capite

calvus accipiam pileum. Persius. Satyr. 5. Hæc nobis pilea donant. Suet. in Neron. c. 16. Cum pileo ire noctu. Plaut. Pileum quem habuit, diripuit Non. c. 3. ibi apertè est masculini. Quandoque pileus pro libertate usurpatur. Hic apud rerum Romanarum scriptores servos ad pileum vocatos legimus, hoc est, ad libertatem, cujus insigne est pileus. Livius lib. 24. Postero die servi ad pileum vocati, & carcere victi emissi. Suet. in Tiber. Servis que ad Pileum frustra vocatis, in Siciliam profugit. Accipiebant enim servi pileum raso capite, quum manumittebantur. Pileum inducere, libertatis signum.

Pilæolus, cum accentu in antepenultima, parvus pileus *πυλοφάτοι*. GAL. Petit chappeau. ITAL. Picciolo capello. GERM. Ein hütlin / parretlin. HIS. Pequeño sombrero. ANG. A little cap, or bonnet. Colum. c. 25. de arbor. pileolos induere. Horat. lib. 1. Epist.

— cum pileolo solem conviva tribulis.

Ovid. 1. de Arte,

— nec turpe putaris

Pileolum nisidis imposuisse comis.

Pilæatus, a, um, qui pileo tectus est. *πυλοφάτοι*. GAL. Couvert d'un chappeau. ITA. Coperto di capello. GERM. Der ein Hut oder parret auff hatt. HIS. Cubierto de sombrero. ANG. That is covereth with a cap or bonnet. Liv. 4. bell. Punic. Pileati aut lana alba velatis capitibus volones epulati sunt. Unde servi pileati qui pileo imposito vendebantur. Gell. l. 7. c. 4. Pileatos servos venum ut solitos, quorum nomine venditor nihil præstaret, Cælius Sab. Iuris peritus scriptum reliquit. Pileati & raso capite erant, qui manumittebantur. Plutarch. in Flac. & alij pileati sequebantur triumphantem. Item. Plebs pileata præ gaudio In morte Neopis. Pileati fratres, id est, Castor & Pollux.

Pilicrepus, Pilula, vide *Pila*.

Pilliones portitores mortuorum. Gloss. Isid. Lege *Vespillones*.

Pilo, as, Vide *Pilus*.

Pilo, as, *πυλοφάτοι*, & *πυλοφάτοι*, Græcum est, & significat complano a quo sunt composita Compilo, Expilo, Oppido, & Suppilo.

Pilo, furor. Hinc Gallis *piller* est deprædari, spoliare.

Pilum, i, priore producta Telum Romanum, à perimendo dictum, quasi perillum, ut inquit Varro. *πυλοφάτοι*. GAL. Dard javeline. ITA. & HISP. Dardo. GERM. Ein drespingig Spießlin Velches die Römisches kriegstern gegen dem feynd schüßen. ANG. A dart or javeline. Vegetius lib. 2. c. 15. Item bina missilia, unum majus, ferro triangulo, unciarum novem, hastili pedum quinque & semis, quod pilum vocabant. nunc spiculum dicitur, ad cuius icu (lege *iaculum*) præcipue exercebantur milites, & c. Salust. in Catil. In festis signis concurrunt: pila omittunt (legend. *emittunt*). res gladiis geritur. Erant autem pila (Varrone autore) tela Romanorum, sicut Gela Gallorum, & sarilla Macedonum Lucau. lib. 1. pila minantia pilis. Idem lib. 3.

Pila sed in medium venere trementia pectus.

Virg. 1. Georg.

— Sic licet tempus veniet, quum finibus illis

Agricola incurvo terram molitus aratro,

Exesa inveniet scabra rubigine pila.

Horat. 2. Serm. Satyr. 1.

— Neque enim quivis horrentia pilis

Agmina, nec fracta pereuntes cuspide Gallos,

Aut labentis equo describet vulnera Parthi.

Plaut. in Curcul. f. 3. a. 5. Quia ex te hodie faciam pilum catapultarium. Et ita te nervo torqueo, ut catapultæ solent. Et Tibull. lib. 4.

— Et lento persregerit obviam pila.

Pilum inquit lib. 9. ab Urb. haud paulo quam hasta vehementius icu missique telum. Item. Primos pilos adimere, (i. prima pila.) Sueton. in Calig. cap. 44. Hinc primipilus, *πυλοφάτοι*, & præpilatæ hasta hoc est, præferratæ, de quibus infra. Pilum Græcum, quo in Græcia pinsebantur, quale describit Hesiodus, cum ait, *πυλοφάτοι*. Hoc ut tolleno reciprocabatur. Plaut. in Atraba apud Festum in verb. *Reciprocare*. Quasi tollenonem, aut pilum Græcum reciprocæ plana via. Primum pilum vocabatur prima centuria in exercitu Romanorum: quod circa signa gravis armatura constituta esset, in qua inter cætera armorum genera hastile erat pedum quinque & semilibus, quod pilum nominabant. Cæsar lib. 5. bell. Gall. Tum T. Balventio qui superiore anno primum pilum duxerat, viro forti, & magnæ auctoritatis, utrunque femur tragula trajicitur. Reliqua vide in dictione PRIMIPILUS. Præterea, pilum à pinsendo, seu, ut placet Servio, à Pilumno, instrumentum quo aliquid, in mortario teritur. *πυλοφάτοι*. GAL. Pilon de mortier. ITA. Il pestello col quale si pestano le cose nel mortaio. GERM. Ein stößel eines morsels. HIS. El mazo para mazar en pila. ANGL. A pestel. Plin. lib. 18. cap. 10. Quippe & Hetruria spicam faris tosti pinseuti pilo præferrato, fistula ferrata & stella intus denticula, ut nisi intenti pinseant, concidantur grana, ferroque frangantur.

Pilatus, a, um, Pilo armatus. Mart. lib. 10.

— Et pilata redit, jamque subitque cohors.

Pilones, portitores mortuorum. Gl. Isid.

Pilumnus, qui pinseudi frumenti usum invenit, Iovis (ut putant) filius, & Dauni pater. Servius in lib. 9. Æneid. Pilumnus (inquit) & Picumnus fratres fuerunt dij. Horum Picumnus ste: corandorum invenit usum agrorum: unde & Sterquilinius dictus est. Pilumnus verò pinseudi frumenti: unde à pistoibus colitur, & ab ipso pilum dictum est. Ad hunc Danae Acrisij filia fortè ad Appulum littus aëta, & à pastore unà cū Perseo pavulo delata est, quam ipse cognito genere uxorem duxit, ex qua Daunum filium suscepit. Virg. 10. Æneid.

Cui pilumnus avus, cui diva Venilia mater, & c.

Pilumen quicquid in pila tunditur. Gloss. Isid. & Ver. Voc.

Pilus, i, generalius est quam capillus. *πυλοφάτοι*. GAL. Poil. ITA. & HISP. Pelo. GERM. Ein haar, es sey am leyb wo es wöcht. ANG. The haire. Propriè enim capillus de iis tantum dicitur qui caput vestiunt, quum pilus omnium partium corporis sit communis. Plin. lib. 11. c. 37. In capite cunctorum animalium homini plurimus pilus. Senec. cap. 8. de tranquill. Calvis, quam Comatis non minus molestum est Pilos velli. Cic. 2. de nat. deor. Muniatque sunt palpebre tanquam

vallo pilorum. Iuven. Satyr. 9. Sed fruticans pilo neglecta, & squalida crura.

Horat. 2. Epist. 1. Utor permissis, caudaque pilos, ut equina paulatim vello.

Hæc tamen differentia nonnunquam confunditur: accipitur enim capillus interdum generaliter in eadem significatione in qua utimur nomine pilus. Gell. l. 12. c. 1. Si ovium lacte hædi, aut caprarum agni alerentur, constat ferè in his lanam duriorem, in illis capillum gigni teneriorem. ¶ Pili longiores, proni in colla atque armos vestientes, jubæ dicuntur: pili verò crassiores, rigidi, quales habent sues, vocantur setæ. ¶ Pili Non facio, Nec pilo quidem melior, de re nullius momenti. Cic. ad Quint. Frat. lib. 2. Nihil est quod vereare, ego enim ne pilo quidem minus me amabo. Catull. Epigr. 17.

Ludere hanc finit, nec pili facit uni.

Pilo, as, à pilus, pilos emitto. ἔπιχου. GAL. Produire du poil. ITA. Fave i peli, mandar fuori i peli. GERM. Haar vberkommen / haarechtig werden. HISP. Pelchar. ANG. To bring out heare, to growe hearie. Accius, Tunc primùm pilabant genæ. Afranius, Meum præterea corpus nunc pilate primùm cepit. Nonius. ¶ Interdum ponitur pro pilos detrahete. ἔπιχου. GAL. Arracher le poil. ITA. Pelar, trarre i peli. GERM. Daas haar außrauffen. HISP. Pelar, quitarando pelos. Mart.

Quod pectus, quod crura pilas.

Idem lib. 6.

Extirpa, mihi crede, pilos de corpore toto, Teque pilare suæ testificare nates.

Hinc depilo.

Pilosus, adjectivum, Pilis abundans. ἑπιχόδης. GAL. Pe- in. ITA. Peloso. GERM. aarechtig / voll haats. ANG. Hairie full of heare. Varr. 2. de re rust. cap. 5. oculis magnis & nigris, pilosis auribus. Cic. in Pisonem, Non enim nos color iste servilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt. ¶ Pilosiora folia, quæ in ipsa superficie, veluti adnatos quosdam pilos ostendere videntur. Plin. lib. 20. c. 16. E contrario quæ mollia vocatur, pilosioribus foliis ac ramis, & aculeatis, trita mellis odorem habet.

Pilognus, quam Latini heibam sanguinariam vocant, propter quod missa in naribus sanguinem movet. Isid.

Pilosella, heiba quia folia habet pilosa & hirsuta superficie. HISP. Pilosella. GER. Nagestraut.

Pilotonus, lupus cervinus. G.M.G.

Pimpla, πῖμψα, Thraciæ mons est, musis sacer, ut scribit Strab. lib. 10. Pieria, inquit & Olympus, & Pimpla, & Libethrum, quondam loca fuerunt Thraciæ, & montes quos nunc Maced. possident: quique Musis Heliconæ consecrarunt, Thracæ fuerunt, Bæotiæ accolæ. Hæc Strab.

Pimplæus, a, um, πῖμψαῖος. Mart. lib. 12.

Cujus Pimplæo lyra clarior exit ab antro.

Pimplæides, sive Pimplææ, πῖμψαῖος, Musæ cognominatæ sunt, sive à Pimpla olim Thraciæ monte, quem postea Macedones sibi vindicaverunt sive à Pimplæo quodam fonte, ad radicem ejus montis nascente: ubi & Pimplæum antum, nonnulli constituerunt. Mart. lib. 12.

Cujus Pimplæo lyra clarior exit ab antro.

Pina, vide Pinna.

Pinacopola, πινακοπῶλις, qui tabulas vendit.

Pinacotheca, πινακοθήκη locus est in quo tabulæ pictæ, argentum cælatum, stragula vestis, signa & ornamenta reponuntur. Plin. lib. 35. c. 2. vocat tablinum. Vtrunq; nomen dictum est à tabulis, quæ in hoc loco præcipuè asservabantur. Nam quas Latini tabulas, Græci vocant πινάκας. Var. 1. de re rust. cap. 2. Quum hujus spectatam veniant villas: non ut apud Lucullum, videant pinacothecas, sed oporothecas. Plin. lib. 35. c. 2. Et inter hæc pinacothecas veteribus tabulis consuunt, alienasque effigies colunt.

Pinara, πῖναρα. Ptolem. Civitas est Lyciæ, mediterranea ad Cragum montem teste Plin. lib. 5. c. 37. ¶ Est item Pinara, insula ante Ætoliam, una Echinadum, teste eod. Plin. lib. 4. c. 12.

Pinarius, & Potitius, Arcades duo senes, quibus qualiter coli vellet ostendit Hercules: scilicet ut manè, & vesperi ei sacrificaretur. Perfecto itaque matutino sacrificio, quum circa Solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior advenit, Pinarius postea extis jam redditus, unde iratus Hercules statuit ut pinariorum familia tantum ministrata esset epulantibus Potitiis, & complentibus sacra. Vnde & Pinarij dicti sunt διὰ τὴν πείναν, id est, à fame. Nam senem illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum. Hæc Servius, explicans illud Virg. Æneid.

— primusque Potitius autor,

Et domus Herculei custos Pinaria sacri.

Pinarij deducti à filio Numæ, qui pinus vocabatur. Plutarch. in Numa. De his Fenestella.

Pinarius, πῖναρος, fluvius est Ciciliæ in sinum Issicum influens, teste Plin. lib. 5. cap. 27.

Pinaster, vide Pinus.

Pinax, πῖναξ, tabula: quadra lanx, videtur propriè esse assis, in quo edebant & bibebant.

Pincerna, x, Pocillator, qui vinum convivis miscet, qui est à poculis. ἑπιχου. GAL. Sommelier eckäson, esnyer à coupe. ITA. Pincerna, coppiero. GERM. Ein enschenet. HISP. El escanciano, d copero. ANGL. A butler that waiteth on a mans cuppe. ¶ Talem Poëtæ fabulantur in cælo esse Ganymedem, in Hebes locum, quæ antè co ministerio fungebatur, suffectû. ¶ Pincerna, nomen dignitatis Imperatoris, pincerna dignitate erat supra Curopalatem. Nec circa pocula tantum occupabatur, sed copias quoque ducebat, & militare munus obibat Meurf. in Gloss. Gracobarb.

Pindæ, pinnae dictæ sunt à petendo. Gloss. Isid.

Pindarus, πῖνδαρος, Poëta fuit Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps. Floruit temporibus Æschyli poëtæ, & Persarum expeditionis in Græciam. Scripsit lingua Dorica Olympia, Pithia, Nemæa, Isthmia quæ extant. Altissimus fertur & verborum & sententiarum

copia (ut ait Quintil.) gravitateque arduus, constructioneque ac ordine immensus ac prolixus. Quem etiam inimitabilem Horat. scribit 4. Carm. Ode 1. Plutarch. in Numa. Pan amavit pindarum & ejus verus. Duas suscepit filias, A patre tibiam primum, mox ab Hermione lyram edoctus est. Ejus gratia Lacedæmonij in reliquam Bæotiam sævientes, Thebis pepercerunt. Ita & Alexander quum Thebas exeret, & in omnes sæviret sine discrimine, Pindari vatis penatibus familiarique parci iussit. Expirasse fertur in gremio pueri adamati. Valerius teste Vide Quint. lib. 10. Instit. Orat. ¶ Pindarus alter, Eschiorum tyrannus, qui capta Epheso, postea à Cræso avunculo suo iussus discedere secessit in peloponnesum cum parte bonorum, dimisso domi præside amico. Autor Ælian. de varia historia. Hinc adject. pindarius, a, um, Propert. l. 3. Eleg. 17.

Qualis Pindaricus spiritus ore tenet.

Horat. 1. Epist. 3.

Pindarici fontis qui non expalluit haustus,

Pindarus, πῖνδαρος, mons Asiæ in quo Cæti fluvius nascitur, qui Pægamum præterfluit. Autor Plin. lib. 5. c. 30.

Pindo, is, dere, Ferire est, & assidue percutere. Cornutus in Pers. Satyr. 1. unde pistillum quo terimus in mortario, id quo infra.

Pindus, πῖνδος, mons rethæborum inter Acarnaniam & Thessaliam: cujus meminit Plin. in præfat. lib. 4.

Pindus, πῖνδος, Lapitharum sedes, mons Thessaliæ, Apollini, Musisque sacer, Acarnaniam ab Ætolia dividens, ut inquit Solinus. In eo invenitur lapis galactites. ¶ Est & nomen urbis Thessaliæ à Pindo mote appellata, juxta quam est fluvius ejusdem nominis. Autor Strab. lib. 9.

Pinca, arbor, pinus Columellæ &.

Pinetum, pinus. Vide Pinus.

Pinguis, xi, a, um, Formam alicujus rei ductis lineis represento. ἑπιχου. GAL. Peindre. ITA. Dipingere. GERM. Malen. HISP. Pintar. ANG. To paynte. ¶ Plin. lib. 35. cap. 8. Ad eod colorem usus increbuerat, ad eod ars perfecta erat, ut in eo prælio Ionicos duces pinxisse tradatur. Cic. Lucio lib. 5. Alexander ab Apelle potissimum pingi, à Lysippo fingi volebat. Idem 2. de Orat. Ut in pictura qui hominis speciem pingere perdidit, is potest cuiusvis vel formæ, vel ætatis, etiam si non didicerit, pingere. ¶ Pingere humum variis floribus, est verticillatam florum varietatem humi spargere. Plaut. in Stichos, Age tu ocyus, pinge humum, consperge ante ædes. ¶ Usus est pro describere Cic. ad Attic. lib. 4. Bibliothecam mihi tui pinxerunt constructione. ¶ Hujus verbi composita sunt, Depingo, & Expingo quorum significata vide suis locis.

Pictus, a, um, ἑπιχου. GAL. Peint. ITA. Dipinto. GERM. Gemahlet. HISP. Pintado. ANG. Paynted. ¶ Plaut. in Menach. Tabulam pictam in pariete. Ovid. Eleg. 9. lib. 1. Trist.

— Et à picta casside nomen habet.

Plaut. Capt. sc. 4. a. 5. Vidi multa picta quæ sub Acheronte fierent. Idem in Asin. sc. 3. a. 1. Neque fictum, neque pictum, neque scriptum in poematis. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Faciam ita vestra latera varia loris ut non æquè picta peristromata campanica. Ovid. 3. Fast.

Dum legit in vano pictas temerarius uvat.

Idem Eleg. 3. lib. 1.

— Et pictos verberat unda Deos.

Idem 6. Fastor.

— Picta

Vestis triumphales occubuisse senes.

Idem 4. Fastor. picta coloribus ustis puppis. De picta veste Aufonius ¶ Aliquando nomen est, & ponitur pro ornatu. Cic. de Clar. Orat. Quo nihil potest esse pictius. ¶ Picta toga, purpurea triumphalis, cui picturati colores subtexti. Bayf.

picturatum capitium, ex Laberio, Gell. 6. 7. lib. 16.

Pictura, x, ars pingendi. ἑπιχου. GAL. Peinture. ITA. dipintura. GERM. Die mahlerkunst. Item, ein gemald. HISP. Pintura, d arte de pintar. ANG. Pynting the art of paynting. ¶ Plin. lib. 35. cap. 9. Quinimò certamen picturæ, etiam florent ea institutum est Corinthi. ¶ Dicuntur & picturæ, tabulæ, vel aliæ res pictæ. Cic. 6. Verr. Nego ullam picturam neque in tabulis, neque textilem fuisse, quin quæserit, inspexerit, & quod placitum sit, abstulerit. Idem in Orat. In picturis alios horrida, inculta, abdita, & opaca: contra alios nitida, læta, collustrata delectant. Idem in Tuscul. Homerum tradunt cæcum fuisse: at ejus picturam, non poësim videmus. Idem 2. Academ. Oculi pictura tenentur, aures cantibus. In pictura olim florere Zeuxis, Parrhasius, Apelles, aliique nonnulli, quorum nomina & opera exequitur Plin. natural. Hist. lib. 35. De poësi & pictura Simonidis scire dictum, vide in dictione IEX. Si qua inutilis pictura sit (in cubiculo) eam vendat. Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Quid istæ picturæ ad me attinent? (de fabulis pictis in tabula.) Idem Menach. sc. 2. a. 1. Nova pictura iatepolare opus lepidissimum. (i. cerussa & purpuris.) Idem Mostell. sc. 3. a. 1.

Picturo, as, pictura variegata.

Picturatus, varia pictura exornatus. Opus picturatum metallis. Claud. in Panag.

Pictor, qui quid pingit ἑπιχου. GAL. Peintre. ITA. Dipintore. GERM. Ein Mahler. HISP. Pintor. ANGL. A paynter. ¶ Horat. de Arte, Pictoribus, atque poëtis Quidlibet audendi semper fuit æqua potestas. Cic. 4. Academ. Multa vident pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos non videmus. Idem 2. de Legib. Dignissima autem dona habent & formæ ab uno pictore uno absolutæ dic. Plaut. Asin. sc. 3. a. 2. Non potuit pictor melius describere ejus formam.

Pictorius, adjectivum. ἑπιχου. Iulianus Digest. lib. 38. tit. 1. l. 23. Hæc operæ quas libertus promisit, multum distant à fabrilibus, vel pictoriis.

Pinguis, c, x. Marcer. ἑπιχου. GAL. Gras. ITA. Grasso. GERM. Fest / wolgefesit. HISP. Gruesso d gord. ANG. Fatt. ¶ Plin. lib. 10. c. 50. Forminæ quidem non omnes ad saginam eliguntur, nec nisi in cervice pingui cute. Virg. l. Georg.

Tunc agni pinguis, & tunc mollissima vinn.

Aliquando pro fecundo & ubere. Virg. Georg. Et pingues hortos. Idem 3. Eclog.

Hec, heu, quam pingui macer est mihi taurus in arvo.

Aliquando pro imperito & inepto. Cicero lib. 4. Academ. Quod ipsi Antiocho pingue videtur, & sibi ipsi contrarium. Non. c. 2. Pingue substantivum, neutri generis, proprie dicitur quod inter carnem & cutem est succo liquidum, & sap, πικρὸν, differtque ab adipe quod hic masculorum extremitati membranisque adhæreat, & frigidus durus evadat & fragilis. Quia de re vide plura apud Plin. lib. 11. c. 37. & supra in dictione ADEPS. Virg. 3. Georg.

Omnes

Impendunt curas densos distendere pingui.

Pingui Minerva aliquid agere: hoc est, crasse, & impolite. Colum. in Praefatione totius operis, Potest enim nec subtilissima, nec pingui (quod aiunt) Minerva res agrestis administrari. Pinguis saliva, pro cialla ac densa. Senec. Hinc componitur Pæpinguis ὑπερπικρὸς. Idem lib. 4. Ideoque non est vineis apta, vix etiam arbutis, nisi præpinguis. A pinguis fit Impinguo, quas, πικρὸν. Plaut. Aulul. sc. 2. a. 2. Pinguiorum agrum isti habent: At nunc tibi dabitur pinguior tibicina. (Phrygia.)

Pinguitē, adverbium. ὑπερπικρὸς, πικρὸς. GAL. Grassement, grossement, lourdeur. ITAL. Grassamente. GERM. Zeistiglich / mit seiste. HIS. Gruesia, ὀ grosseramente. ANG. Fatlie, grossie. Col. lib. 2. cap. 2. Proximum deinde huic pinguius densum, solum.

Pinguedo, inis, & Pinguitudo, inis, licet Servius Grammaticus Latina esse perperam neget, & ἰσχυρὸν πικρὸν schēmen πικρὸν mischmān. ἀπικρὸν, πικρὸν. GAL. Graisse. ITAL. Grassazza. GERM. Zeiste. HIS. Grossura. ANG. Fatness or greas. Plin. omni pinguedine detecta, in olla caro decoquitur. Idem lib. 23. c. 8. Noces avellanæ capitis dolorem faciunt inflationem stomachi, & pinguedini corporis conferunt plus quam sit verisimile. Varro 3. de re rust. c. 9. de gallinis loquens. Et lux pinguitudini inimica. Col. lib. 2. c. 15. Ea res admonet nos, inesse tali materiæ naturalem pinguedinem & succum. Quint. lib. 1. c. 11. Quarundam enim vel exilitate, vel pinguedine nimia laboramus. Quid autem sit pinguedo, sive pinguitudo, sive etiam pingue neutri generis, & quomodo differant ab adipe & sevo, ex Plinij sententia abundè docuimus in dictione ADEPS. Varro l. 2. c. 4. Quæ res pinguitudinem efficiunt.

Pinguiarius, ij, qui pingua amat. φιλοπικρὸς, φιλόπικρ. GAL. Qui aime choses grasses, graissier. ITA. Chi ama le cose grasse. GERM. Der gern seisteding hat. HIS. Amador de cosas gruesas. ANG. That loveth fat things. Mart. lib. 1. Carnarius sum, pinguiarius non sum, hoc est, carnosam & corpulentam amicam opto, non nimis pinguem.

Pinguetico, scis, à Pinguico, gues, Pinguis fio. ἰσχυρὸν πικρὸν schaman ἰσχυρὸν πικρὸν. GAL. S engraisser, devenir gras. ITAL. Divenir grasso. GERM. Zeist werden. HIS. Engordarse. ANG. To wax fat. Colum. lib. 2. cap. 11. Omne emaciatum amentum medica pinguescit, id est, pingue fit. Martial. lib. 5. Pinguescit nimio madidus mihi crinis amomo. Virg. 1. Georg.

bis sanguine nostro

Emathiam & latos Hemi pinguescere campos.

Pinguescacio, pinguescatis, pinguem reddo, & passivum pinguescio. ἰσχυρὸν πικρὸν bischemin ἰσχυρὸν πικρὸν schēmen. πικρὸν. GAL. Engraisser. ITAL. Ingrassare. GERM. Zeist machen / meisten. HIS. Engordar ova cosa. ANG. To mak fat. Plin. lib. 6. c. 44. Dein ea pinguescatis.

Pinnā, pinna, oppidum est Vestinorum, qui sunt populi in quarta regione Italiae, Prægutiis ad Ostium finitimi, teste Proclamo l. 3. c. 1. Pinnensium meminit & Plin. l. 3. c. 12.

PINNA, æ, proprie penna durior, & non pluma ἰσχυρὸν πικρὸν ebrāh. πικρὸν. GAL. Plume. ITAL. Penna. GERM. Ein grabe fader. HIS. Pluma. ANG. The great feather. Nam penna nomen generale est ad plumas & pinnas Varr. lib. 3. de re rust. cap. 7. de columbis. Qui iam pinnas habere incipiunt, in nido relinquuntur, illis cruribus. Idem de gallinis. Eligat fecundas plerumque rubicunda pluma, nigris pinnis Colum. lib. 8. c. 4. Siccus etiam pulvis & cinis, ubicumque cortem porticus, vel tectum protegit, iuxta parietes reponendus est, ut sit quod aves se perfundat. Nam his rebus plumam, pinnasque inundat. Aptus pinnis, i. pennatus, pinniger. Cicero 3. Offic. O fides alma, apta pinnis, & iurandum Iovis! Et verba apta pinnis, i. πικρὸν πικρὸν Homero. Apul. Si verba, ut Poeta aiunt, pinnis apta vulgò volarent. Pinna etiam quidvis acutum significat. Unde & pinna murorum, id est, summitates. ἰσχυρὸν πικρὸν. GAL. Creneau de mur. ITAL. Merlo de muro. GERM. Simmen an der mauren HIS. A mena del muro. ANG. The bailemens of walles. Liv. lib. 40. Muri pinna aliquot locis decussæ. Gell. cap. 6. l. 1. quasi Muri pinnis decorata, coronata. Quint. c. 6. l. 1. unde bipennis. Pinnas etiā gestare gladiatores solebant. Unde pinnirapi retiarum dicuntur, quod pinnas e galeis mirmillonum iacto reti exciperent. Sunt etiam pinna, quibus innatant pisces, & quarum adminiculis, veluti remis in natando utuntur. ἰσχυρὸν πικρὸν senapir. ANG. The finne of a fishe. Plin. lib. 9. c. 14. Pinnis quibus in mari utuntur, humi quoque vice pedu serpunt. Pinna præterea est conchæ genus pinna, vulgò Nacra. Nasctur in limosis, subiecta semper, nec unquam sine comite, quem pinnotheren nonnulli, alij pinnophylacæ vocant: is est squilla parva, qui cum pinna quærendæ esse societatem in: t. Autor. Plin. lib. 9. c. 42. Cic. 2. de natur. deor. Pinna vero (sic enim Græcè dicitur) duabus grandibus patula conchis, cum parva squilla, quasi societatem coit comparandi cibi.

Pinnulā, diminutivum à pinna. Est summa pars auris, ab acumine dicta λιβός. Aliquando parva pinna, id est, penna, πικρὸν. Colum. lib. 8. c. 5. Inhibeatque cupiditas incubandi pinnula per nates traiceta, Aliquando pinnula dicitur illud quo veluti remigio quodam natant pisces. Plin. lib. 7. c. 57. Quosdam inde exire ad pabula pinnulis grandientes crebro caudæ motu. Plaut. Prolog. Amph. Ego has habeo usque in Petaso pinnulas.

Pinnaculum, i. Fastigium & summitas ædificij in acumen tendentis. ἰσχυρὸν πικρὸν ἰσχυρὸν πικρὸν. GAL. Le plus haut & cima d'un bastiment. ITAL. Cima. GERM. Del gipfel oder spiz eines ges

beuos. HIS. Lo mas alto del edificio, cima. ANG. A Pinnacle. highest, toppe of a thing. Dicitur vel ab eo quod veteres pinnam dicebant quicquid esset acutum: unde Bipennis, securis quæ utrinque acie habet, vel quod pinnaculis addi pinna cõsuevit, quæ facili motu, ventorum indicaret statum, quod genus nunc penniculū vulgo dicitur.

Pinnatūs, a, um, adiectivum, quod pinnas habet. ἰσχυρὸν πικρὸν. GAL. Qui a des plumas ou ailes, ailé. ITAL. Pennato. GERM. Das ein gosider mit groden vnd harten faderen hart. HIS. Lo que tiene plumas y alas, alado. ANG. That hath finnes or great feathers. ut pinnatus Cupido, pro aligero, & pinnas habente Cic. 3. de natur. deor. Dianæ item plures prima Iovis & Proserpinæ, quæ pinnatum Cupidinem genuisse dicitur. Pinnata folia dicuntur, pennarum modo aculeata. Plin. lib. 16. c. 10. de abiete, Folio pinnato densa. Pinnatus fulgor. Idem lib. 37. c. 7. Proximos illis carbunculos quos vocant fyrtitas, pinnato fulgore radiantes.

Pinniger, a, um, adiectivum, ut Piscis pinniger. Ovid. 15. Metam.

Pinnirapūs, i, Gladiator retiarium, qui mirmilloni adversatio pinnam, hoc est, acutam galeæ summitatem rapiebat, πικρὸν πικρὸν. Lucien. Satyr. 3.

Hic plaudat nitidi præconis flūis inter

Pinnirapi cultos invenes, invenesque lanista.

Quidam gladiatores avis quadam figura & schema in arenam prodibant, quibuscum Pinnirapi componebantur, de his intellexit Seneca l. 3. declam. & quidam sic cum schema componi cupiunt quomodo est alibi Pinnirapi, secutores, gladiatores, quod pinnas rapiant. Varr. l. 4. de ling. Lat. pinna, quas insigniti milites in galeis habere solent, & in gladiatoribus Samnites. Lucillius: Cum septem incolumis pinna.

Pinnophilax, πικρὸν πικρὸν pinna custos, πικρὸν πικρὸν.

PINSO, is, ui, pistum, & pinsum, apud Diomed. lib. 1. & apud Vitruvium sapius, teste Bud. & pinsum, pen. cor. apud Col. In pila, sive in mortario contundo, & contero vel potiùs, ut inquit Cornut. pilo tundo, & ἰσχυρὸν πικρὸν schachak ἰσχυρὸν πικρὸν schachak. μικρὸν, λικρὸν. GAL. Piler en un mortier, broyer. ITA. Pestare, frangere. GERM. Alein zerstoßen / ste man vorzeiten che das mülenweck ist serfunden worden / das getreid zu mât zerstoßen hatt. HIS. Mazar en almirez, moler. ANG. To broye in a mortar. Antiqui enim ante molarum usum fragmenta igni torrebant, & in pilas missa pistillis tundeant, terebantque. Colum. lib. 2. c. 9. Panicum pinsum, & evolutum fuisse, sed & milium quoque pulverem, quavis inopia, maximè cum lacte, non falliendam præbet, Pomponius, Quum neque molis molui, neque palmis pinsui. Aves pinsere dicuntur, quum rostrum rei alicui crebro impingunt. Unde & Persius metaphoram illam sumpsisse videtur Satyr. 1. O lanc, à reigo quem nulla ciconia pinsit, hoc est, rostro tundit, & percutit, ciconiam appellans digitos in formam rostri ciconiæ contractos: quod genus olim erat inissionis apud Italos. Vide Ciconia.

Pistūs, a, um, participium, Contusus. ἰσχυρὸν πικρὸν schachak ἰσχυρὸν πικρὸν schachak. μικρὸν πικρὸν. GAL. Pilé, brové. ITAL. Pestato. GERM. Zerstoßen / zerstampfer. HISP. Majado, molido. ANG. Broyed & Ground in a mortar. Plin. lib. 28. c. 10. Si pistæ serantur.

PINSO, as, in eodem sensu quo pinso, sis, φλάσ. Varr. lib. 1. de re rust. Promendo diem, ut in pistino pinsetur, ac torreatur, id est, tundatur, vel frangatur.

PINSITO, as, frequentativum à pinso, sis, ἀναπάθη. Plaut. in Asin. sc. 1. a. 2. Qui polentam pinsitant, id est, contundunt. Alij ibi legunt, prausitant.

PINFOR, is, qui in pila frumentum comminuit. ἰσχυρὸν πικρὸν schachak ἰσχυρὸν πικρὸν schachak. μικρὸν πικρὸν. GAL. Pileur, ou broyeur. ITA. Chi pesta in mortajo. GERM. Ein fruchtstempfer zu mal. HIS. Majador. ANG. He that broyeth or grindeth things in a mortar. postea etiam de eo dici cepit qui farinam subigit panemque conficit: quem nunc pistorem dicimus. Varro. Nec pinforem ullum nosset, nisi qui in pistino pinseret farinam. Pistorem in melioribus exemplaribus legitur, non pinforem. Vide PISO. Antiqui pinsere generaliter sumpserunt pro quovis modo tundere, sive percutere.

PISTOR, is, à pinso, sis. ἰσχυρὸν πικρὸν schachak. μικρὸν πικρὸν. GAL. Pestriſſeur, boulangier. ITAL. Pistore, fornajo. GERM. Vorzeiten ein stemfer der frucht zu mât zu onseret zeit heist es ein brotbeck oder ein pister. HIS. Panadero ὀ majador. ANG. A baker of breade. Olim dicebatur qui ante inventum molarum usum, frumenta in pilis pinsabat, hoc est, contundebat. Postea tamen id nomen ad eos quoque translatum est, qui subacta farina panem conficiunt, quos Græci vocant ἀροποιός. Plaut. Asin. sc. 4. a. 3. Te ad pistores dabo ut ibi cruciere curiens, Ibidem, Quum à pistore panem petimus, vinum ex œnopolio. Idem Cure. sc. 1. a. 4. Pistorem, vel lanium in velabro reperies. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Pistores scrofulaci qui alunt fursure sues. Plin. lib. 18. c. 11. Pistores Romæ non fuerunt ad Persicum usque bellum, annis ab Urbe condita super quingentos octoginta. Sueton. in Cas. Domesticam disciplinam in parvis ac maioribus rebus diligenter adeo severèque rexit, ut pistorem alium, quam sibi panem in conviviis subicientem, compedibus vinxerit. Varr. in Satyr. de edulius, Si quantum operæ sumpsisti, ut tuus pistore bonum faceret panem, &c. Atteius Capito, Pistores tantum eos qui far pinsunt, nominatos esse tradit, eosque coquere solitos panem tostum lautioribus.

PISTORICUS, a, um, Pistorius, quod ad pinsendi artem, sive ad pistores pertinet. ἰσχυρὸν πικρὸν. GAL. Propre ou convenable à boulangier. ITAL. Da pistore. GERM. Des brotbecken oder pisters. HIS. Cosa de panadero. ANG. Belonging to bakers of breade. Caius Iurisc. Si quis servos habuerit proprios, sed quorum operas locabat, vel pistoricas, vel histronicas, ser vorum appellatione legasse hos videtur.

Pistoriensis, vide infra post verbum Pistorium civitatis nomen.

PISTORIVS, a, um, quod ad pistorem pertinet. ἰσχυρὸν πικρὸν. GAL. De boulangier. ITAL. Di pistore. GERM. Dem brotbecken oder pister zugehörig. HIS. Cosa de panadero. ANG. Of a baker of breade. ut Ars pistoria, Opus pistorium: nomen generale ad omnia delicatoria panum genera, ut quæ saccharum, mel, ova, butyrum, caseum, vel amygdalas recipiunt: cuiusmodi erant quas placentas & mazas appellabant. Plin. lib. 18. cap. 11. Quidam ex ovis, lacte farinam subigunt. butyro vero gentes

gentes etiam pacata ad operis pistoriij genera transeunt cura. Suet. in Tib. c. 34. Dato Edilibus negotio, ut ne opera quidem pistoria proponi venalia sineant.

Pistrix, icis, femininum à pistori, quæ vel fruges molit, vel panem conficit. **PI** *οψάβ. οψάβιος*. GAL. Boulangerie. ITA. Fornacia. GERM. Ein broecklein oder pisterin. HIS. Panadera. ANG. She that baketh bread. Erat enim id apud p̄sicos Romanos præcipuè mulierum opus, teste Plinib. 18. cap. 11. Varro 4. de L.L. Inde pistori, vel Lucilij pistina, vel pistrix. Fest. in voce Mamphula. Lucilius. *pistricem validam, si nummi suppediabant,*

Addes, &c.

¶ Est item pistrix, icis, pen. genitivi prod. bellua marina ingentis magnitudinis: cuiusmodi fuisse feruntur quibus Hesionè & Andromeda expositæ fuerunt. ¶ Pistrix ab antiquis pro pistino quoque usitatum, quod indicat. Varr. lib. 4. de L.L. citans eius rei testem Lucilium poetam antiquum. Extat autem Lucilij carmen, cuius meminit idem Varr. apud Festum in dictione Mamphula.

Pistricem validam si nummi suppediabant,

Addes empleurum, mamphulam qua sciat omnes.

Hoc cum Scaliger primus obiecit, ab illo nos sumpsisse fatemur. ¶ Item sidus cœlestè, à quadam belluæ huius similitudine dictum Cic. in Arat. Spiniferam subter caudam pistricis adhæsit. Ibid. & fera pistrix Labitur, horribiles epulas funesta requirens. Et rursus, Hac una stella vertuntur quam iacit ex se Pistricis spinæ valida cum luce resurgens. Et paulò post, Exinde exigua tenui cum lumine multæ inter pistricem fulæ, sparsæque videntur.

Pistura, x. *ἡ ἀρτυρία, ἡ ἀρτυρία*. GAL. P. strissure, boulangerie. ITAL. Pestamento, arte da pestare. GER. Das beckenwerck, oder aufstampfung. HIS. Panaderia, arte de mazar. ANG. Baking of bread. Ais p̄senti di sive (ut alij loquuntur) pisendi, hoc est, frumenta tunicis suis exuendi. Plin. lib. 18. cap. 10. Pistura non omnium facilis: quippe & Hetruria spicam farris tostij p̄sente pilo præferrato, fistula serrata & stella intus denticula, ut nisi intenti p̄sant, (aliàs p̄sant) concidantur grana, feròque frangantur. Et paulò post, Et ipsa quæ evelluntur, vanam pisturam habent.

Pistrinum, i, & pristina, x. Olim dicebatur locus in quo farina molebatur: nomen habens à p̄sendo, hoc est, à contundendo, quod ante inventum molarum usum, frumenta in pila comminuerentur. *ἡ ἀρτυρία ἀρτυρία*. GAL. Le lieu où on pestre le pain. ITAL. Pistrino, molino. GERM. Ein stampff / ein ort an welchem man vor zeiten das getrid in Mörseren zu mäl sties/che die mülstinst ist erfunden worden. HIS. Atabon, accepto à molino. ANGL. Amill, or bakehouse. Deinde quamvis mutata re mansit pistrini nomen etiam illi loco, in quo molis servorum, iumentorumve opera circumactis fruges comminuebantur. ¶ Pistrini item nomen postea cœpit usurpari pro officina in quo opera pistoria, hoc est, panes delicatiores fiebant, cuiusmodi erant quas placentas & mazas appellabant. Suet. in Aug. Et modò ungentariam tabernam modò pistrinum Aticæ exercuisse obicit. Terent. in Andr. Verberibus cæsum te in pistrinum Dave dedam usque ad necem: Ea lege, atque omine, ut si te inde exemerim, ego pro te molam. Cic. 1. de Orat. Oratorem in iudicia, tanquam in aliquod pistrinum detudi & compingi videbam. Plaut. Mostel. sc. 1. a. 1. Scias te in pristinum actutum tradier. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Quorum odore (suum) præterire nemo pistrinum potest. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Pistrinum in mundo scibam mihi esse, & in pistrinum præcipitem trahi. Ibid. Te in pistrinum condam. ¶ Per translationem pristinum pro opere ac munere ingentis laboris, & molestiæ & negotij pleno. Cic. de Orat. Tibi mecum erit, Crasse, in eodem pistrino vivendum.

Pistrina, x, fœm gen. idem Plin. lib. 11. c. 9. E siligne latissimus panis, pistrina unque opera laudatissima. Item Lucilius 16. fœmininè extulit. Media è pistrina ad tabernam referens Sospit. lib. 1.

Pistrilla, x, diminutivum à pistrino, secundum p̄siciam, *ἡ ἀρτυρία*. Nam diminutiva (inquit) quandoque diversa sunt à genere nominum primæ positionis, sicut à scuto scutella. At Donatus à pistrina deducit: nam & id aliquando legitur. Est autem pistrilla, mola trufatilis quæ manibus versatur. Terentius in Aleph. Apud ipsum lacum est pistrilla.

Pistrinarius, molitor. *ἡ ἀρτυρία*. Vlpian. D. lib. 16. tit. 3. l. 1. Si quis servum cultodiscendum conecerit fortè in pistrinum, si quidem merces intervenit custodia, putò esse actionem adversus pistrinarium ex conducto.

Pistrinensis, e, quod ad pistrinum pertinet. *ἡ ἀρτυρία*. GAL. Appartenant à molin. ITAL. Pertinente à molino. GERM. Das zu einem fornstampff gehört. HIS. Cosa de atahona, à molino. ANG. Belonging to a mill or bakehouse. Apuleius in asinum versus molas pistrinenses per circuitus multivius circumegisse se festiviter ait, describens quales essent ministri in pistrinensi contubernio. Suet. in calig. capite 39. Quidquid instrumenti veteris Aulæ erat, ab urbe repetit, comprehensis ad deportandum meritoris quoque vehiculis, & pistrinensibus iumentis.

Pistor, vide P̄sio, is.

Piata, vini mensura Bud.

Piata, *πιατα*, oppidum Gallæcorum Lucensium in Tractu Tarraconensi Hispaniæ, apud Prolem. lib. 2. cap. 6. Hodie (ut putant) Vallisole-tum dictum vulgò Valladolid. ¶ Piathia verò per th aspiratum, Siciliæ oppidum est, à quo Piathienfes populi, quorum meminit. Plin. lib. 3. cap. 2.

Pinytus, *πινυτος*, Nobilis Grammaticus, Romæ floruit una cum Epa-phrodito liberto Neronis. Pausanias.

Pinus, filius Numæ, unde Pinatij. Plutarch. in Numa.

Pinus, fœminini generis, olim etiam masculini: & tam quartè, quam secundæ declinationis. Arbor est picci generis, nuce ferens omnium maximas, quas Latini pineas, græci *κόνις* vocant. *ἡ πινυς κόνις*. GAL. Un pin. ITAL & HISP. Pino. GERM. Ein Siechtenbaum / ein frucht sind die zebel nâstun. ANGL. A pine tree. Virg. 7. Eclog.

Fraxinus in sylvis pulcherrima, pinus in hortis.

Legitur & pinea, pro hac ipsa arbore. Col. lib. 1. c. 10. Eodem tempore

inglandem, & pineam, & castaneam serere oportet. Cava pinus, per synecdochen pro ipsa navi, quæ ex pinu constructa est Valer. 1. Argon. — volat immixtis cava pinus habenis, Infunditque salum, & spumas vorat ære tridenti. Est & nomea herbæ, ut legi debet in Culicè Virgiliano, Et scæpe florida pinus. Item Colum. lib. 9. ubi de pabulis apium disputat. Itinque semper virens pinus. Et Virg. 4. Georg.

Ipse thymum, pinumque ferens de montibus, &c.

Victor. cap. 5. lib. 25.

Pincus, a, uai, quod est natum ex pinu. *ἡ πινυς*. GAL. De pin. ITAL. Di-pino. GERM. Siechtenbaum / auf siechtenbaum. HISP. Cosa de materia de-pino. ANG. Of a pine tree. Plin. lib. 15. c. 10. Pinca corona apud Isth-mum victores coronabantur. Virg. 9. Aeneid.

Pinea sylva mihi multos dilecta per annos, Lucus in arca fuit summa, quò sacra ferebant, &c.

Ovid. 2. Fast.

Februa poscenti, pinea virga data est.

Idem Eleg. 5. lib. 1. Trist. Pinea texta sonant.

Pinetum, locus pinis constitus. *ἡ πινυς*. GAL. Un lieu planté de pins. ITAL. Luogo dove sono molti pini. GERM. Ein siechwaldt. HISP. El pinars lugar de pinos. ANG. A place planted with pine trees. Plin. lib. 27. c. 8. Chrysolachanon in pineto lactuæ simile nascitur, Succineta pineta. Ovid. 15. Metam.

Qualia succineta, ubi trux insibilat Eurus, Murmura pinetis fiunt.

Pinastellus, herba peucedanum, quia folia eius pini foliis similia apparent.

Pinaster, pinus sylvestris, mixtæ altitudinis. *ἡ πινυς ἀγρία*. GAL. Pin sauvage. ITA. Pino salvatico. GERM. Ein wilder siechtenbaum. HISP. Pino sylvestre. ANGL. A wilde pine tree. Plin. lib. 15. c. 10. Pinaster nihil aliud est quàm pinus sylvestris.

Pinifer, adiectivum, Pinus ferens. *ἡ πινυς ἄγρια, πινυφόρος*. GAL. Où croissent les pins. ITAL. Che porta pini. GERM. Das siechtenbaum tregt. HIS. Que trae pinos. ANGL. which bringeth pine trees. Virg. 10. Aeneid.

multos Vesulus quem pinifer annos Defendit.

Pio, as, are, Piè colo. *ἡ πινυς τίθηρ* *ἡ πινυς τίθηρ*. GAL. Purger. ITAL. Purgare. GERM. Andächtigtich oder mit verehrung beweisen/veraehren. HIS. Alimpiar por sacrificios. ANG. To purge by sacrifice. Plaut. in Asin. sc. 1. a. 3. Vbi piem pietatem, si isto more moratam tibi postulè placere? Idem Menach. sc. 2. a. 2. lube te piari (insanum) de mea pecunia ¶ Quandoque ponitur pro contaminare, polluere, *πινυς* quod & impiare dicitur: quemadmodum sacrum ponitur pro execrabili. ¶ Quandoque, pro piè amare. Nævius apud Nonium. Nemo est qui magis suos pièt liberos. ¶ Aliquando pro purgo, *ἐπιπιο*, *ἐπιπιο*, *ἐπιπιο*. Virg. 2. Aeneid.

Et culpam miserorum morte piabunt.

Huius verbi composita sunt, Expio & Impio, quæ vide suis locis.

Pianix, icis, Sacerdos, expiationes peragere solita, quæ & saga, & expiatrix dicebatur, teste Festo, *ἀγία*.

Piamen, inis, seu Piamentum, ti, actio piantis, & id quo fit piatio, placamentum. *ἡ πινυς τίθηρ* *ἡ πινυς τίθηρ*. GAL. Purgation. ITAL. Purgatione. GERM. Ein büßung, versünung. HIS. Purga. ANG. A purging. Sunt autem, teste Festo, dictiones magis poetiæ, quàm oratoricæ. Ovid. 2. Fast.

Februa Romani dixerunt piamina patres.

Plin. lib. 25. c. 4. Hac ovulla scrobem repleri vario genere frugum, religio est, & terræ piamentum. Ovid. 2. Fast.

Omne solum lustrant, idque piamen habet.

Senec. c. 16 de consol. ad Helviam. Fucim domus piamentum. (exsul.)

Piaculum, i, Sacrificium, cultus, omne quo fit expiatio. *ἡ πινυς τίθηρ* *ἡ πινυς τίθηρ*. GAL. Sacrifice, ou toute chose offerte pour le peché. ITAL. Sacrificio, ogni cosa che si offerisce per la satisfatione di peccati. GERM. Ein versünopffer, ein iedes so man leister zur versünung vnd ablegung. HIS. Sacrificio, è el peccado de purgar por sacrificio. ANGL. Sacrifice or all thing offe red for sinne. Virg. 6. Aeneid.

ea prima piacula sunt.

Horat. lib. 1. Carm. Teque piacula nulla solvent, hoc est, nullis hostiis te expiabis. Gellius c. 5. lib. 4. piaculis luere fulgur. Et c. 6. Ein stem lib. Piaculi gratia. Aliquando dicitur crimen, flagitium, *ἡ πινυς τίθηρ*. Virg. 6. Aeneid.

Distulit in seram commissa piacula mortem.

Vbi Servius, Piacula commissa propter quæ expiatio debetur. Gell. c. 15. lib. 10. Si ad pedes eius procubuerit, eo die verberari piaculum est. (suprà, religio est.)

Piacularis, e, ad piaculum pertinens, seu quod est pro piaculo: ut hostia piacularis. *ἡ πινυς τίθηρ*. GAL. Servant à purger par sacrifice. ITAL. Che serve à purgare l'offesa, che si fa à Dio. GERM. Das krefftig ist zur versünung / das zu der reinigung der sünden braucht vort. HIS. Cosa de purgar por sacrificio. ANGL. That serveth to purge by sacrifice. Liv. lib. 1. Itaque ut cædes manifesta aliquo tamen piaculo lueretur, imperatum patri ut filium expiaret pecunia publica. Is quibusdam piacularibus sacrificiis factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita sunt, &c. Plaut. in Epid. Méne piacularem oportet fieri ob stultitiam tuam, Vt meum tergum stultitiæ tuæ subdas succidaneum? id est, Oportetne stultitiam mei scapulis expiari? ¶ Piacularia auspicia dicebantur, teste Festo, quæ sacrificantibus tristia portendebant, quum aut hostia ab ara profugisset, aut percussa mugitum edidisset, aut in aliam partem corporis quam oportet, cecidisset: ut apud Virg. in Aeneid.

Quales mugitus, fugit cum saucius aras Taurus, & incertam excussit cervice securim.

¶ Piacularis porta, Romæ appellata ob quædam piacula quæ ibi fieri solebant teste eodem Festo.

Piabilis, e, quod piari, i. expiari potest. *ἡ πινυς τίθηρ* *ἡ πινυς τίθηρ*. GAL. Qui on peut purger. ITA. Che si può purgare. GERM. Versünlich, das versünnet werden mag. HIS. Lo que se puede purgar. ANGL. That may be purged. Jur Fulmen piabile, apud Ovidium 3. Fast. Cui dea, Ne nimium

tertere, piabile fulmen est, ait, & scvi fleatir ira Iovis. X. Inexpia-
bile.

Piōnis, πῖων, mons est Ioniae, apud Plin. lib. 5. c. 29.

Piōniae, πῖωνία, oppidum est Teutraniae, quae est regio Asiae, ad Caicum
amaem, olim Mysiae pars. Huius incolae dicuntur Pionitae: quorum
meminit, Plin. lib. 5. c. 30.

Pī, πῖ, ἔ, πῖ, GAL. Piper comme uno gelino, crier en gelino. ITAL.
Pipire. GERM. Geihsen oder glusen wie die hennen. HIS. Piar. ANG. To
clck lyk a henne. Dicuntur gallinae quum vocem emittunt. Varro in
Ory. Mugit bos, ovis balat, equi hinnunt, gallina pipat. Nonius.

Pī, πῖ, is, πῖ, Dioscoridi. Nomen arboris, cuius fructus condimentis
aptus, & calidus, ex India ad nos infertur. GAL. Poivre. ITAL. Pepe,
pevero. GERM. Pfeffer. HIS. Pimienta, d' pevere. ANGL. Pepper. Peisius
Satyr. 5. Rugosumque piper. Dicitur & piperi invariabile, sicut gum-
mi. Piperis arboris, vel potius fruticis, descriptionem vide apud Plin.
lib. 12. c. 7. Theoph. lib. 9. c. 21. Diosc. lib. 2. c. 176.

Pī, πῖ, ā, us, adiectivum, ut Piperatum vinum. GAL. Poivre.
ITAL. Miscelato con pevere. GERM. Gepfeffer / mit pfeffer angemacht.
HIS. Adobado con pimienta. ANG. Peppered. Quod piperis & melle
conditum est. Et piperatum acetum, apud Col. lib. 12. c. 47. Apud Cell.
lib. 4. c. 9. In piperatum conicitur.

Pī, πῖ, ē, is, heiba que & siliquastrum dicitur, caule rubro & lon-
go, densis geniculis, foliis lauri, gustu piperis. Vide Plin. lib. 20. c. 17.

Piphallis, πῖφαλλῖς, avis, alaunda.

Pipilar, passer, a pipilo, resono. Gloss. Isid.

Pipilo, as, Verbum est quo passerum sonus exprimitur. GAL.
Piper comme les passereaux, ou pouffins. ITAL. Pipiro. GERM. Geyp-
sensschreyen wie die spanen. HIS. Piar el gorrión. ANG. To cheep lik a
sparrow. Carul. de passere Lesbya, Sed circumfiliens modò huc, modò
illuc, Ad solam dominam usque pipilabat.

Pipilo, is, Proprium est vocis pullosum. GAL. Piper. ITAL. Pi-
pino. GERM. Geypsen oder pypen wie die jungen vögeln. HIS. Piar el
pollo. ANGL. To cheep. Col. lib. 8. c. 5. Die undevigesimo animadvertat
an pulli rostellis ova perculerint, & auscultet si pipiant. Sunt etiam
qui hoc verbum passeribus tribuunt: ut in carmine de Philomela, quod
Ovidio falso ascribitur:

Pessimus at passer tristia flendo pipit.

Pipionēs, columbarum pulli: qua voce utitur Lampridius in Alexandri
vita. GAL. Petits pigeonaux. ITAL. Pipioni. GERM. Jun-
ge Taublin oder geyperling. HIS. Palominos, pollos de paloma. ANGL.
Young doves pigeones.

Pipiunculus, accipiter, acceptor. Lege, Tinnunculus, est enim Tinnuncu-
lus genus accipitris, in aedificiis ferè nidus faciens.

Pīpo, as, Oseorum lingua erat ejulabunde conqueri, ut intelligitur ex
Festo. Hinc pipatio, clamor plorantis apud eundem, & Pipatus apud
Varronem l. 6. de L. L. Nonnius pipare esse scribit proprium gallina-
rum ex autoritate Varronis, Mugit, inquit, bos, ovis balat, equi hin-
nunt, galli pipant.

Pipio, πῖπῖο, avis est marina pulchra, Lycophronis interpreti, & Varino.

Pīpvlm, is, convitium, tractum a pipatu pullosum, Clamor queren-
tis. GAL. Cherpab. laidapia. ITAL. Ingiura. GERM. Schmahung / trohung. HIS. Injuria. ANGL. Injurie. Plaut. in Aul. sc. 2.
a. 3. Ita me bene amet Laverna, te iam nisi reddi Mihi vasa iubes, pi-
pulo hic differam ante ades, Nonius, & Varro.

Pipuli, convicio ploratu Gloss. Isid.

Pipulo, convicio, ploratu. Etenim pipulo poscere idem est, quod flagi-
tare Plautus Aulularia:

Ita me bene amet Laverna, iam nisi reddi
Mihi vasa iubes, pipulo hic differam te ante ades.

Cn. Martius in Mimiambis.

Dein cocenti vasa cuncta deiecit.
Nequamvo sessamenta pipulo poscit.

Quod Plautus dicit pipulo differre ante ades, idem in Persa dixit, occen-
tare ostium. Festus: Occentassint antiqui dicebant, quod nunc convitium
fecerint, dicimus, quod id clare est cum quodam canore sit, ut procul
exaudiri possit, quod turpe habetur, quia non sine causa fieri putatur
inde cantilenam dici, quia illam non cantus iucunditatem puto. Paulus
autem eadem ferè scribit.

Pipulo poscere, rem suam cum convicio petere, Var.

Pipunculus, accipiter, acceptor. Gloss. Isid.

Piquentum, πῖκνόν, Ptolemao lib. 3. c. 1. Vrbs Italiae Vulgò Pinquento.

Pirarium, locus piris confectus, qui in Vet. Voc. pīretum, potest pirarium
esse locus, ubi reponuntur pira decerta.

Pīrā, a, Prædo marinus, qui maria latrociniis infestat, ab eo dictus
quod tenet, & exploret insidiis πῖράω est tentio. GAL. Pirate, larvon ou escumeur de mer, corsaire. ITAL. Corsaro, rubbator di
mare. GERM. Ein meerduber. HIS. Corsario, ladro de la mar. ANGL. A
pirate, a robber on the sea. Quod est transire, vel pervaga-
ri: propterea quod maria pervagentur pira, ut in navigantes impe-
tum faciant, insulas, & loca maritima deprædentur. Cic. 7 Verr. Ho-
diè que omnes sic habent persuasum, istum clam à piratis ob hunc
archipiratam pecuniam accepisse. Lucan. lib. 2.

Omne fretum, metuens pelagi pirata reliquit.

Quintil. Piratis non patefacere portum eloquentiae.

Pīrā, a, substantivum, Latrocinatio maritima, prædonum & pirara-
rum questus. GAL. L'estat de corsaire & escu-
meur de mer. ITAL. Arte di corsaro. GERM. Meerduberey. HIS. El arte
y vida de corsarios. ANGL. Piracie and robbing on the sea. Cicet. post
reditum in Senatu. Profecto & egestate, & improbitate coactus, pira-
ticam ipse fecisset. Quint. Ad piraticam hortari.

Pīrā, a, um, adiectivum, quod ad piratam pertinet. GAL. De pirate, d' escumeur de mer. ITAL. Cosa di corsaro di mare. GERM. Das eines meerdubers ist / Meerduberey. HIS. Cosa perteneciente à
corsarios. ANGL. Belonging to a pirate. ut Piraticum bellum. Cic. post
reditum. Qui in magistratu nisi rogatione de piratico bello tulisset, pro-
fecto & egestate, & improbitate coactus piraticam ipse fecisset. Idem
6. Verr. Myoparone piratico capto, dux liberatus, symphoniaci Ro-

mam missi. Puppis piratica. Claud. 4. Paneg. Navis piratica. Quint.
lib. 2. c. 14. Idem Quintil. Piraticus mos paciscendi. Plaut. Amphitr.
Qui Aetoliam vi vortebant piratica. Item Velleius, Piraticis sceleribus
infestare mare.

Pīrā, a, ium, ij, πῖρα, Receptaculum piratarum. Dicitur est Latinis
scriptoribus minimè usitata, quae eius significatio è Græco potius le-
xico erat petenda.

Piratum, potus ex piris.

Pīrā, a, us, πῖρα, vulgò Porto Leone, dicitur trisyllaba, eu diphthon-
gum habens in ultima. Portus est Athenarum, quadringentarum ca-
pax navium, muro duorum millium passuum urbi coniunctus. Ein
meerhaafen oder schiffende zu Athen heist ten Porto Leone. Stat. 12.
Theb.

trapidis stabilem Piræa nautis.

Cic. ad Att. l. 7. Venio ad Piræa: in quo magis reprehendus sum,
quod homo Romanus Piræa scripserim, non Piræum. Dicitur &
Piræus, πῖραῖος. Steph. Ter. And. Heri aliquot adolescentuli conveni-
mus in Piræum, Plaut. Mostel. sc. 1. a. 2. Ire in piræum volo parate pis-
catum mihi. Ovid. 4. Fast. Piræa, orum pluraliter protulit, quum ait,
Sunion expositum, Piræaque tuta recessu Linquit. Piræus fuit Cuius
primus, deinde Navale cum Themistocles imperavit.

Pīrēne, es, per i Latinum in prima syllaba, & penultima prod. πῖρην
Straboni & Suidæ, Fons est ad radicem Acrocorinthi non copiosus ille
quidem, sed tamen perspicuas, potuque suavissimas habens aquas, teste
Strab. lib. 8. Plaut. Aul. Interbibere sola, si vino scateat, Corinthi-
ensem fonte Piteneum potest. Stat. lib. 1. Syl.

licet Entha vari

Excludat Pimplea sitim, nec conscia detur

Pirene: largos potius mihi gurgis in haustia

Qui rapitur de fonte tuo.

Pyrene autem per y mons est Hispanias à Galliis dirimens: de quo
vide infra suo loco.

Pīrithōus, πῖριθῶς, Ixionis filius fuit, non ex Nube, quemadmodum
Centauri, sed ex legitima uxore. Hic certissimo amicitiae scedere The-
seo coniunctus fuisse fertur: cujus ope Centauros qui sibi Hippoda-
men sponsam præripere conabantur, superavit. Mortua autem Hippo-
dame, ita illi cum Theseo convenit, ut uxorem, nisi ex Iove natam,
nullam ducerent. Et quum iam Theseus Helenam Iovis & Lædæ filia
rapuisset, nec alia eo tempore nosceretur quæ Iovis esset, præter Pro-
serpinam Plutonis conjugem, ad rapiendam illam simul profecti sunt
ad inferos. Verum Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus est,
quem Theseus adjuvare volens, ipse quoque magnum vitæ discrimen
adiit, atque ad extremum captus, à Dite detentus est, sed postea
ab Hercule liberatus, superisque restitutus. Ovidius.

Et cum Pirithoo felix concordia Theseus, &c.

Horat. lib. 3. Carm.

Amatorem trecenta pirithoum cohibent catena.

Pirulus, animal majus mustellâ eiusdem speciei. Gesn.

Pīros, πῖρος, Imbrasi filius, & Thracum princeps, profectus ab bellum
Troianum, à Thoante Aetolorum rege interficitur, ut scribit Hom.
lib. 4. Iliad.

Pirula, extrema pars nasi. Gl. Isid.

Pirus, vide Pyrus.

Pīsa, πῖσα, civitas est in Elide Peloponnesi regione, iuxta Alpheum flu-
vium, circa quam quinto quoque anno celebrantur certamina Iovi
sacra, quæ Olympia dicebantur. Ex hac urbe ortum traxerunt qui ri-
sas in Thuscia condiderunt.

Pīsa, a, um, Ovid. 2. de Arte, Ah, quam penè pelops pīsa concidit axo
Dum spectat vultus Hippodamia tuos. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Quid num Tantalides, agitante Cupidine carrus,

Pisam phrygiis vexit eburnus equis? (i. Hippodamen)

Pīsa, a, vinctus oliva eques victor. Idem Ovid. El. lib. 4. Trist. Sunt
qui & in Thessalia aliam eiusdem nominis urbem collocent, edito in
colle, inter Ollam & Olympum. Vide Strab. lib. 8.

Pīsa, a, um, πῖσα, vulgò Pīsa, Thusciae oppidum, inter Arnum & Aul-
terem amnes à Pīsa conditum Elidis populis, teste Strab. lib. 5. qui
Nestorem ad Ilium secuti in reditu tempestate disiecti, alij quidem
Metapontum, alij littus Tyrrhenum tenuerunt, ubi à nomine relicta
patriæ Pīsas condiderunt. Ad quam originem etiam alludit Virg. 10.
Æneid. Pīsas Alpheas cognominans.

Alphea (inquit) ab origine pīsa

Vrbs Hetrusca solo.

Pīfander, πῖσανδρ, Camireus (Camirus autem civitas est Rhodi
Eumolpi tempore, Poeta (ut nonnullis placet) antiquior Hesiodo.
Pīfander alter Lycaonius, sub Alexandro Mammea versificator
scripsit variam historiam, Pīfander tertius, Nestoris filius. Autor
Suidas.

Pīsaon, πῖσαν, in Pelagonia est, gentile Pīsaus, Steph.

Pīsaūrus, πῖσαυρ, fluvius Umbriae, à quo vicinum oppidum Pīsaū-
rum appellatum est. Plinius lib. 3. cap. 14. Servius existimat Pīsaū-
rum dictum, quod aurum ab iis qui Romæ in Capitolio obfessi erant,
perfolutum, ibi à Camillo receptum fuerit & appensum. Quod ta-
men erratum, foedum & puerile est. Nam ex Romana historia con-
stat aurum illud quum appenderetur, interventu Camilli in ipsa urbe
fuisse receptum, Gallis præter eos qui fuga dilabebantur, ad internec-
tionem cæsis.

Pīscis, is, animal quod in aquis degit, & propriè quod tegitur squamis
ut Plin. docet lib. 9. c. 12. GAL. 17. d' agh. iscus. GAL. Poisson. ITAL. &
HIS. Pesce. GERM. Ein fisch. ANGL. A fish. Omnia autem in aquis de-
gentia uno nomine aquatilia dicuntur. Aquatillum (inquit) tegmenta
plura sunt: alia corio & pilis teguntur, ut vituli, hippopotami: alia corio
tantum, ut delphini: coriice, ut testudines: filicium duritia, ut ostrea, &
concha; crustis, ut locustæ: crustis & spinis, ut echini: squamis, ut
piscis. Virg. 5. Eclog.

Dum iuga montis aper, fluvios dum piscis amabit.

Idem 4. Georg.

magnum qui piscibus aquor.